

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 512

ΑΠΟΞΗΡΑΝΣΙΣ

Ἡ σημερινή «Ἐβδομάς» σὲ μιὰ σελίδα της περιέργων, ἀναφέρει γιὰ κάποιον ἀτυχῆ ἄνθρωπον ποὺ τείνει νὰ μουμευποποιηθῇ ζωντανός. Ἀποξηραίνεται ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σιγά-σιγά χωρὶς ἀκόμη, ἢ ἐπιστήμη νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον. Τὸν περιέργοι αὐτὸν ἄνθρωπον κινδυνεύομεν νὰ μιμηθοῦμε, χωρὶς ἐξέσπαι νὰ τὸ θελήσουμε καὶ οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν θὰ σταθῇ ἀμήχανη μπρὸς στὸ φαινόμενο. Γιατὶ θὰ ἔχη ἀποξηρανθῇ καὶ αὐτή, σὰ νὰ ἦταν ἡ κατηραμένη συκὴ τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲν ἀστετεύομεθα.

Αὐτοῦ θαίνομεν ἂν ἐξακολουθήσῃ τὸ λιοπύρι ποὺ μᾶς τσουρουφλᾷ σήμε-
ρα.

Οἱ «γεροντότεροι» δὲν θυμούνται τὰ τελευταῖα χρόνια νὰκανε τόση ζέστη ὅση φέτος... Καὶ ὅπως φαίνεται, τὸ κύμα θὰ ἐξακολουθήσῃ. Καὶ εἴμεθα ἀκόμη στὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ—ἀλλοίμονον.

Καὶ ἀλλοίμονο, κανεὶς ἀκόμη ἐπιθεωρησιογράφος δὲν εἶχε τὴν φι-
λάνθρωπο σκέψη, νὰ προσφέρῃ δωρεάν τὴν δροσιά τοῦ πνεύματος τοῦ
στὸ φλεγόμενον κοινόν...

ΣΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ

Ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἀρχί-
σε τακτικὴ ἐκδρομικὴ συγκοινωνία με-
τὴν Πάρνηθα, με λεωφορεῖα πολυτε-
λείας—λέγει ἡ σχετικὴ ἀγγελία. Πολὺ
καλὴ ἢ πρωτοβουλία, ἀλλὰ θὰ προτι-
μοῦσε ὁ κόσμος ποὺ διψᾷ λίγο θουνό,
ὀλιγώτερο πολυτέλεια καὶ φθηνότερο
εἰσιτήριο. Διότι με τὸ πενήντάδραχμο
τοῦ σημερινοῦ εἰσιτηρίου, μπορεῖ νὰ
κάνῃ τὴν διαδρομὴ, ὅχι πιά με λεωφο-
ρεῖο, ἀλλὰ με ταξί, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ
συμπληρώνουν τὴν Κυριακὴ θέσεις γιὰ
τὴν Πάρνηθα.

"ΧΙΜΑΙΡΕΣ,"

Μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ ἡ ποιήτρια Κω-
ἀντιγόνη Γαλανάκη—Βουρλέκη, ἐξέ-
δωκε σὲ κομψὸ τόμο ὅλα τὰ ποιήμα-
τά της ποὺ ἔχουν ἰδῇ ἔως τώρα τὸ
φῶς τῆς δημοσιότητος, στὶς στήλες
τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν μαζί
μέ κάτι νέα της, ἀνέκδοτα.

Τὰ ποιήματα τῆς Κας Βουρλέκη,
χαρακτηρίζονται μιὰ ἀπλότης ἐκφράσεως
καὶ μιὰ θουκολικὴ χάρις ποὺ θυμι-
ζουν τοὺς ἀρχαίους εἰδυλλιακούς.
Τούλάχιστον στὰ «Ἐρωτικά» της.

Ὁ στίχος τῆς Κας Βουρλέκη, ἔχει
ἀκόμη τὶς ἐλλείψεις του, ἀλλ' αὐτὸ
δὲν ἀποθαρρύνει, δεδομένου ὅτι ἡ
ποιήτρια εἶναι ἀκόμη στὸν πρῶτο τό-
μο της.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΠΟΥ ΠΑΕΙ ΚΑΘΕΝΑΣ, ΝΑ ΛΟΥΣΘΗ
ΜΕ ΠΡΩΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΣΤΑ ΣΤΕΡΝΑ
ΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ ΤΑ ΚΡΥΑ

Βλέπομε κόσμο τακτικά
νὰ πάη, με τὰ λουτρικά,
τὸ φλογισμένο του κορμὶ
στὸ κύμα νὰ θουτήσῃ...
Ἄλλ' ἂν κανεὶς ἐρωτήσῃ:
«Ποῦ πάει ὁ τάδε νὰ λουσθῇ;»...
πὼς θὰ μπορέσῃ, ἄρα γε,
πῆτε μου, ν' ἀπαντήσῃ;

□ □

Πρόσεξε: μπρὸς σου περπατεῖ
κάποιος λεπτὴ... σὰν τὴν κλωστή,
με πόδια σὰν σπιρτόξυλα
καὶ διαφανὲς κορμάκι...
Ποῦ πάει; Θὰ τὸ ὄρησῃ παρευθὺς—
χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῇ:
δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάη ἄλλοῦ
ἀπὸ τό... ΚΑΛΑΜΑΚΙ!

□ □

Ἄν δῆς καὶ τέως χρηματιστὴ
ποῦ ἔχει νὺν... ζεματιστὴ—
κί' ἐνῶ εἶχε ἑκατομμύρια
ἔμεινε δίχως τάλληρα...
Ποῦ πάει, σὲ παρακαλῶ:
Μὴν θασανίζεις τὸ μυαλό!...
Ἄν τὸν ρωτήσῃς, ἀσφαλῶς,
θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ: ΦΑΛΗΡΑ!

□ □

Καὶ τοῦ κουνκάν καὶ τοῦ ραμί
οἱ τυχεροὶ ποὺ αὐτοστιγμὴ
τελείως ἀπροσδόκητα,
σοῦ λένε ὅλο: «Ἐγὼ νῆ!»
Αὐτοὺς πιά ὅταν θὰ τοὺς δῇ
τὸ θρίσκει... καὶ μαρὸ παιδί!
Ποῦ θὲς νὰ πᾶνε νὰ λουσθοῦν
ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν... ΑἴΓΙΝΑ;

□ □

Οἱ χῆρες με τὶς «αντιβορσέ»,
μ' ὠραῖο μαγιό, χωρὶς κορσέ,
ποῦ ὅποιος τίς δῇ, τὰ κάλλη τους
ποτέ δὲν θὰ ἐσχάσῃ...
Ἀποκριθῆτε ἂν σὰς ρωτοῦν:
«Αὐτὲς ποῦ πᾶνε καί... θουτοῦν»:
—Πᾶνε στὴν ΓΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ
νὰ ἔρουν... ὅτι ἔχουν χάσει!

□ □

Οἱ διπλωμάται οἱ ἐκλεκτοί,
τὰ «Δ(έλτα) Σ(ίγμα)», στὴν ἀκτὴ
ποῦ πᾶν νὰ κολυμπήσουνε,
ἀλήθεια, πρὸ πολλοῦ:
Αὐτὸ θὰ τὸ ὄρη ὁ καθεὶς
καὶ ἂς μὴν εἶναι... ἀγγλομαθής!
Πηγαίνουνε εἰς τὰ λουτρά
τοῦ ΕΝΤΕΝ... ποῦ ἄλλοῦ;

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

III "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,"

Ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος ὑπ' ἀριθμὸν
1»—ἔτσι ἔχει θαπτισθῇ ὁ συντάκτης
τῆς παρούσης στήλης—ἀντὶ νὰ πάη
με καμμιά δεκαπενθήμερο ἀδεια νὰ
πάη τὰ λουτρά τοῦ πουθενά. ἐννοεῖ
ἀντιθέτως σῶνει καὶ καλὰ νὰ ἐξακον-
τίσῃ τὰ δριμύτατα λογοπαίγνια τοῦ
ποῦ δυστυχῶς ἀντὶ νὰ ἀρκεσθοῦν νὰ
δροσίσουν τοὺς ξεροψημένους συμπο-
λίτας... τοὺς παγώνουν αὐθωρεῖ!

Ἀκοῦστε... καὶ κουκουλωθῆτε κα-
λὰ:

Ἐρωτήσεις.—Κάτω ἀπὸ ποῖο φυ-
τὸ μπορεῖ νὰ ξαπλωθῇ καλὰ μιὰ γυ-
ναῖκα μόνη της;

Ἀπάντησις.—Κάτω ἀπ' τὴν κα-
λαμιά!

Πάραυτα ἐπιταγὴ χιλίων... καρπα-
ζιῶν στέλλεται στὸν συντάκτη μας
ἀπ' τὰς Καλάμας, αὐτὸς ὅμως τὴν ἀ-
ποφεύγει τηλεγραφῶν ἀπλῶς: «ΚΑ-
ΛΑ ΜΑΙ!». Κί' ἡ τραγωδία... συνε-
χίζεται:

Ἐρωτήσεις.—Ἐρωτῶ: Ποιοὶ πῖ-
νουν τσάι Λίπτον;

Ἀπάντησις.—Πρόκειται περὶ ἐ-
ρωτολήπτων!

Ὁ Τζιμ Λόντος ἐπιχειρεῖ μ' ἓνα ἀε-
ροπλανικὸ τοῦ κόλπο νὰ καταβάλλῃ
τὸν ἀπὸ τὴν συντάκτην, αὐτὸς ὅμως τοῦ
ξεγλυστρά σὰν χέλι καὶ συνεχίζει ἀ-
κράτητος τὰς φρικαλεότητάς του:

Ἐρωτήσεις.—Σὲ ποῖο μέρος δὲν
ὕπάρχει οὔτε ἓνα χελιδόνι;

Ἀπάντησις.—Στὴν Χελιδων
...οὐ!

Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ συντάκτου παθαί-
νει ψύξι, δυστυχῶς ὅμως ὁ ἀθλιὸς δὲν
παύει γράφειν. Ἀρχίζει νὰ γράφῃ... με-
τὸ ἀριστερό! Φρίξτε.

Ἐρωτήσεις.—Τί κάνει ἓνας ποῦ
χάσκει μιὰ πρόκα μέσα στὸ σανδάλι
τοῦ Κινέζου Λή;

Ἀπάντησις.—Τὸν προκα-
...λεῖ!

Αὐτὴν ἀκριδῶς τὴν σαινιή, διαλέ-
γει τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ γράφοντος
συντάκτου γιὰ νὰ μιμηθῇ τὸ πρῶτο
καὶ νὰ πάῃ... ψύξη! Ὁ συντάκτης ὅ-
μως, ἀδιόρθωτος, γράφει...

ΕΝΑ ΣΤΙΛΕΤΟ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

Τὸ μυθιστόρημα ποὺ θὰ διαβα-
σθῇ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗ ΠΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΟΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1. 1. 1.

ΗΜΕΡΟΜ. 15. 8. 85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΜΕ ΤΗΝ ΝΕΑ ΜΟΔΑ

—Πώς είναι ἡ μνηστή του; Ξανθή ἢ μελαχροινή;
—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἡμέρα πού τὴν εἶδα, εἶχε τὰ μαλλιά της, μπλέ-μαρὶν!

ΕΙΧΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

*Ἡ κυρία ἀπὸ τριῶν ὥρῶν ἐτοιμάζεται γιὰ ταξίδι.
—Ἀές νὰ προκάνουμε, Γιώργο, τὸ τραῖνο τῶν 8.50;
—Ὦ! ἀσφαλῶς, τώρα πιά ἔχομε 24 ὥρες στὴν διάθεσή μας...

ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Στὸ τραῖνο.
—Εἶσαι καλὰ ἀγάπη μου στὴ νεση σου;
—Περίφημα.
—Δὲν σὲ βρίσκει κανένα ρεύμα χρυσό;
—Ὁχι, ἀνδρουλή μου, σ' εὐχαριστῶ.
—Δὲν κρυώνεις λοιπὸν διόλου;
—Διόλου.
—Τότε μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὴ θέση σου.

ΤΗΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

—Κυρία φέρανε τὸν κύριο μὲ τὰ πόδια κομμένα ἀπ' ἓνα ταξί!
—Πάλι πανταλόνια θὰ μπαλῶνω!..

ΕΝΑΣ ΠΕΛΑΤΗΣ ΛΙΓΟ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΣ

—Θέλω μιὰ ὑδρόγειο γιὰ τὸν γυιό μου.
—Καὶ τί μεγέθους πάνω κάτω;
—Μά... φυσικοῦ!

ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

*Ἡ μικροῦλα πού εἶναι συνειθισμένη στὸ ραδιόφωνο:
—Μαμά, ποῖο κουμπὶ πρέπει νὰ πατήσω γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ σωπάσῃ;

Τὸ Σκάνδαλο τοῦ

ΕΝΑ ΛΙΓΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΕΥΘΥΜΟ

Κατέβηκε ἀδέξια ἀπ' τὸ λεωφορεῖο, ἔστριψε στὸ Γκόβερ στρῆτ καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι μιᾶς πολυκατοικίας.
—Ὄνομάζομαι Χάλλας, εἶπε στὴν θυρῶρο πού τοῦ ἀνοίξε. Ὁ φίλος μου κ. Μάρτσομντ νοίκιασε γιὰ μένα δυὸ ἐπιπλωμένα δωμάτια...
—Μάλιστα, κύριε, κ' ἂν θέλετε νὰ σὰς ὁδηγήσω...

Ὁ καινούργιος νοικάρης ἦταν τριαντάρης τὸ πολύ, μὲ βασανισμένο πρόσωπο ὅμως, τετράγωνο πηγούνι καὶ μάτια βυθισμένα στὶς κόγχες τους.
Τὸν ὁδήγησε στὸ πρῶτο πάτωμα:
—Νὰ τὸ σαλόνι, κύριε... κ' ἡ κρεβατοκάμαρα. Ὁ κ. Μάρτσομντ εἶπε πὼς θὰ γευματίζετε ἔξω. Ἄν θέλετε τίποτα, εἶμαι στὴν ἀπόλυτη διάθεσή σας.
Πὼς νὰ μὴν περιποιηθῇ ἕναν πελάτη γιὰ λογαριασμὸν τοῦ ὁποίου ὁ κ. Μάρτσομντ εἶχε πληρώσει προκαταβολικῶς ὀλόκληρο μηνιατικὸ;

Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ καινούργιος νοικάρης κύτταξε σαστισμένος ὀλόγυρα κ' ὑστερα ἀνάνηψε βαθεῖα.
Ἐρχόταν κατ' εὐθείαν ἀπ' τὴν φυλακή.
Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει ἀφ' ὅτου ἄκουσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση...
Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη μ' ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο πού ἔμοιαζε σὰν λυγμός.

«Τὰ πράγματά μου, ψιθύρισε κυττάζοντας ὀλόγυρα ὁ Μάρτσομντ τὰ εἶχε φυλαγμένα γιὰτὶ ἔβαλε ἐδῶ τὰ λίγα πού περιέσωσε».
Πὼς νὰ χωρέσουν δυὸ φτωχικά δωμάτια τοῦ Γκόβερ στρῆτ ὅλα τὰ ἐπιπλά ἐνὸς πολυτελοῦς διαμερίσματος τοῦ Πικαντῖλλυ;
Ὡστε ἔτσι; Εἶχε βγῇ πιά ἀπ' τὴν ἄβυσσο καὶ ξανάβλεπε τὸ Λονδίνο, ὅπως ἄλλοτε. Τὴ ξανάβρισκε ὅμως ἀπὸ ὅτι τοῦ ἀνῆκε πρίν; Τὸ ὄνομά του πρῶτα ἀπ' ὅλα, πού ἦταν προτιμότερο ἀπὸ ἕναν ἀπλό ἀριθμὸ, μολονότι ἦταν στιγματισμένο γιὰ πάντα. Τους φίλους του ὅμως τοὺς εἶχε χάσει. Τὴν θέση του δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ τὴν ἐπανακτήσῃ. Φυσικά, ὁ Μάρτσομντ τοῦχε γράψει τὴν προηγούμενη μέρα γιὰ νὰ τοῦ ὑποδείξῃ πού ἔπρεπε νὰ πάῃ. Αὐτὸς τουλάχιστον δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει. Κι' ὅσο συλλογιζόταν τὸν Μάρτσομντ. Ξανάφερε τὴν μνήμη του τὸ Σαμπὶν-Κλέμπ κ' ἀναρρωτιόταν ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι μέλος αὐτῆς τῆς ἀριστοκρατικῆς λέσχης τοῦ Οὐέστ ἔντ πού δὲν δεχόταν ὅποιον κ' ἔπαιον.

Μ' ἓνα χαμόγελο πικρίας, συλλογίστηκε πὼς ὅλος αὐτὸς ὁ ἀριστοκρατικὸς κόσμος τὸν εἶχε πῇ λωποδύτη! Γι' αὐτὸ ὁ Χάλλας εἶχε συλληφθῇ καὶ σπαλῇ στὴν φυλακή. Μέσα στὴν τσέπη πού εἶχε φάξει, ὑπῆρχε ἓνα πολύτιμο κολλιὲ ἀξίας 1000 λιρῶν στερλινῶν. Κι' ἡ τσέπη ἦταν τοῦ παλτοῦ τοῦ Ἰταλοῦ κόμητος Ρικάρντο, ὁ κόμης ἐκεῖ-

νο τὸ βράδυ εἶχε παίξει πολλές ὥρες στὴν αἰθουσα τοῦ μπριτζ κ' ὑπέθεταν πὼς ὁ Χάλλας εἶχεν ἀποφελῆθῃ γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ κόσμημα.
Φαντασθῆτε τί σκάνδαλο! Μέλος μιᾶς ἀπ' τὶς πιδ ἀριστοκρατικῆς λέσχης νὰ ἐνοχοποιηθῇ γιὰ κλοπῇ! Ποιὸς ἀπ' τοὺς παλιούς φίλους του θὰ γύριζε πιά νὰ τὸν κυττάξῃ.
Μόνος ὁ καλὸς Μάρτσομντ εἶχε κάνει ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπαλλαγὴ του. Οἱ προσπαθεῖες του ὅμως ἔμειναν ἄκαρπες κ' οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν θὰ κάθονταν πιά στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὸν Χάλλας.

Βασανισμένος ἀπὸ αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Χάλλας σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πῆρε μηχανικά ἓνα ποῦρο ἀπὸ μιὰ σιγαροθήκη. Ὡς καὶ γι' αὐτὸ εἶχε προνοήσει ὁ φίλος του. Πού νὰ βρῇ ἕναν τέτοιο φίλο. Ἦταν ἀνεκτίμητος!

Ξαφνικά, τινάχτηκε: εἶχαν χτυπήσει τὴν πόρτα. Ποιὸς νάρχόταν; Ἄραγε ὁ Μάρτσομντ;

Ὁχι. Ἡ θυρῶρος τοῦ ἔφερνε ἓνα γράμμα πού εἶχε φθάσει ἐκεῖνη τὴν στιγμή. Ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὸ γράμμα τοῦ φίλου του κ' ἀνοίξε τὸν φάκελο μὲ ἀνυπομονησία.

Τὸ γράμμα ἦταν μεγάλο: δυὸ πυκνογραφημένες σελίδες. Ἀπ' τὶς πρῶτες γραμμὲς πού διάβασε, ὁ Χάλλας, σαστισμένος, χάρθηκε τὸ μέτωπό του ἀναρρωτώμενος ἂν ἀναιρευόταν. Τὸ γράμμα ἀρχίζει ἔτσι:

«Νὰ δρεθῇς αὐριο βράδυ στὶς 8½ στὸ Σαμπὶν-Κλέμπ. ἔχω κατὶ τὸ πολὺ σοβαρὸ νὰ σοῦ πῶ...».

Μήπως εἶχε τρελλαθῇ ξαφνικά ὁ Μάρτσομντ; Πὼς νὰ ξαναπᾶν ὁ Χάλλας στὴν λέσχη, ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχαν συμβῇ;
Ἐνὰ εἰρωνικὸ γέλιο τοῦ ἔφυγε— ἓνα γέλιο πού τράνταζε τὸ σπῆτι καὶ πού ἀκούγοντας τὸ ἀπ' τὴν σκάλα, ἡ θυρῶρος φοβήθηκε πὼς ὁ καινούργιος νοικάρης τοὺς εἶχε τρελλαθῇ!

Ἦταν ὀκτὼ καὶ λίγα λεπτά. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σαμπὶν-Κλέμπ ἦσαν μαζεμένα ἐκεῖνο τὸ βράδυ—καὶ μάλιστα ὄχι στὴν τύχη. Ἐνὰ μέλος τῆς λέσχης, ὁ κ. Τζὼν Μάρτσομντ εἶχε καλῶσει τὴν ὀλομέλεια τοῦ Σαμπὶν-Κλέμπ γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσι.

Κι' ὅμως, ὁ κ. Τζὼν Μάρτσομντ δὲν εἶχε ἀκόμα κάνει τὴν ἐμφάνισή του.

—Εἶναι καταπληκτικὸ, εἶπε ὁ γέρο στρατηγὸς Μὰκ Μοῦλλερ κουνώντας τὸ κεφάλι του.

—Καὶ ἀπρεπεῖς, πρόσθεσε ὁ σέρ Πέτερ Μπρήβς. Ὁκτὼ καὶ τέταρτο κ' ἀκόμα νὰ φανῇ ὁ Μάρτσομντ. Ἀλήθεια, τὰ μάθατε; Ἦ Ἀ. Υ. ὁ πρίγκηψ Ὁσκα δέχτηκε τὸν τίτλο τοῦ Ἰσοβίου μέλους.

Σάμπιν Κλούμπ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪΣ ΜΠΗΣΤΟΝ

—Εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ τὸ Σαμπὶν-Κλέμπ ὕστερα ἀπ' τὴν μήνυση τοῦ Ἰταλοῦ κόμητος ἐναντίον τοῦ Χάλλας...

—Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, Στάντρεθ, μὴν ἐξανθυμίζῃς αὐτὴ τὴν σκανδαλὼδη ἱστορία...

—Κύριοι! φώναξε κάποιος.
Ὅλοι σῶπασαν: ἦταν ὁ κ. Τζὼν Μάρτσομντ.

Ὁ κ. Μάρτσομντ ἦταν κατάχλωμος. Ἰὰ χέρια του ἔτρεμαν νευρικά:

—Κύριοι, εἶπε, σὰς κάλεσα γιὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω κατὶ τὸ καταπληκτικὸ, γι' αὐτὸ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀκούσετε μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε. Κύριοι, ὁ Ἀλφρέντ Σαῖν Τζὼν Χάλλας βγῆκε χθὲς ἀπ' τὴν φυλακή καὶ μοῦ μένει νὰ ἐκτελέσω ἓνα πολὺ θλιβερὸ καθήκον.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε κ' ὅλοι, κατάπληκτοι, εἶδαν νὰ μπαίνει... τὸν Ἀλφρέντ Χάλλας!

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς παρισταμένους σηκώθηκαν ἀπ' τὶς πολυθρόνες τους εἰς ἐνδειξὴν διαμαρτυρίας. Ὁ κ. Μάρτσομντ ὅμως τοὺς ἐμπόδισε μὲ μιὰ χειρονομία.

—Εἰπὲ, ἔφερα ἐδῶ τὸν Χάλλας κ' εἶμαι ὑπεύθυνος. Ἀφ' οὗ μιλῶ... μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τὸν πετάξετε ἔξω. Ἐγὼ ἔκλειψα τὸ κολλιὲ τοῦ κόμητος Ρικάρντο.

Ὅλοι τὸν κύτταξαν κατάπληκτοι: —Δὲν μὲ νοιάζει κ' ἂν θὰ μὲ περιφρονῆσετε, συνέχισε ὁ Μάρτσομντ, δὲν μπορῶ ὅμως πιά νὰ βασανίζωμαι ἀπὸ τύψεις! Αὐτὲς μ' ἔκαναν νὰ σὰς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια, ἀπόψε. Θέλετε καὶ λεπτομέρειες; Ὅταν ὁ κόμης βγῆκε ἀπ' τὴν αἰθουσα τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἕνας ὑπῆρξεν προχώρησε κρατώντας τὸ παλτό του. Βάζοντας ἀμέσως τὰ χέρια στὶς τσέπες ὁ κόμης ἀντελήφθη πὼς τὸ κόσμημα δὲν βρισκόταν πιά ἐκεῖ. Ὁ ὑπῆρξεν ἐξήγησε πὼς εἶχε δῇ τὸν Χάλλας νὰ φορᾷ πρὸ ὀλίγου τὸ παλτό τοῦ κόμητος καὶ νὰ τὸ βγάξῃ ἀμέσως λέγοντας μὲ γέλιο πὼς εἶχε κάνει λάθος γιὰτὶ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ δικό του. Ὁ κόμης συμπέρανε πὼς ὁ Χάλλας τοῦ εἶχε κλέψῃ τὸ κολλιὲ, γιὰτὶ μαζὶ εἶχαν πάει στὸ κοσμηματοπωλεῖο ἀπὸ ὅπου τὸ ἀγόρασε τὸ πρῶτ. Θυμωμένος, ὁ κόμης Ρικάρντο φώναξε ἕναν ἀστυφύλακα, πῆραν ἓνα αὐτοκίνητο καὶ πρόλαβαν τὸ ταξί τοῦ Χάλλας. Μέσα στὶς τσέπες του βρέθηκε τὸ πολύτιμο κολλιὲ. Φυσικά, συνέληφθη ἀμέσως. Καὶ καθὼς ἡ οἰκονομικὴ του κατάσταση ἦταν ἀθλιωτάτη, δὲν δίστασαν νὰ τὸν καταδικάσουν σὲ διετὴ φυλάκιση.

Κι' ὅμως, ἦταν ἀθῶος! Ἐγὼ εἶχα βάσει τὸ κολλιὲ στὴν τσέπη του. Καὶ γιὰτὶ; θὰ ρωτήσετε. Γυναικοδουλειά. Ἀρκεῖ πού σὰς βεβαιῶ κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο ὅτι εἶναι ἀθῶος! Ἄν γνώριζα τὴν ἀθλιότητα τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως, ἀσφαλῶς δὲν θὰ σκηνοθετοῦσα τὴν ἀτιμία πού εἶχε σκοπὸ μόνον νὰ διαγραφῇ ὁ Χάλλας ἀπ' τὴν λέσχην μας.

Ἄρα, ἐπιβάλετέ μου ὅποια ποινὴ θέλετε. Δὲν ζητῶ καμμιὰν ἐπιείκεια! Εἶμαι πλούσιος ὅμως καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἐλαττώσω, ἔστω κατ' ἐλάχιστον, τὸ κακὸ πού ἔκανα. Νὰ ἔνα τσέκ 10.000 λιρῶν γιὰ τὸν κ. Χάλλας...

Μόλις ὅμως ἄφησε τὸ τσέκ ἀπάνω στὸ τραπέζι, ὥρμησε ἄγριος ὁ Χάλλας ἐναντίον του καὶ κυλιόταν χάμω.

Μὲ δυσκολία γλύτωσαν τὸν Μάρτσομντ ἀπ' τὸ σφίξιμο τῶν χειρῶν τοῦ Χάλλας πού κινδύνευε νὰ τὸν πνίξῃ!

—Φύγετε γρήγορα! τοῦ εἶπε ὁ γέρο στρατηγός, γιὰτὶ κ' ἐγὼ εὐχαρίστωσθαι θὰ σὰς ἔπνιγα!

—Ξέρετε τὴν διευθύνσή μου... Μπορεῖτε νὰ μὲ καταγγεῖλετε στὴν ἀστυνομία, ψιθύρισε ὁ Μάρτσομντ.

Κι' ἔφυγε.

Μὲ συγχωρεῖτε... τραύλιζε ὁ Χάλλας...

—Τώρα, θὰ γίνῃ ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης σας, εἶπε μὲ γλύκα ὁ σέρ Πέτερ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι! Γιὰτὶ νὰ μοῦ φερθῇ ἔτσι ὁ Μάρτσομντ; Ὁ σέρ Πέτερ Μπρήβς τοῦ παρουσίασε τὸ τσέκ τῶν 10.000 λιρῶν πού εἶχε κυλιστῇ χάμω.

Ὁ Χάλλας ὅμως τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ ἔκανε τέσσερα κομμάτια!

—Μπράβο! ψιθύρισε ὁ Στάντρεθ. Ὁ σέρ Πέτερ συγκάλεσε μερικά ἀπ' τὰ πιδ σημαίνοντα μέλη στὴν ἄκρῃ τῆς αἰθούσης καὶ τοὺς μίλησε:

—Προτείνω, εἶπε, νὰ δώσουμε ἡμεῖς 10.000 λίρες στὸν Χάλλας εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τσέκ πού ἐξέσκιζε μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια. Φαντάζομαι πὼς τὸ κατὼ-κάτω τοῦ τὸ ὀφείλουμε.

Ὅλοι συμφώνησαν κ' ὁ σέρ Πέτερ συμπλήρωσε ἓνα τσέκ ἀπ' τὸ καρνέ του.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, σ' ἓνα ρεστωράν τοῦ Σόχο, συναντήθηκαν καὶ γευματίσαν μαζὶ ὁ σέρ Πέτερ Μπρήβς μὲ τὸν στρατηγὸ Μὰκ Μοῦλλερ. Ἐκεῖ πού ἔπιναν σαμπάνια, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ ὑπῆκε ὁ Σάντρεθ.

Κάθησε στὸ τραπέζι του.

—Ξέρετε ὅτι ὁ Μάρτσομντ ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλία; ρώτησε ξαφνικά.

—Καθὼς κ' ὁ Χάλλας, εἶπε ὁ σέρ Πέτερ.

—Ὁ Φλέστερ τοὺς εἶδε μαζὶ στὸ Παρίσι, στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρά. Ἐτραγὰν ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο καὶ φλυαροῦσαν εὐθυμῶς. Σὰς φαίνεται παράξενο; Γελοῦσαν γιὰ τὴ φάρσα πού ἔπαιζαν εἰς βάρος μας. Ὁ Χάλλας βέβαια εἶχε κλέψῃ τὸ κολλιὲ τῆς συνεργασίας τοῦ Μάρτσομντ. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια βγῆκε ὁ Χάλλας ἀπ' τὴν φυλακή, ὁ Μάρτσομντ τοῦ ἀνῆγγεῖλε πὼς εἶχε ἐπινοήσῃ κατὶ σπουδαῖο: ἕναν τρόπο νὰ ἐγγελάσουν κατὶ κοροϊδα—ἐμᾶς, δηλαδή—γιὰ νὰ μᾶς ἀποσπάσουν 10.000 λίρες. Καὶ πιστεύω πὼς τὸ κατάφεραν...

ΛΟΥΪΣ ΜΠΗΣΤΟΝ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΟΤΑΝ ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΜΝΟΥΝ ΣΠΟΡ

—Σὲ βλέπω ἀπὸ τινος πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία σου καὶ χαρούμενο.
—Ναί, εἶναι ἀπὸ τὸν καιρὸ πού κάμνει ἡ γυναῖκα μου σπὸρ καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι.

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΙΖΟΥΝ...

—Θὰ πάψῃς ἐπὶ τέλους νὰ μὲ κυττάξῃς ἔτσι στὰ μάτια;
—Μιά στιγμὴ ἀκόμη, ἀγάπη μου, νὰ δῶ τὴν γραβάτα μου!...

ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ 1937

—Ποῖα ἦταν δεσποινίς, ἡ χαριτωμένη ἀπὸ τὴ δεσποινίδουλα πού μᾶς χαιρετήσε πρὸ ὀλίγου;
—Ἡ μητέρα μου...

ΕΝΑΣ ΖΩΟΦΙΛΟΣ

Ὁ οἰκοδεσπότης κραδαίνοντας τὸ περιστροφὸ του στὸν νυκτοκλέπη πού ἐπισκέπτεται τὸ σπῆτι του.

—Πάνω τὰ χέρια, ἀλλοιῶς σὲ σκοτώνω σὰν σκυλί.

—Ἄ! Ὡστε σκοτώνετε σείς σκυλιὰ; Θὰ σὰς καταγγεῖλω λοιπὸν στὴν Ἐταιρία Προστασίας τῶν Ζώων.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΨΑΡΕΥΕΙ

—Πόσες τσιπούρες ἐπιάσετε χθὲς Ἀρσένια;
—Τρεῖς, Ἀρσινόη μου!
—Τὸν ἄθλιο αὐτὸν τὸν ψαρά. Ἐγραψε τέσσερις στὸν λογαριασμό!

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ἡ ἱσορροπία τοῦ ἱπποδρόμου, ταξὶ δὲν μὲσα σ' ἓνα γεμάτο λεωφορεῖο.

Τίποτα λιγώτερο, τίποτα περισσότερο... μιά γυναίκα!

Πρωτότυπος διάλογος του κ. Νίκου Χάκκα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

"Αλκης, Ντίνος, Γιώργος. Φίλοι κι' οι τρεις γύρω στα τριανταπέντε τους χρόνια.
(Η σκηνή στην απόμειρη γωνιά μιάς αίθουσας της λέσχης, όπου κι' οι τρεις τους είναι μέλη. Μελαγχολικό χειμωνιάτικο σουρουπίσμα...).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Στην αρχή ο Ντίνος καθισμένος σε μιά πολυθρόνα, καπνίζει το τσιγάρο του, παραδομένος σε σκέψεις που απ' το ύψος του, δεν φαίνονται και τόσο εύθυμες.

Γιώργος (Μπαίνοντας σε λίγο).— Καλησπέρα Ντίνο. (Κι' αφού θρονιαστή αναπαυτικά δίπλα του, σε μιά πολυθρόνα). Σαν πολύ στη μελαγχολία τώρριξες απόψε! Τι τρέχει;...

Ντίνος (αδιάφορα και με κουρασμένη φωνή).— Τι θές να τρέχει; Νερό στ' αύλακι.

Γιώργος.— Μά δεν είναι απάντηση αυτή. "Επειτα μου φαίνεται πως αν κουβαλιόμαστε δώ πέρα κάθε βράδυ, δεν το κάνουμε για τίποτ' άλλο, παρά από ανάγκη να ξεσκάσουμε, να «ξαλλεγράψουμε κομμάτι» κι' όχι να βυθιστούμε σε μελαγχολίες και τὰ τοιαύτα... Και ξέρεις πως εγώ δεν μπορώ να υποφέρω κάτι τέτοια...

Ντίνος.— Ωστε εγώ, ό τόσο εύθυμος συνήθως, δεν επιτρέπεται να θέσω στην εύθυμία μου μιά ανάπαυλα μελαγχολίας;

Γιώργος.— Μά τέλος πάντων, δεν είναι νομίζω ούτε ή καταλληλότερη ώρα για μελαγχολίες αυτή που διάλεξες τώρα, ούτε ή πιο ένδεδειγμένη για να τοποθετήσης την άνορεξιά σου.

Ντίνος.— Ίσως... Δυστυχώς όμως δεν εξαρτώνται από μας όλοισμένα πράγματα. (Στρεφόμενος προς τον Γιώργο) Αλήθεια, ξέρεις πόσες του μηνός έχουμε σήμερα;

Γιώργος.— Μετά λύπης σου δηλώ πως όχι. Αλλάστε το εισόδημά μου.

μου επιτρέπει ν' άγνοώ απόλυτως τόσο το "Ιουλιανό ήμερολόγιο, όσο και το Γρηγοριανό. Δέ φαντάζεσαι τι ωραίο πράγμα που είναι να τεμπελιάζης, μέσα σε πέλαγος άγνοιας των πάντων.

Ντίνος (Μελαγχολικά, χωρίς να προσέχει τον Γιώργο).—...Πριν από έννινα χρόνια, ένα τέτοιο βράδυ, πέθανε ή γυναίκα που υπήρξα γι' αυτήν ό μοναδικός έρωας της ζωής της. "Ημουν σε ταξίδι όταν μου ήλθε το τηλεγράφημα του θανάτου της. "Εκανα τ' αδύνατα δυνατά, αλλά δεν πρόφθασα στην κηδεία της. Σήμερα, δέκα Φεβρουαρίου, κλείνουν έννινα ακριβώς χρόνια απ' το θάνατό της.

Γιώργος (που μελαγχόλησε κι' αυτός ελαφρά).—Ρωμαντική ή ιστορία σου... (Τιναζόμενος έξαφνα, σά να καθόταν στην ηλεκτρική πολυθρόνα) Μά τι είπες! Δέκα Φεβρουαρίου; Χίλιοι σατανάδες! Δέ μου λές, μήπως ή άγαπημένη σου ήταν μελαχρινή με μαλλιά αλλά γκαρσόν;

Ντίνος (έκπληκτος).— Ναί! Άλλά ποδ το ξέρεις;

Γιώργος (Με την ίδια όρμη).— Μήπως είχε άδυναμία στο πράσινο χρώμα; Λέγε γρήγορα!

Ντίνος (που τάχει χαμένα).—Ναί, ναί. Άλλά τί τρέχει; Γιατί ρωτάς έτσι;

Γιώργος (Μ' αυξανόμενην έξαψη).— Και συνήθιζε να φορά ένα χρυσό βραχιολάκι, σε σχήμα μικρού φιδίου;

Ντίνος.— Άκριβώς! Μά για στάσου βρέ παιδί! Ποδ τὰ ξέρεις δλ' αυτό; Μήπως...

Γιώργος (διακόπτοντάς τον).— Και την λέγαν Λιζέττα!

Ντίνος.— "Α! Μά αυτό ξεπερνά τὰ όρια! Σοδ άπαγορεύω να ξαναπής αυτό το όνομα! Το όνομα της γυναίκας που υπήρξα ό μοναδικός της έρωας... Σοδ τ' άπαγορεύω! Τ' άκούς;

Γιώργος (Ξεσπώντας σ' ένα νευρικό γέλιο).— Χά! γά! γά! Τι άστείο... Τι κωμωδία... Μά άγαπητέ μου αν αυτή ή γυναίκα είχε ένα μοναδικό έρωτα στη ζωή της, αυτός ήμουν εγώ. (Τόν ξαναπάνουν πάλι τὰ γέλια. Χά! γά! γά! Τι κωμωδία Θεέ μου! Τι κωμωδία!... (Σοβαρευόμενος έξαφνα) Μά τι ζδον που είμαι. Πδς μπορώ και γελδ σήμερα στην έπέτειο του θανάτου της!... Άλγος σεβασμός στη μνήμη της!...

Ντίνος.— Καλά που το κατάλαβε άγκαίως. Άλλοιως ήμουν άποσασισμένος να σοδ θυμίσω, μ' έναν δγι πολύ εύναριστο τρόπο, ότι άπαιτείται περισσότερος σεβασμός προς τη μνήμη της γυναίκας που ό μοναδικός της έρωας υπήρξα εγώ. (Τονίζει τις τελευταίες λέξεις).

Γιώργος (Σηκώνοντας τους ώ-

μους).— "Ελα, έλα! μη λές μεγάλο λόγο. Με το κορίτσι αυτό έζησα δώδεκα μήνες παραδείσιας ευτυχίας... "Ημουν ό πρώτος και τελευταίος της έρωας. Την υπέρτατη έκεινη ευτυχία που δοκίμασα μαζί της ποτέ δε θά ξεχάσω. Κι' ό θάνατός της! "Ω τι συμφορά! Τι άναπάντεχο! Τι χτύπημα έκεινη ή άπαισία είδηση! Θυμάμαι, κοιμώμουν βαρεία ύστερ' από κάποιο ξενύχτι, όταν με ξύπνησε το τηλέφωνο. "Ηταν μιά έμπιστή της υπηρέτρια. "Α! "Εσδ Μαρία; Τι είπες; Τι κάνει ή δεσποινίς; Δεν είναι καλά; Πδς; Τι λές; Μη δεν άκούω καλά;.. Πέθανε;...!! Πράγματι είχε πεθάνει από αιφνιδια καρδιακή κρίση. Κι' ούτε παρακολούθησα την κηδεία της, γιατί μετά το ξαφνικό έκείνο τηλεφώνημα, έπεσα χάμω ξερός. Κάτι γνωστοί που με βρήκανε, με περιποιήθηκαν, και με μετέφεραν σε μιά νευρολογική κλινική όπου πέρασα τέσσερις μήνες ως να συνέλθω... Κι' ύστερα, θά μου πής, καλέ μου Ντίνο, για δικούς σου έρωτες μαζί της..

Ντίνος ("Εξαπτόμενος).—"Α! "Ως έδω και μη παρέκει! "Αν μου διηγήθηκες έσδ τις κάπως περιέργες και υπερδεμένες αυτές ιστορίες, για έπιβεβαίωση των ερώτων σου με τη Λιζέττα, εγώ έχω να σοδ διηγηθδ τόσες, κι' άλλες τόσες, και να σοδ παρουσιάσω ακόμη και πειστήρια χειροπιαστά. "Εγώ που λές λοιπόν...

Γιώργος (Διακόπτοντάς τον).— Καλά, καλά! αυτά να τὰ πής άλλου. "Η Λιζέττα άγάπησε έμένα, και μόνον έμένα.

Ντίνος (Περιφρονητικά).— Πφ! "Αν ήταν να δίνη κανείς προσοχή στους άστελους ίσχυρισμούς σου...

Γιώργος ("Εξω-φρενδν).—Στους άστελους ίσχυρισμούς μου; Και γιατί παρακαλώ είναι άστείοι οι ίσχυρισμοί μου; Σε προκαλώ να το άποδείξης!

Ντίνος (Με συγκαταβατικό ύφος).—Τι παιδί που γίνεσαι καυμένο!... Μά χρειάζεται κι' άλλη άπόδειξη απ' τη βεβαίωσή μου; Αλλάστε, τδ ν' άγάπηση ή Λιζέττα άλλον από μένα θάταν τερατώδες! Καταντά και γελοίο να το συζητώ.

Γιώργος.— Πρόσεξε Ντίνο! Τὰ τελευταία σου λόγια μ' έθιξαν!

Ντίνος.— Και τὰ δικά σου πολύ με πίκραναν.

Γιώργος.— Πολύ φυσικό, αφού ή αλήθεια είναι πικρή...

Ντίνος (έξαπτόμενος).— Πικρή, μπορεί να είναι για σένα. Για μένα είναι γλυκειά! "Επειτα τδ πήρες χαμπάρι πως μου μπήκες στο ρουθόδι;

Γιώργος (Μάλλον απειλητικά).—Μάζεψε τὰ λόγια σου Ντίνο!

Ντίνος.— Την ίδια συμβουλή θάχα να κάνω και σε σένα.

Γιώργος.— Δεν θά επιτρέψω πο-

τέ στον εαυτό μου να παίρνη άπό άλλον συμβουλές. Και προ παντός δικές σου!

Ντίνος.— "Εχω τον τρόπο να σε άναγκάσω να συμμορφώθης με τις συμβουλές μου.

Γιώργος.— Μμμ! Τὰ πράγματα είναι βλεπω βαδία!

Ντίνος (Μισοσηκωνόμενος στην πολυθρόνα του).— Τδ καλό που σοδ θέλω Γιώργο, πάψε!

Γιώργος.— Δέ θά μου βουλώσης τδ στόμα. Και τώρα μάλιστα που εύρίσκομαι έν τδ δικαίω μου.

Ντίνος.— Μιά λέξη άκούω και..

Γιώργος (Με πείσμα).— Τι; Νομίζεις θά φοβηθδ; Ναί θά φωνάξω, θά τδ διακηρύξω. "Η Λιζέττα άγάπησε έμένα, και μόνον έμένα. Τ' άκούς; Μόνον έμένα!

Ντίνος (έκτός εαυτού).—"Α!... Θά τδ βουλώσης επί τέλους; (Κάνει να όρμηση έπάνω στο Γιώργο, αλλά, έκείνη τη στιγμή μπαίνει ό "Αλκης, κοινός και των δυονών φίλος, κι' ό Ντίνος άναγκάζεται να συγκρατηθδ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

"Αλκης (Προχωρώντας προς τδ μέρος τους και τοποθετούμενος ανάμεσά τους για να προλάβη τη σύραξη).—Μπα! Μπα! Τι συμβαίνει; Γιατί είσθε έτσι ξαναμμένοι;... Τσακωθήκατε στα γαρτιά μήπως; Άλλά τέτοιο πράγμα δεν βλέπω έδω... Στά πολιτικά ίσως; Άλλά είσθε των αυτών φρονιμάτων... Μά τι πάθατε λοιπόν και δέ μιλάτε; (Παίρνει άποφασιστικό ύφος και εξαπλώνόμενος σε μιά πολυθρόνα ανάμεσα στις δικές τους) Τέλος πάντων, ό,τι κι' αν συμβαίνει, εγώ θά παίξω τδ ρόλο του διαιτητού, ή καλύτερα του συμφιλιωτού, και θ' άπονεύω τὰ του Καίσαρος τδ Καίσαρι, και τὰ του Θεου, τδ Θεώ... (Προς τδ Ντίνο.) "Ελα Ντίνο, έσδ πρώτος. Κάθου και λέγε...

Ντίνος.— Δεν έχω να πδ τίποτε. Τις διαφορές μας θά τις λύσουμε μόνοι μας!

"Αλκης (αύστηρά).—"Α! για να σοδ πδ! Σε φίλους σάν και μäs που φάγαμε μαζί ψωμί κι' άλάτι, επιτρέπονται τέτοια πράγματα; Σιγά μη βεγήσετε να πάτε στη Βουδαπέστη για μόνομαχία! "Αστα τώρα αυτά και κάθσε και λένε. (Σπρώχνει έλαφρά τδ Ντίνο να καθήση. Κάθεται κι' ό Γιώργος).

Γιώργος.— Νά χάσω τίποτα δεν έχω. Άκου, λοιπόν, άγαπητέ μου "Αλκη... Προ έτών συνδέθηκα μ' ένα κορίτσι, Τη Λιζέττα. Τδ πιο άγνό, τδ πιο άδωδ, τδ πιο ελκρινές κορίτσι που γνώρισα ποτέ. Περί της απόλυτου ελκρινείας των αισθημάτων της δε δοκίμασα ποτέ καμμιά άμφιβολία. Μά καμμιά απόλυτως! Ξαφνικά μου την άρπαξε ό Θάνατος, έδδ κι' έννινα χρόνια, σά σήμερα άκριβώς. Κι' έρχεται τώρα ό κύριος Ντίνος να υποστηρίξη πως την ίδια εποχή την είχε αυτός έρωμένη! "Εοω'έννη του Ντίνου τδ πιο σεμνό, τδ πιο ήθικό, τδ πιο άβωδ, τδ πιο ελκρινές κορίτσι που έζησε ποτέ πάνω στον πλανήτη μας!!

Ντίνος (Μη μπορώντας να συγκρατηθδ).— Μάλιστα! Τδ λέω και τδ διακηρύττω ότι ήταν έρωμένη μου. "Οχι όμως με την κακή της λέξεως ση-

μασία. "Α! Τέτοια λέξη γι' αυτήν, την άγνή, την άθωα, την άμωμη Λιζέττα, θάταν ή χειρότερη βρισιά. Θά μου έπιτρέψης δέ, άγαπητέ μου Γιώργο, να σοδ πδ ότι οι ίσχυρισμοί σου είναι γελοίοι! "Εχω να δείξω έρωτικές έπιστολές της Λιζέττας μου, με την ιδιόχειρο ύπογραφή της, που μπορδν να πείσουν και τον ίδιο τον άπιστο Θωμά περί της αλήθειας των ίσχυρισμών μου.

... "Ελα τώρα και σδ "Αλκη, ό τόσο άμερόληπτος συνήθως. Πες τίνος υπήρξε έρωμένη; "Εμένα ή τδ Γιώργου...

"Αλκης (Με άπαθές ύφος).— Καενός απ' τους δυδ. Γιατί άπλούστατα ήταν δική μου έρωμένη ή Λιζέττα...

Ντίνος και **Γιώργος** (μαζί έμβροντητοι).—"Α!!! "Α!!!

"Αλκης (Θριαμβευτικά).— Μάλιστα κύριοι. "Ηταν δική μου έρωμένη. Κι' αυτά που λέτε έσεις είναι κουραφέζαλα. "Εγώ έζησα μαζί της τρία χρόνια όλόκληρα. "Εγώ παραστάθηκα στις τελευταίες της στιγμές... "Εγώ στάθηκα ό πρώτος και τελευταίος της ζωής της έρωας. Και ιδου ή άπόδειξις.

(Βγάζει απ' τὰ βάθη του σακκακιού του ένα χρυσό μενταγιόν, και κρατώντας το κρεμασμένο απ' την αλυσίδα-

τσα του τδ δείχνει στους κατάπληκτους φίλους του). Τδ μενταγιόν αυτό που βλέπετε είναι της Λιζέττας, και της τδ είχα κάνει δώρο για να βάλη μέσα τη φωτογραφία μου μαζί με τη δική της. Μετά τδ θάνατό της, τδ κράτησα για εύλαβικό ένθύμιο, κι' από ιδιοτροπία δε δοκίμασα ποτέ να τ' άνοίξω. "Αλλάστε, πολύ πριν απ' τδ θάνατο της Λιζέττας, είχε χαλάσει τδ ελατήριο του και δεν άνοιγε, πράγμα τδ όποιο δέ με δυσαρεστούσε και πολύ, γιατί τδ μενταγιόν αυτό, έτσι που τδ έβλεπα κλειστό, είχε για μένα μιά ιδιαίτερη γοητεία. Άλλά τώρα, για να σδς βουλώσω και των δυονών τδ στόμα, νά! (Βγάζει ένα σουγιάδακι και παραβιάζει εύκολα τδ καπάκι).

Βλέπουν τότε πράγματι καθαρά κι' οι τρεις τους, τη φωτογραφία της Λιζέττας δίπλα στη φωτογραφία ενός άλλου, που δεν είναι όμως ούτε ό Ντίνος, ούτε ό Γιώργος, ούτε ό "Αλκης, αλλά ένας τέταρτος, άγνωστος και στους τρεις.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΚΚΑΣ

Ο Νίκος καθισμένος σε μιά πολυθρόνα κάπνιζε τδ τσιγάρο του.

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΜΕ
ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Κάποτε ο Μάριος δέχεται την επί-
σκεψη ενός Παριζιάνου φίλου του. Έ-
πάνω στην κουβέντα άρχισε ο Παρι-
ζιάνος να επαινεί το Παρίσι του και ι-
δίως τον Σηκουάνα, όπου, λέει, υπάρ-
χουν τόσα ψάρια που δεν ξέρεις ποιά
να πρωτοπιάσεις.

—Χμ! κάνει ο Μάριος. Καί το θε-
ωρείς σπουδαίο, εσύ, αυτό; "Εμείς έ-
χομε ένα ποτάμι, που έχει τόσα
πολλά ψάρια, που δεν έχει μείνει διό-
λου τόπος για νερό!...

■ ■

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘ-
ΜΟΥΣ

Μιά μέρα ο Μάριος καθότανε με
τον "Ολίβ σε μία μύρα και τὰ λέγα-
νε. Ξαφνικά ο Μάριος λέει του "Ο-
λίβ.

—"Ολίβ! 43! Για θυμήσου!...

Και σκόσανε και οι δυο τὰ γέλια.
Σε λίγο ο "Ολίβ λέει του Μαρρίου.

—Για θυμήσου όμως Μάριε και τὸ
58!

Νέα γέλια πάλι εκ μέρους των δυο
φίλων.

Αυτό θάσταζε αρκετά. Μιά ο Μά-
ριος έλεγε έναν αριθμό και έσκαζαν
και οι δυο στα γέλια, μία ο "Ολίβ.

Έπι τέλους κάποιος γείτονας των,
σκανδαλισμένος, τους ρωτά τί ήταν
αυτοί οι αριθμοί που τους έφερναν
τόσα γέλια.

—Οι αριθμοί; λέγει ξεσπώντας σε
νέα γέλια ο Μάριος. Είναι και από
μία άστεία ιστορία που μάς έχει συμ-
βεί. Για να μην τις ξαναλέμε τις ιστο-
ρίες αυτές, τις θαλαμε από έναν αριθ-
μό και έτσι τις θυμόμαστε απ' αυτόν
και γελάμε!...

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΧΕΙ ΔΙΚΗΝ

Κάποτε ο Μάριος ρωτούσε τον "Ο-
λίβ.

—Γίνεται κανείς για μία τρίχα φα-
λακρός;

—Όχι βέβαια, του απήντησε ο φί-
λος του.

—Καί όμως!... "Ακουσε. "Αν σου
θγάλω μία τρίχα απ' τὰ μαλλιά σου
θά γίνης φαλακρός;

—Όχι.

—"Αν δύο;

—Ούτε.

—Λοιπόν αν εξακολουθήσω να σου
θγάλω τὰ μαλλιά τρίχα-τρίχα και
κάποτε σου μείνι μόνο μία τρίχα στο
κεφάλι σου, θά είσαι τότε φαλακρός;

—Όχι.

—"Αν σου θγάλω κι' αυτήν;

—Ναί.

—Βλέπεις, λοιπόν, φίλε μου πώς για
μία τρίχα γίνεται κανείς φαλακρός.

Τὸ σκυλάκι τῆς Μαρ. Στούαρτ

Για την άφοσίωση που δείχνουν τὰ
σκυλιά στους κυρίους των έχουν γρα-
φή πολλά. Κοντά στις τόσες αυτές ι-
στορίες, ως προστεθή κι' αυτή, που εί-
ναι ιδιαίτερος συγκινητική και που
δείχνει πώς η άφοσίωση ενός ζώου,
μπορεί κάποτε να ξεπεράσει και την
ανθρώπινη και να φθάσει μέχρι θά-
νατου.

"Όταν η άτυχη εκείνη βασίλισσα
της Σκωτίας, η Μαρία Στούαρτ, απο-
κεφαλίσθηκε κατά διαταγή της εξα-
δέλφης της βασίλισσας "Ελισάβετ, έρ-
ριξαν πάνω στο σώμα της μία παλιά
πράσινη τσόχα ξυλωμένη από ένα
μπιλιάρδο. "Η Στούαρτ είχε μία χα-
ριτωμένη σκυλίτσα, του γένους πού-
ναι γνωστό υπό το όνομα Κίγκ-
Τσάρλς, ένα υπέροχο ζώο με μα-
κρούς μαύρες τρίχες και μάτια που
πετούσαν αστραπές. "Η σκυλίτσα αυ-
τή, μόλις σκέπασαν την κυρία της, πή-
γε και χώθηκε κάτω από τὸ σκέπα-
σμά της όπου και έμεινε. "Εκεί την
βρήκαν, κουλουριασμένη και ακίνητη,
όταν πήγαν να πάρουν τὸ σώμα της
Στούαρτ. Θέλησαν να την διώξουν,
μὰ τὸ ζώο με κανέναν τρόπο δεν έ-
φευγε, παρά άρχισε να ούρλιαζε πα-
ραπονετικά. "Εγινε ανάγκη να τὸ απο-
μακρύνουν δια τῆς βίας. "Η σκυλί-
τσα όμως δεν έπαυσε να κλαίη και
να μὴν δέχεται την παραμικρή τροφή
από τὸς πιστοὺς υπηρέτες τῆς βασι-
λίσσης που την είχαν περιμαζέψει.
Καί αφού εθρήνησε έτσι για λίγο α-
κόμη καιρό την κυρία της, η άφωσι-
ωμένη σκυλίτσα, πέθανε εγάζοντας έ-
να μικρὸ στεναγμό.

Ἡ κάθε μέρα

"Η κάθε μέρα που περνά,
καί μίαν ἀλήθεια ἀφήνει"
καί κάθε ἀλήθεια μία σπρωξιά,
γερὴ τοῦ ὄνειρου δίνει.

"Η κάθε μέρα—τραλαλά—
κι' ἀπὸ 'ναν πύργο μοῦ χαλά.

Κι' οὔτε μπορῶ νὰ θυμηθῶ,
τοὺς πύργους ποὺχω χτίσει'

σὲ κάθε ἱσπανικὸ βουνό
κι' ἀπὸ 'ναν ἔχω στήσει.

Καί δὸς τοῦ χτίζω—τραλαλά—
κι' εἶναι τὸ κρύσταλλο φθινό.

Μὰ κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ
καί μίαν ἀλήθεια φέρνει'

μὰ πάλι ὁ πόθος μὲ πλανᾷ,
καί τ' ὄνειρο μὲ σέρνει.

Κ' ἡ κάθε ἡμέρα—τραλαλά—
κι' ἀπὸ 'ναν πύργο μοῦ χαλά.

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Κάποτε, σὲ μιὰ δεξίωση στὰ "Ηλύ-
σια, στὸ προεδρικό μέγαρο τοῦ Παρι-
σιοῦ, συναντήθηκαν μπρὸς σὲ μιὰ πόρ-
τα ὁ στρατάρχης Φὸς καὶ ὁ ὑπουργὸς
τῶν ἐξωτερικῶν Λουὶ Μπαρτού. "Ο κα-
θεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ διασήμους ἄνδρες,
ἤθελε νὰ κἀνὲ τόπο γιὰ νὰ περάσῃ ὁ
ἄλλος.

—Πρέπει νὰ περάσετε πρῶτος ἐξο-
χώτατε, ἔκανε ὁ Φὸς, εἰσθε ὁ ἀνώτε-
ρός μου ἱεραρχικῶς.

—Μάλιστα, στρατάρχα μου, ἀπαν-
τᾷ ὁ Μπαρτού, ἱεραρχικῶς μπορεῖ νὰ
μοῦ ὀφείλετε ὑπακοήν καὶ νὰ ἔχω ἐ-
γὼ τὸ προβάδισμα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ-
τε καὶ σεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε ὅλον τὸν
σεβασμὸ ποὺ σὰς ὀφείλω!

■ ■

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟ ΑΥΤΟ

"Επὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου
18ου ἡ ρεμούλα ὄργιζε στὸ Παρίσι
εἰς ὅρος τοῦ δημοσίου ταμείου. "Υ-
πῆρχαν ὅμως καὶ μερικοὶ ἀνιδιοτελεῖς
ποὺ περιστοίχιζαν τὸν βασιλέα καὶ ἔ-
νας ἀπ' αὐτοὺς ἦτον ὁ Κορμπιέ, ἄν-
θρωπος τίμιος, ἀλλὰ ποὺ δὲν χά-
ριζε κάστανά σὲ κανένα.

Κάποτε, φάχνοντας τὶς τσέπες του
μπροστὰ στὸν βασιλέα γιὰ νὰ θγά-
λῃ κάτι, ἔβγαλε τὸ μαντήλι του, ὅ-
στερα ἕνα χαρτί, κατόπι ἕνα μικρὸ
νόμισμα, κι' ἦταν διατεθειμένος νὰ
συνεχίσῃ ὅταν ὁ βασιλεὺς τοῦ λέει ἀ-
στεϊευόμενος:

—Θὰ μὰς ἀδειάζετε, βλέπω, τελειῶς
τῆς τσέπες σας, ἔτσι ὅπως πάτε, κ.
Κορμπιέ.

—Εἶναι προτιμότερο, αὐτό, Μεγαλει-
ότατε. παρὰ νὰ τὶς γεμίσω!...

■ ■

ΚΑΛΑ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ

Στὸ Λονδίνο προσκάλεσαν κάποιον
γιὰ μαρτυρική κατάθεση στὸ πλημμε-
λειοδικεῖο. "Επρόκειτο γιὰ ἕναν καυ-
γᾶ, ὅπου δυὸ ἔμποροι εἶχαν ἀλληλο-
δαρῆ.

"Αφοῦ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου
τὸν ἐξήτασε, ὁ δημόσιος κατήγορος, ποὺ
εἶχε τὴ φήμη ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦ-
σε νὰ μπερδεύῃ τοὺς μάρτυρες, ἐρω-
τᾷ ἐμφνικά:

—Καί σὲ ποιά ἀπόσταση θρῖσκόνουν
ἐσὺ ἀπὸ τὴ σκηνή;

"Ο ἀνθρωπὸς μας στάθηκε γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἐκπληκτος γιὰ τὴν ἐρώτησιν
κι' ὕστερα ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος ἀπο-
φασιστικό:

—"Ημουν μακριὰ ἀκριβῶς τέσσερα
πόδια, πέντε δάχτυλα κι' ἐξ γραμμῆς.

—Καί πὼς εἶναι δυνατόν νὰ εἰσαι
τόσον ἀκριβής! εἶπε κατάπληκτος ὁ
δικαστικός.

—"Ημουν βέβαιος, ἀπήντησε ὁ μάρ-
τυς, πὼς κάποιος ἡλίθιος θὰ μοῦ κά-
νε μιὰ τέτοια ἐρώτησιν καὶ πῆρα τὰ
μέτρα ἐπὶ τόπου.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Χαστούκια, καὶ κλωτσιές

καὶ ἄλλα διάφορα...

Ἀπὸ τίς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἡ ὑπό-
θεσις ποὺ ἐξεδίκασε ἐκείνη τὴν
ἡμέρα τὸ τριμελὲς πλημμελειο-
δικεῖο. "Αλλ' ἄς δώσωμε τὸν λό-
γον στὰ ἐπίσημα πρακτικά:

Πρόεδρος.— Κύριε Μαξίμ Μπε-
ρενέλ ἔχετε τὸν λόγον. "Ονοματεπώνυ-
μον, ἡλικία, ἐπάγγελμα;

Μπερενέλ.— Μαξίμ Μπερενέλ,
33 ἐτῶν, νομογεωπόνος καὶ κτηματίας
στὸ Βεζούλ. Εἰδικευμένος στὴν καλ-
λιέργεια τοῦ κοκκινोगουλιού...

Πρόεδρος.— Ἐξηγήστε τοὺς δι-
καστὰς ὑπὸ ποίας συνθήκας ὑποβάλα-
τε μὴνυσιν.

Μπερενέλ.— Ζητῶ νὰ καλλιερ-
γήσω τὸ κοκκινोगουλί στὸ "Αρζαντέγ
γιατὶ μόνο ἀγκινάρες καλλιεργοῦν ἐ-
κεῖ. Ζητοῦσα λοιπὸν ν' ἀγοράσω ἕνα
μεγαλύτερο κτῆμα στὸ "Αρζαντέγ γιὰ
τὴν καλλιέργειάν τοῦ κοκκινोगουλιού.

"Ηρθε λοιπὸν στὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ
πρεῖς βδομάδες νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν συμ-
βολαιογράφο κ. Μπουλέ. Φυσικά, πῆ-
γα σ' ἕνα φτηνὸ ξενοδογεῖο, γιατί δὲν
κάθουμαι πάνω στὰ λεφτά. Κατέλυσα
στὸ "Ξενοδογεῖο τῆς Νυχτερίδος" στὴν
ὁδὸ Πιγκουίνου...

Πρόεδρος.— Τὸ ὁποῖον διευθύνει
ὁ κ. Μπουφέ.

Μπερενέλ.— "Ακριβῶς. Ζήτησα
ἕνα δωμάτιο καὶ μοῦ δώκαν τὸ 108, στὸ
πρῶτο πάτωμα, 15 φράγκα τὴν ἡμέ-
ρᾳ καὶ τὴν νύχτα μαζί, ἐννοεῖται. Εἴ-
ναι ἀρκετὰ καθαρὸ κι' ἀπὸ ἔντομα ἔ-
χει μόνο κατσαρίδες μετρίου μεγέθους,
ἐκτὸς... Κοντολογίς, κ. Πρόεδρε, ἀν-
τὶ νὰ μείνω τέσσερις μέρες ἔμεινα μιὰ
βδομάδα. "Η γυναῖκά μου ἀνησυχῆσε:

"Τὶ γίνεται ὁ καὶ μενούλης;» σκέφθη-
κε. Κι' ἦρθε ἰνκόγνιτο στὸ Παρίσι, στὸ
"Ξενοδογεῖο τῆς Κατσαρίδας"...

Μπουφέ (ἀξιοπρεπῶς).— "Τῆς Νυ-
χτερίδας», παρακαλᾷ! Μὴν ἐξευτελί-
ζετε τὸ μαγαζί μου!

Μπερενέλ.— Τῆς εἶχα γράψῃ
στὸ πρῶτο μου γράμμα: «Φίλινα, μέ-
νω στὸ "Ξενοδογεῖο τῆς Κατσα-
ρίδας». "Εννοεῖται ὅτι ὅταν ἦρθε στὸ
ξενοδογεῖο, ἔλειπα στὸ "Αρζαντέγ. Εἴ-
χα πάει νὰ ἐπισκεφθῶ κάτι χωράφια
ὅπου πιάνει πολὺ ἡ κοπριά...

Πρόεδρος.— Μὴν ἀπεραντολογῆ-
τε...

Μπερενέλ.— "Η γυναῖκά μου ρω-
τᾷ ἕνα γκαρσόνι ποὺ εἶναι τὸ δωμά-
τιό μου καὶ τῆς λέει: «Πηγαίνετε στὸ
108». "Εκείνη πάει καὶ χτυπᾷ τὴν πόρ-
τα, ὅπταν ἀκούει μιὰ γυναικεία φω-
νὴ νὰ λέη: «Ἐσὺ εἶσαι, χρυσούλη μου;»
Φαντάζεστε τί σκάνδαλο ἔγινε!

Πρόεδρος.— Σκάνδαλο! Ποιά ἦ-
ταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Μπερενέλ.— Γυναῖκα ἐλευθέρων
ἡθῶν, κ. πρόεδρε!

Πρόεδρος.— Ποὺ εἶχατε σπιτ...
ἐγκαταστήσει ἐσεῖς;

Μπερενέλ.— Καθόλου! "Εκείνην
ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἐπέστρεφα κι' ἐ-
γώ... Καί τί μὲ περιμένε; Δυὸ χαστού-
κια! Μπαίνω στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδο-
χείου, βρίσκω τὴν γυναῖκά μου ἔξω...

φρενῶν — μὲ τὸ δίκην της!— νὰ μοῦ
σκάη δυὸ χαστούκια! Καὶ μέσα στὶς
βρισιές της μοῦ ἐξηγεῖ τί συνέβη καὶ
τότε τρέχω στὸ δωμάτιό μου. Χτυπῶ
τὴν πόρτα... μοῦ ἀνοίγουν καὶ βρίσκο-
μαι μπροστὰ σ' ἕναν ἀντρακλά ὡς ἐκεῖ
πάνω ποὺ ἦταν μαζί μὲ μιὰ γυναῖκα..
Μοῦ σκάει κι' αὐτὸς δυὸ χαστούκια
καὶ μὲ πετάει μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὸ
διάδρομο!

Πρόεδρος.— Πῶς; Κι' ἄλλα χα-
στούκια;

Μπερενέλ.— Μπήγω τὶς φωνές,
κατεβαίνω τέσσερα-τέσσερα τὰ σκα-
λοπάτια καὶ πέφτω ἀπάνω στὸν ξενο-
δόχο τὸν Μπουφέ, αὐτὸ τὸ ἔλεεινὸ ὑ-
ποκείμενο! Κατάλαβα ἀμέσως: εἶχε
νοικιάσει τὸ δωμάτιό μου! Τὸν βρίζω
παληάνθρωπο—γιατὶ εἶχα εἰσπράξει ἔ-
ξη χαστούκια! "Αντὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ
συγγνώμην, μοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὸ
ἀριστερὸ μάτι καὶ μιὰ κλωτσιὰ στὰ
μαλακά... Μὲ γραπώνει ἀπ' τὸ γέλε-
κο, μοῦ ξεσκίζει τὸ σακκάκι καὶ μὲ
πετάει ἔξω! Εἶχα χάλια, κ. πρόεδρε.

—Εἶχα χάλια ».

Πρόεδρε...

Πρόεδρος.— Καλὰ, καθήστε.
Μπουφέ, ἔχεις τὸν λόγο.

Μπουφέ.— Τὸ ξενοδογεῖο μου, κ.
πρόεδρε, ἔχει ὅλα-ὅλα ἑπτὰ δωμά-
τια...

Πρόεδρος.— Πῶς ἑπτὰ; "Αφοῦ ὁ
ἀριθμὸς τοῦ κυρίου εἶναι 108;

Μπουφέ.— "Αριθμῶσα τὰ δωμά-
τιά μου ἀπ' τὸ 105 κι' ἐπάνω! Γιὰ νὰ
φαίνωνται πιὸ πολλὰ. Τὴν ἡμέρα λοι-
πὸν, λόγω τῆς κρίσεως, νοικιάζω τὰ
δωμάτια τῶν πελατῶν μου ποὺ ἔρχον-
ται τὸ βράδυ. Καθὼς ὁ κ. Μπερενέλ
ἀπουσίαζε καθεμέρα ἀπ' τὶς ἐννὴ τὸ
πρῶτ' ὡς τὶς ἑξὶ τὸ βράδυ, νοικιάζω
δυὸ-τρὶς φορές στὸ ἀναμεταξύ τὸ
δωμάτιό του...

Πρόεδρος.— Τὶ κυλισμός! Καὶ
πόσο νοικιάζεις τὸ δωμάτιο σ' ἕναν
πελάτη ποὺ μένει κάμποσο καιρὸ σὰν
τὸν κ. Μπερενέλ;

Μπουφέ.— Δεκαπέντε φράγκα τὴν
ἡμέρα.

Πρόεδρος.— Κι' ὅταν ἔρχεται ἕ-
να ζευγάρι νὰ περάσῃ μιὰ ὥρα στὸ
ξενοδογεῖο σου, πόσο παίρνεις;

Μπουφέ.— 25 φράγκα.

Πρόεδρος.— Σὰν δὲν ντρέπῃσαι!
Συνέχισε.

Μπουφέ.— "Ακούω ξαφνικά μεγά-

λὴ φασαρία καὶ βλέπω ἕναν νὰ δρᾷ
ἐναντίον μου, νὰ μ' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν
λαιμό... Τότε τοῦ δώκα μιὰ γροθιά...
μιὰ ἀπαλὴ γροθίτσα... σὰν χᾶδι... στὸ
μάτι.

Πρόεδρος.— Κάτσε κάτω. Πρῶ-
τος μάρτυς.

Ζίνα Μινόν.— Κύριε πρόεδρε, ἂν
μ' ἔβλεπε ἡ οἰκογένειά μου, θὰ ἦταν
φοβερό! Εἶμαι ἀπὸ τίμια οἰκογένεια.
Δούλευα σὲ ἕνα ἐργοστάσιο. "Εκλείσε
ὁμως... βρέθηκα σὲ ἀνάγκη...κι' ἀρχί-
σα... νὰ παρηγορῶ τὶς πονεμένες ψυ-
χές...

Πρόεδρος.— Τὶ ξέρεις ἀπ' τὴν ὑ-
πόθεση;

Ζίνα Μινόν.— Εἶμαι τίμια... γνω-
στὴ στὴν συνοικία. Συνάντησα στὸν
δρόμο τὸν κύριο... δὲν ξέρω τὸ ὄνομά
του.

Πρόεδρος.— Τὸν κ. Παστίν.

Ζίνα Μινόν.— "Όπως συνήθως,
πῆγα στὸ "Ξενοδογεῖο τῆς Νυχτερί-
δας», τοῦ κ. Μπουφέ.

Πρόεδρος.— Καλὰ. Κάτσε κά-
τω. "Ο κ. Παστίν; "Επάγγελμα; Τὶ γνω-
ρίζει γιὰ τὴν ὑπόθεση;

Παστίν.— Προπονητὴς ἱππῶν καὶ
ἱππότης. Καθὼς ἔπαιρνα τὸ ἀπεριτίφ
μου στὸ Μπάρ βλέπω μιὰ χαριτωμένη
γυναίκουλα, ποὺ καθόταν στὸ διπλὰνὸ
τραπεζάκι, ν' ἀφήνῃ νὰ τῆς πέσῃ τὸ
τσαντάκι της. Τὸ σήκωσα, φυσικά, καὶ
πιάσαμε κουβέντα. Εἶχε ὥραϊα, χα-
διαρικά μάτια: «Ἐρχεσαι μαζί μου;»
μοῦ πρότεινε καὶ μὲ πήρε στὸ "Ξενο-
δογεῖο τῆς Παλαμίδας"...

Μπουφέ.— "Τῆς Νυχτερίδας»
παρακαλᾷ.

Παστίν.— Καθὼς ἡ κυρία βρίσκό-
ταν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ μὲ περιμέ-
νε, ἀκούει ἕνα δειλὸ χτύπημα: «Ἐσὺ
εἶσαι νουσοῦλη μου;» ρωτᾷ. Τότε ὁ-
μας. Σὲ λίγο, πάω κι' ἐγὼ στὸ δω-
μάτιο. "Ακούω τότε νὰ βροντολογοῦν
μάτιο. "Ανοίγω καὶ βλέπω ἕναν ἄ-
την πόρτα. "Ανοίγω καὶ βλέπω ἕναν ἄ-
νθρωπο. Τοῦ δίνω δυὸ χαστούκια. "Η
κυρία τοῦ δίνει ἄλλα δύο.

Πρόεδρος.— Πῶς δικαιολογεῖτε
τὴν στάση σας;

Παστίν.— Δὲν ἔχω νὰ τὴν δικαιό-
λογήσω! "Εγὼ ὅσον πληρώσα τὸ δω-
μάτιο, κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μ'
ἐνονήσῃ!

Πρόεδρος.— "Αλλος μάρτυς.
Λουσιέν Μπελντάν.

Λουσιέν.— 58 χρονῶν, γκαρσόνι
στὸ "Ξενοδογεῖο τῆς Νυχτερίδας». Εἴ-
να βγῆ γιὰ θελήματα—γιατὶ εἶμαι νό-
νο γκαρσόνι ἐκεῖ—μέσα. Μόλις γυρί-
σα φορτωμένος ψώνια, βλέπω μιὰ κυ-
ρία νὰ μὲ ρωτᾷ: «Ποῦ εἶναι ὁ κ. Μπε-
ρενέλ;» «Πηγαίνετε στὸ 108», τῆς εἴ-
πα. "Απὸ ἐκεῖ καὶ πέρα δὲν ξέρω τί ἔ-
νινε, παρὰ πονάγα ὅτι ἀκούσα φωνές
καὶ κακὸ καὶ τὸ φωνετικὸ μοῦ δώκε τὰ
παπούτσια στὸ γέρι!

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

"Εζησαν πραγματικά ο Ρωμαίος και Ιουλιέττα;

Βερόνα ή πόλις που ζή ακόμη μεσαίωνα

Διαβάσατε στις εφημερίδες ότι ο Μουσσολίνι απέφασε να γίνεται κάθε δυο χρόνια μεγάλη έκθεση στην Βενετία, κατά την διάρκεια της οποίας θα παίζονται από διάσημους καλλιτέχνες έργα κλασικά, κατά πρόταση του Σαίξπηρ. Από τα έργα παλιού του μεγάλου Άγγλου δραματογράφου, ο «Ρωμαίος και η Ιουλιέττα» θα κατέχει την πρώτη θέση, γιατί είναι το τρυφερότερο αλλά και το πιο τραγικό μαζί από τα δράματά του. Με την ευκαιρία αυτή, κάποια παλιά συζητήσεις ξαναδίνω το φως στις στήλες του θεατρικού τύπου της δύσεως: Υπήρξαν, πραγματικά, ο Ρωμαίος και η Ιουλιέττα; Εζησαν σ' αλήθεια οι δυο τραγικοί έραστές στην Βερόνα και είχαν το τέλος το οποίο τους δίνει στο έργο του ο Σαίξπηρ;

Οι γνώμες είναι διηρημένες. Ήσαν πλάσματα της φαντασίας του μεγάλου συγγραφέως, λένε οι μόν. Υπήρξαν και έζησαν σ' αλήθεια, λένε οι άλλοι. Και για να υποστηρίξουν την άποψή τους οι τελευταίοι αυτοί, κάθισαν κι έκαναν σοβαρότατες έρευνες σ' αρχαία και βιβλιοθήκες για να καταλήξουν σ' αλήθεια διαφωτιστικά:

Οι έραστές της Βερόνας είχαν ύπαρξη πραγματικά, πρώτος δέ έγραψε την ιστορία τους ένας στρατιώτης από το Βισέντε, ο Λουίτζι ντ' Αλβέρτο. Πολεμώντας αυτός έναντι των γερμανικών στρατευμάτων στο Φριούλι, τραυματίστηκε άσχημα στο πρόσωπο, παραμορφώθηκε τελείως. Κατά την διάρκεια της νοσηλείας του, του διηγήθηκαν την ιστορία του Ρωμαίου Μοντέγκι και της Ιουλιέττας Καπουλέτι. Η ιστορία αυτή συνεκίνησε τον γενναίο αυτό πολεμιστή, ώστε αποφάσισε να την γράψει, για να μη χαθεί. Έγινε έτσι η ιστορία ένα ωραίο διήγημα.

Ήρθε κατόπι κάποιος στιχοπλόκος της Βερόνας, ο Κλίτσι, ο οποίος έξασε να γράψει την ιστορία σ' ελιχούς. Το ποίημα του Κλίτσι, βρέθηκε από τον Άγγλο ποιητή Άρθουρ Μπρούκς σ' ένα άσφαλδος το πήρε ο Σαίξπηρ για να ταξίδι του στην Βερόνα, και απ' αυτόν, και αποφάσισε να την γράψει, για να βγάλει την άθνατη τραγωδία του.

Μεταξύ, όμως, της ιστορίας του Λουίτζι ντ' Αλβέρτο και του σαιξπηρικού αριστουργήματος υπάρχει έκτος της δεξιότητας του δευτέρου και όλη η διαφορά εύαισθησίας των δύο φυλών.

Ο ντ' Αλβέρτο μάς παρουσιάζει τις δυο βερονέζικες οικογένειες, τους Μοντέγκι και τους Καπουλέτι, χωρισμένες από ένα άβυσσάλο πολιτικό μίσος. Μιά μέρα, ο νεαρός Ρωμαίος Μοντέγκι, πηγαίνει κρυφά σ' έναν χορό που έδιναν οι Καπουλέτι στο άρχοντικό τους για να συναντήσουν την έρωμένη του. Ο Ρωμαίος φορεί μάσκα, όπως συνήθιζαν σ' κάθε περίπτωση την εποχή εκείνη και έτσι δεν αναγνωρίζεται.

Στον χορό, όμως, αυτό ο Ρωμαίος συναντά για πρώτη φορά την Ιουλιέττα και μένει έκθαμβος από την ομορφιά της. Τολμά να την ζητήσει σ' ένα χορό. Η νέα του δίνει το μπράτσο της, καταμαγευμένη και αυτή από την ανδρική του ομορφιά και την φωνή του. Ο Ρω-

μαίος ξεχνά άμέσως την έρωμένη του. Είναι τώρα τρελλά έρωτευμένος με την Ιουλιέττα. Εκείνη δεν άργει να του ανταποδώσει το αίσθημά του. Το μίσος που χωρίζει τις οικογένειές τους δεν τους τρομάζει. Οι δυο νέοι αγαπιούνται παράφορα.

Εν τώ μεταξύ, όμως, οι γονείς της Ιουλιέττας μη ξέροντας τίποτε απ' όσα συνέβαιναν μεταξύ των δύο νέων, ετοιμάζονταν να παντρεύουν την κόρη τους. Γιαμπρός ένας κόμης από την τιμημένη οικογένεια των Λοντρόνε.

Η Ιουλιέττα άρνείται να δεχθί τον

Η μεγάλη στάρ Νόρμα Σήρερ που υπεδύθη την Ιουλιέτα στο φιλμ που είδαμε τον περασμένο χειμώνα.

γάμο αυτό, αλλά και οι γονείς της επιμένουν. Τρελλή από άγάπη και άπελπισία η Ιουλιέττα πέφτει σ' α γόνατα του έξιμολογητού της, του Πατέρα Λορέντζο ντ' Αλβέρτο, ζητεί να την παντρεύει κρυφά με τον Ρωμαίο της. Ο γέρος παπας συγκινείται και ο γάμος γίνεται. Για να μπορεί, όμως, η Ιουλιέττα να γλυτώσει τελειωτικά από τον κόμητα, παίρνει ένα ναρκωτικό και πέφτει σ' α μιά ληθαργική κατάσταση, που έδινε όλα τα φαινόμενα του θανάτου.

Έτσι νομίστηκε για νεκρή, κηδεύθηκε και το σώμα της έναποτέθη στον οικογενειακό τάφο, σ' α υπόγειο του παρκλίου των Μόνων. Μόνον ο Πάτερ Λορέντζο ξέρει τι συμβαίνει. Ο Ρωμαίος άγνοεί τα πάντα. Αυτός, μετά τον γάμο, είχε έξιμοιθί για κάποια μονομαχία. Περισσότερο δηλαδή για να τον άπομακρύνουν από την νέα παρά γιατί έμονομάχησε. Ο Ρωμαίος μαθαίνει τον «θάνατο» της καλής του και τρέχει. Άγκαλιάζει το ψυχρό σώμα της γυναίκας του, κλαίει, το γεμίζει φιλία, και κατόπι παίρνει ένα δραστικό δηλητήριο και εξαπλώνεται σ' α πόδια της. Σ' α λίγο η Ιουλιέττα συνέχεται αλλά για να παραστή στις τελευταίες στιγμές του άγαπη-

μένου της. "Υστερ" από αυτό τι αξία έχει πιά γι' αυτήν η ζωή;

Η Ιουλιέττα συγκρατεί την άναπνοή της τόσο όσο χρειάζεται για να παύσει η καρδιά της να χτυπά.

Έτσι τελειώνει η ιστορία των δύο τραγικών έραστών της Βερόνας... Η ιστορία άληθινή.

□ □

Σήμερα, ο έπισκέπτης της Βερόνας, δεν δυσκολεύεται διόλου να βρή τα σπία των δύο έραστών. Το πρώτο χαμίνι που θα συναντήσετε στον δρόμο, θα σ' α δείξει. Τίποτε δεν έχει αλλάξει απ' αυτά, ζωντανά θάλαγε, κανείς, μουσεία μιάς εποχής που ξαναζή άλλωστε σ' ολόκληρη την πόλη. "Όταν μπήτε σ' αυτήν από την πύλη Σάν Ζένο, π.χ. βρίσκεσθε άμέσως εν πλήρει 12ω αιώνη, μέσα στην ήρεμη αυτή πλατεία όπου ύφώνεται η πιο παλιά και πιο ώρια ρωμανική εκκλησία της Λομβαρδίας. Οι δρόμοι είναι ακόμη γεμάτοι από μεσαιωνικά παλάτια, με τα παράθυρα που τα φράσσουν οι γρίλλες, με τις σκαλιστές όροφες και τα φαλλιδισμένα σαν άραβουργήματα σίδερα.

Μέσα στους δρόμους της Βερόνας αισθάνεται κανείς σήμερα να πλανιέται ακόμη η σκιά της Ιουλιέττας, και ν' άντηχί το βήμα του Ρωμαίου.

Και η άυταπάτη θάταν ακόμη πιο έντονη, αν δεν έρχόταν η πρόδοος με την βενζίνα της και τους ελαστικούς τροχούς της, να διαταρράξει με το θορυβώδες και γεμάτο καπνούς πέρασμά της, την προαίωια αυτή γαλήνη...

Επάνω σ' αυτόν τον καμβά ο Σαίξπηρ έφιλοτέχνησε έναν διάλογο φιλοσοφημένο και πολύ ανθρώπινο, που κάνει μαζί με την θαυμασία σκηνηκή οικονομία το όλο έργο ένα αριστούργημα.

Η παραμύθια της Ιουλιέττας εύνοι, όπως ξέρουμε, το αίσθημα της νέας και διευκολύνει τις συναντήσεις της με τον Ρωμαίο, δεν παύει, όμως, η αυτό να νάναι και ο άκαλλίεργητος λαϊκός τύπος με την ύγια, κατά την κοινή αντίληψη, έκτίμηση των πραγμάτων του κόσμου αυτού. Λέει, λοιπόν, σ' α μιά στιγμή της Ιουλιέττας:

«Καλά παιδάκι μου, αλλά σκέψουν πώς ο Ρωμαίος είναι έξορτα... Λοιπόν, η καλλίτερη λύση, όπως μου φαίνεται έμένα είναι να παντρευθίς τον κόμητα, που είναι κι' αυτός ένα χαριτωμένο και εύγενικό παλληκάρι...»

Ο πατέρας πάλι, λέει της κόρης του, με την λογική και το δίκιο του γονέας: «Αν δεν δεχθίς το γάμο που σου ετοιμάσα, πήγαινε να ζήσης όπου σου άρέσει. Μη μείνης ούτε μιά μέρα σπία μου. Ρώτα την συνειδήσή σου. Αν είσαι θυγατέρα μου, θα παντρευθίς τον κόμητα, αν όχι, πήγαινε να κρεμαστής άλλου, ζήτησε έλεημοσύνη, πέθανε της πείνας στους δρόμους... Έγώ, όμως, μέσα στην ψυχή μου, δεν θα σ' αναγνωρίσω για κόρη μου... Καί δεν θάχθης ούτε ένα σολδί από την κληρονομία μου...»

Σ.—

"Ονειρο μιάς νύχτας...

Άριστουργηματικό διήγημα της Βίκυ Μπάουμ

Όταν η Άνιτα άκουσε την καμπανίσσα που άνήγγειλε το μεσημεριανό τραίνο, παράτησε το σιδέρωμα, έβγαλε την ποδιά της κι' ώρμησε σ' α σταθμό. Εκεί, διευθύνθηκε πρ' α τον άντρα της που έβγαίνει απ' το γραφείο του:

—Τι γίνεται, μικρούλα; την ρώτησε ο σταθμάρχης.

Εκείνη άράδειασε μηχανικά τα μηλα, τις σοκολάτες και τα περιοδικά άπάνω στην θυρίδα της. Ο μικρός σταθμός ήταν άνάμεσα σ' α γωράφια. Κι' εκείνη την ήμερα, όπως κάθε μέρα, η Άνιτα ένοιωσε τους χτύπους της καρδιάς της: το πέραςμα του μεσημεριανού τραίνου ήταν το άξιοσημείωτο συμβάν της καθημερινής της ζωής και συγκινούνταν πάντα όταν το άκουγε να πλησιάζει. Το ότι το τραίνο σταματούσε στην Τάγια κι' όχι στην Κάτε, αυτό ώφειλόταν στους "Όστεν. Αυτοί είχαν αγοράσει τα δάση που άνηκαν σ' έναν κατεστραμμένο κόμητα. Οι μηχανές τους κατάντιναν δέντρα κι' έβγαζαν ρόλους χάρτου. Οι "Όστεν, που είχαν τα μέσα, επέτρεπαν να σταματά το τραίνο σ' αυτόν τον έρημοτοπο. Συχνά τους έβλεπαν να κατεβαίνουν απ' το τραίνο που έφευγε απ' την Βιέννη την έκτη πρωινή και στάθμευε δυο λεπτά στην Τάγια, το μεσημέρι.

Εκείνη νύχτα στην Άνιτα, χαιρετούσαν τον σταθμάρχη και το αυτοκίνητό τους τους ώδηγούσε σ' α ένοστασιο, στην άογή του δάσους.

□ □

Η Άνιτα είχε γεννηθί στην Τάγια κι' είχε μεγαλώσει εκεί. Άνέκαθεν ήταν όνειρό της να πλησιάσει τον άριστοκρατικό κόσμο, τον κόσμο των "Όστεν, που έπαιζε τένις, που φορούσε ώρια φορέματα, που πετούσε στους δρόμους τα λεφτά, που ζούσε π' α όλη ζέρι τι περιπέτειες! "Ήξερε όμως κι' ότι τα όνειροπολήματα δεν έχουν πρακτικό σκοπό. Γι' αυτό είχε παντρευθί τον κ. Κάρολ Άμμερ, τον σταθμάρχη, άνθρωπο σχετικώς μορφωμένο, ώπ' αλληλο γεμάτο άξιοπρέπεια που όχι μόνο δεν καταγόταν απ' την Τάγια, αλλά είχε κιόλας σπουδάσει στην Βιέννη! Ήταν άκριβης σαν το ρολόι του σταθμού. Άγαπούσε τυπικά την γυναίκα του, συζητούσε πολιτικά κι' ήταν καλός παίκτης του ντόμιου. Δεν τον άντιπαθούσε η Άνιτα.

Να το τραίνο που όρμα σ' α σταθμό, μ' ένα λευκό σύννεφο που βγαίνει απ' την άτμομηχανή. Πίσω απ' την θυρίδα της, η Άνιτα περιμένει με τα μηλα, τις σοκολάτες και τα περιοδικά Μερικοί έπιβάτες κατεβαίνουν για να ξεμυδιάσουν τα πόδια τους. Και μιά γυναίκα με ταξιδιωτικό κοστούμι γκρι σκούρο. Πόσο θάθελε η Άνιτα να ήταν ντυμένη έτσι!

Το τραίνο είναι έτοιμο να ξαναφύγει. Με μισάνοιχτο στόμα, η Άνιτα μένει καρφωμένη εκεί, κυττάζοντας τα βαγόνια που περνούν σιγά-σιγά από μπροστά της κι' όλοένα αυξάνουν ταχύτητα. Από ένα βαγόνι πρώτης θέ-

σεως, το βλέμμα ενός άνδρος την σκεπάζει για μιά στιγμή: η Άνιτα έχει την έντύπωση πώς αυτό το βλέμμα περικλείει ένα μήνυμα.

Το τραίνο χάνεται... —Ε λοιπόν, μικρούλα; ξαναρωτά ο σταθμάρχης που μένει άκίνητος για μιά στιγμή κοντά της. Τι έχομε το μεσημέρι;

—Δεν ξέρω ακόμα, του άπαντά. Από ιδιοτροπία, έννοείται, γιατί ξέρει πολύ καλά πώς έχουν γκουλάς και πατάτες. Ρίχνει μιά τελευταία ματιά στις γραμμές του τραίνου και ξαναγυρνά σ' α σιδέρωμα της.

Στις 8 και 32', άμέσως ύστερα απ' το δείπνο, εξαπέστελλαν το τελευταίο τραίνο έμπορευμάτων κι' ήταν ήσυχοι ως τα μεσάνυχτα. Η Άνιτα έπλενε τα πιάτα, διάβαζε την «Εφημερίδα της Τάγια και των Περιχώρων», άναστενάζε άθελα κι' άποτραβιόταν στην κρεβατοκάμαρά της.

Άνασκουμπωμένος, ο Άμμερ μπήκε κι' έκλεισε το παράθυρο, ενώ η γυναίκα του πλάγιαζε. Έβγαλε τα παπούτσια του:

—Είχαμε 27 τηλεγραφήματα σήμερα! είπε με κάποια περηφάνεια.

Η Τάγια είχε άρ' αίσει να «κινήται» με την έγκατάσταση του εργοστασίου. —Έστειλες για ψίδια τα παπούτσια μου; την ρώτησε.

—Για ποιάν με παίρνετε; του είπε ενώ χόρευαν.

Εκείνη δεν άποκρίθηκε γιατί ο άνδρας της τώερε πολύ καλά.

—Ο Σίρμερ μου είπε πώς όμορφα νείς όσο π' ας! της είπε.

Ο Σίρμερ ήταν μηχανοδηγός. Και την άγκαλιάσε...

□ □

Κανείς δεν θα ύπ' απτευόταν ποτέ πώς ο σταθμάρχης θα συγχυζόταν τόσο πολύ την ήμερα που η Άνιτα βρέθηκε άναγκασμένη να πάει στην Βιέννη. Κι' εκείνη κατασάστισε. Μολονότι ήταν της ύπηρεσίας, άνέβηκε για τελευταία φορά σ' α βαγόνι της για να την σφίξη στην άγκαλιά του, σαν να ήταν να χωριστούν για πάντα! Το τραίνο μάλιστα έφυγε με καθυστέρηση ενός λεπτού...

Το κεφάλι της Άνιτας βούιζε απ' τις χίλιες συμβουλές του Άμμερ, απ' την στιγμή που είχαν πάρει το γράμμα. Μιά βεία της Άνιτας είχε πεθάνει κι' η γυναίκα του σταθμάρχου είχε λάβει πρόσκληση να πάει στην Βιέννη για την κηδεία και την κληρονομία. Ο σταθμάρχης δεν προλάβαινε να πάρη άδεια για να συνοδεύσει την γυναίκα του. Κι' έτσι, την άφησε να φύγει μόνη...

Η Άνιτα κάθισε σ' α διαμέρισμά της—βαγόνι πρώτης θέσεως, δωρεάν, έννοείται—με σταυρωμένα χέρια. Το φόρεμά της στένευε σ' α μανίκια γιατί το είχε βάλει βιαστικά κι' είχε πιή την μπογιά. Τα γάντια της ήταν μανταρισμένα σ' α άκρες των δαχτύλων. Το καπέλλο της όμως της πήγαινε πολύ.

—Όστε π' ατε σ' α Βιέννη; την ρώτησε ένας κύριος.

—Μάλιστα, κ. "Όστεν.

Για νύχτη περισσότερο ένδιαφέρον η περιπέτεια, να π' α ο νεώτερος κ. "Όστεν ταξιδεύει μαζί της!

—Πάμε να δούμε σ' α βαγόν-κόν-ρεστοράν αν έχη τίποτα να πιούμε; της πρότεινε.

—Πολύ εύχαριστώ, του εί-

πε μ' εύγένεια. Ήταν λίγο πιο κοντός απ' τον Άμμερ και με άραιά μάλλια, μολονότι ήταν ακόμη νέος.

—Σιγαρέττο;... της πρόσφε-

ρε. —Πολύ εύχαριστώ.

Και πήρε ένα, αν και δεν είχε καπνίσει ποτέ ως τότε.

Η Άνιτα συλλογιζόταν τον άνδρα της που άσφαλώς θα πλάγιαζε εκείνη τη στιγμή. Και πόσο την στένευε το φόρεμά της!

Το βαγόν-ρεστοράν ήταν κλειστό. Ο κ. "Όστεν μουρμούρισε:

—Δεν μάς μένει παρά να κοιμηθούμε κοιτά...

—Μπορείτε να κοιμηθίτε μέσα σ' α τραίνο;

—Όχι, της άποκρίθηκε. Πάντως...

καληνύχτα σας!

■ ■

Δέν είχε ξημερώσει ακόμα δλωσδιόλου όταν το τραίνο μπήκε στην Βιέννη. Λίγο ζαλισμένη, η Άνιτα προχώρησε προς την έξοδο. Ο άντρας της της είχε πη νά πάρη το υπ' αριθμόν 64 τραίνο, δέν ήταν όμως και τόσο εύκολο...

—Μου επιτρέπετε να σας προσφέρω το αυτόκίνητό μου; ρώτησε ο κ. "Οστεν που ξεφύτρωσε απότομα μπροστά της.

Ο σωφέρ τόν ακολούθησε κρατώντας δυο βαλίτσες.

Στόν δρόμο, η Άνιτα διηγήθηκε στον κ. "Οστεν την ιστορία της κηδείας και της κληρονομιάς. Την συλλυπήθηκε και την συνεχάρη συγγράνων:

—Τι θά τὰ κάνετε τόσα χρήματα; την ρώτησε γελώντας.

—Ο κ. "Αμμερ θέλει νά ἐγκαταστήσῃ ἕνα κυλικεῖο πίσω ἀπ' τὸν σταθμό.

—Εργάσατε συχνά στην Βιέννη; ρώτησε ο κ. "Οστεν.

—Πήγα μία φορά, όταν ήμουν ακόμα κορίτσι.

—Θά εἶναι πολὺς καιρός! την πείραζε χώνοντας τὸ πρόσωπό του κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο τῆς Άνιτας.

Τοῦ χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

—Τι θά κάνετε ἀπόψε; Θέλετε νά σας δείξω πὼς γλεντᾷ τὴν νύχτα ἡ Βιέννη;

—Δυστυχῶς δέν θά βρισκώμαι ἐδῶ. Παίρνω τὸ ἐξπρές τῆς δῆς.

—Κρίμα! Θά περνούσαμε μιά πολὺ εὐχάριστη βραδυά.

—Δέν ἀμφιβόλλω.

Εἶγαν φθάσει.

—Ίσως ἀλλάζετε γνώμη, τῆς εἶπε. Πάρτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μου.

Ἡ Άνιτα πῆρε τὸ χαρτονάκι καὶ κύτταξε νά φεύγῃ τὸ αὐτοκίνητο;

«Θά πᾶ τοῦ κ. "Αμμερ πόσο εὐγενικά μου φέθηκε ο κ. "Οστεν», σκέφθηκε. Καὶ μπήκε στο σπίτι τῆς θείας.

■ ■

...Όταν ἔφθασε ἡ σειρά τῆς, ἡ Άνιτα ἔβριζε μὲ φτυαριὰ χῶμα μέσα στο λάκκο. Ἡ εἰδηση τῆς κληρονομιάς τὴν εἶχε παραζαλίσει. Συνῆλθε μόνο όταν ἔφθασαν στο συμβολαιογραφεῖο.

—Οκτακόσια σελλίνια, εἶναι ὠραῖο ποσό! τῆς ψιθύρισε ἡ διπλανή τῆς.

Κάποια ξαδέλφη ἦταν.

Ἡ Άνιτα σκεπτόταν πὼς τὰ ὀκτακόσια σελλίνια δέν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νά ἐγκαταστήσῃ ἕνα κυλικεῖο στο σταθμό.

Ἡ μητέρα τῆς τῆς εἶχε δώσει 1000 γιὰ προίκα, πού ἦσαν κατατεθειμένα στο Ταμειυτήριο τῆς Τάγιας.

Ο συμβολαιογράφος τῆς ἔδωκε ἕνα χαρτάκι:

—Ἡ Τράπεζα θά σας πληρώσῃ αὐτὸ τὸ τσέκ! τῆς εἶπε. Ἄν θέλετε θά προλάβετε νά τὸ εἰσπράξετε σήμερα.

■ ■

Λίγο μετὰ τὶς τρεῖς, ἡ Άνιτα βρισκόταν στον δρόμο ἐλευθερίας τῆς ξένης πούφουγε το τραίνο. Ἐβλεπε γυναῖκες καλοντυμένες καὶ σκεπτόταν:

«Τι νά λῆν γιὰ μένα ο κ. "Οστεν;»

Στὴν βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος βρισκόταν ἕνα γαλάζιο φόρεμα. Τὸ ὠραῖο γῶμα, τὴ κομψή γραμμή! Ἡ καρδιά τῆς Άνιτας γυμνοῦσε δυνατὰ ἀπ' τὴν συγκίνηση. Τὰ μάτια τῆς δέν ἐννοοῦσαν νά ξεκολλήσουν ἀπ' τὸ φόρεμα.

Μπήκε μέσα στο μαγαζὶ καὶ εἶπε σε μιά πωλήτρια:

—Θά ἤθελα νά προβάρω τὸ φόρεμα πού εἶναι στὴν βιτρίνα...

...Τώρα, κυττάζεται στὸν καθρέφτη.

—Τὶ ὁμορφὴ πού εἶναι ἔτσι ἡ κυρία! φωνάζουν ἐκπληκτικὲς οἱ πωλήτριες.

—Πόσο στοιχίζει;

—400 σελλίνια, εἶναι ἡ ἀπάντηση.

Ἡ Άνιτα σκέπτεται: τί ζωντὸς πού εἶναι ὁ πειρασμός. Τὰ 800 σελλίνια εἶναι μέσα στὴν τσάντα τῆς. Συλλογίζεται τὸν ἄντρα τῆς, τὸ κυλικεῖο τοῦ σταθμοῦ...

—Θά σκεφθῶ, λέει.

Φορὰ καὶ πάλι τὰ δικά τῆς, βγαίνει ἀπ' τὸ κατάστημα, μπαίνει σ' ἕνα ταξί:

—Ἄν βρισκόμαστε πρὶν ἀπ' τὶς 6 στον σταθμό, θά σοῦ δώσω ἕνα καλὸ πουρμπουάρ.

Δέν προλαβαίνει ὅμως τὸ τραῖνο πού φεύγει μέσα σ' ἕνα λευκὸ σύννεφο αἰμοῦ. Καὶ ὅρα πού ἀνιψαν ὅλα τὰ φῶτα τῆς Βιέννης, ἡ Άνιτα βρίσκεται ὁλομόναχη στὸν δρόμο μὲ 800 σελλίνια στὴν τσάντη.

■ ■

Σπεύδει νά προλάβῃ τὸ κατάστημα, πρὶν κλείσῃ. Φορὰ μὲ ἀνακούφιση τὸ καινούργιο φόρεμα.

—Ποῦ νά στείλουμε τὸ παλιό; ρωτᾷ ἡ πωλήτρια:

—Θά τὸ πάρω μαζί μου, λέει ντροπιασμένη ἡ Άνιτα...

Μπαίνει σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ συνδέει τὸν ἀριθμὸ τοῦ κ. "Οστεν:

—Ἐδῶ, Άνιτα. Θέλετε νά δοῦμε μαζί τὴν Βιέννη;

—Ποῦ μένετε; ρωτᾷ ο κ. "Οστεν.

—Στὸ Γκράντ - Ὁτέλ.

Τὸ ψέμμα βγαίνει ἀβίαστα ἀπ' τὰ γέλη τῆς.

—Θάρθῶ νά σας πάρω στο γάλλ.

Τὴν μισή ὥρα πού περιμένε τὸν κ. "Οστεν, κάθεται καμαρωτὴ στο γάλλ τοῦ Γκράντ - Ὁτέλ. Καμιά γυναῖκα δέν ἔχει τὴν ὁμορφιά τῆς, οὔτε φορὰ φόρεμα σὰν τὸ δικό τῆς.

Ο κ. "Οστεν δέν τὴν ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Μένει σαστισμένος:

—Ἀγνώριστη!

—Μοῦ εἰναι ἕνα σιγαρέττο; τοῦ λέει ἡ Άνιτα.

Τὰ νεῦρα τῆς βρίσκονται σὲ ὑπέρν.

ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ

ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμη γραμμὲς τοῦ τὸ νέο μας ἀστυνομικὸ ἀριστοῦργημα:

ΕΝΑ ΣΤΙΛΕΤΟ

ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

Οἱ νέοι ἀναγνώσται μας,μποροῦν καὶ ἀπὸ σήμερα νά τὸ ἀρχίσουν, χάρις στὴν περιλήψη τῶν προηγούμενων πού δημοσιεύουμε.

—Θά περάσουμε μιά ἔξοχη βραδυά! φωνάζει ο κ. "Οστεν.

Ἀπ' ὅπου μεταμορφώθηκε ἡ Άνιτα, τῆς φέρεται πὺς περιποιητικὰ. Τὴν πιάνει ἀπ' τὸ μπράτσο:

—Πάμε πρῶτα στο μπάρ «Κατερίν»!

Μπάρ. Θέατρο. Διὰλειμμα. Φῶτα, ἄνθρωποι, μυρωδιές, ποτὰ, κομπλιμέντα.

Στὸ ρεστωράν, ὕστερα ἀπ' τὸ θέατρο, ἡ Άνιτα βρίσκεται μὲ τέσσερις κυρίους. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς φοροῦν σμόκιν.

—Μά... εἶμαι μεθυσμένη ψιθυρίζει.

Κανένας δέν τῆς ἀρέσει. Ο ἕνας εἶναι νέος, ζωγράφος τὸ ἐπάγγελμα πού τὸν λένε Ράφ. Ἐλεγε ἕνα σωρὸ γελοῖα πράγματα στὴν Άνιτα. Ἐνας ἄλλος εἶναι γέρος καὶ φαίνεται πλούσιος.

—Τὶ τὸ ὠραῖο βρίσκετε στὸν "Οστεν; τὴν ρωτᾷ ὁ γέρος.

Ο Ράφ τῆς γράφει κάτι μὲ τὸ νύχι τοῦ ἀπάνω στο τραπέζι:

«Μὲ ξετρελλάνεις» διαβάζει ἡ Άνιτα. Πίνουν. Ὅλοι τὴν νομίζουν φίλη τοῦ "Οστεν καὶ τοὺς ἀφήνει νά τὸ νομίζουν.

—Πλησιάζουν μεσάνυχτα! λέει κάποιος.

—Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ἡ Άνιτα μεταφέρεται στὴν Τάγια: στέκεται στο παράθυρο καὶ βλέπει τὸ τραῖνο νά μπαίνει στον σταθμό.

—Πάμε νά χορῆσουμε, λέει στοὺς συνοδοὺς τῆς.

—Στὴν λέσχη «Ἀσπρο Μαῦρο», διατάσσει ο κ. "Οστεν.

Στὴν λέσχη, ὁ γέρος τὴν ξεμοναχιάζει καὶ τῆς λέει:

—Νά διακόψετε μὲ τὸν "Οστεν. Δέν μπορεῖ νά σας προσφέρῃ πολλά...

—Δέν εἶσθε ὁ τύπος πού ταιριάζει σὲ μένα.

Κάπου τὴν ἀκουσε τὴν φράση καὶ τώρα τοῦ τὴν σερβίρει. Τώρα, ἡ Άνιτα, μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, κυττάζει τὸν νεαρό ζωγράφο:

—Δυστυχῶς, δέν ξέρω χορὸ, τῆς ἀπαντᾷ.

—Ἐγὼ ὅμως ξέρω, τῆς λέει ἕνας κύριος πού σκεδὸν δέν τὸν εἶχε προσέξει ὡς τότε...

Ἐνῶ χορεύουν, ἐκεῖνος προσθέτει:

—Μὴν ἀκούτε τί σας λένε ὅλοι τοὺς. Ἔτσι φέρονται πάντα. Εἶναι παντρεμένοι. Μὴν παντρετε στὰ σοβαρὰ τὶς προτάσεις τοὺς.

—Γιὰ ποιὰν μὲ παίρνετε; Μήπως εἶσθε καὶ σὺς παντρεμένοι;

—Παντρεμένος κι' εὐτυχισμένος, τῆς ἀπαντᾷ τονίζοντας τὶς λέξεις.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, τοῦ λέει.

—Ἀνεβαίνομε στο δεύτερο πάτωμα, τῆς λέει ο κ. "Οστεν. ὅταν ἡ Άνιτα ξεαναγορεύει στο τραπέζι. Θά μοῦ φέρετε γοῦρι!

Ἀπάνω, εἶναι ρουλέττα.

—Παίζωμαι μισά-μισά, τῆς λέει ὁ γέρος πλούσιος.

Οἱ μάρκες μαζεύνονται μπροστά τῆς. Ἐκεῖνη ὑποδεικνύει τοὺς ἀριθμοὺς κι' ὁ γέρος ποντάρει.

—Κέρδισα; λέει ἐκπληκτικῶς.

Τότε, βλέπει ἐκεῖνον. Ἀγγίζει τὸ γέρι τοῦ ἐκεῖ πού αὐτὸς πόνταρε κόκκινο. Τὸ πρόσωπό του τῆς εἶναι γνώριμο. Μὴν εἶναι κανένας ἡθοποιός;...

Μὴν εἶναι δημοσιεύθῃ ἡ φωτογραφία τοῦ ἑξέφυλλο περιοδικοῦ;

—Τὶ παρόξενο νά ξαναβλεπώμαστε ἐδῶ, τῆς λέει.

—Προσπαθῶ νά θυμηθῶ πού ἔχουμε ἴδῃ συναντηθῇ. Πάμε μιά στιγμή στο

μπάρ;

Ἐκεῖ, ἡ Άνιτα θυμάται:

—Περάσατε μὲ τὸ τραῖνο...

—Ἀκριβῶς. Καὶ βασανίζω τὸ μυαλό μου νά θυμηθῶ τὸν σταθμό.

—Τάγια. Ἡμουν γυναῖκα τοῦ σταθμάρχου.

—Ἀ! Καὶ τώρα χωρίσατε; Κι' ἦρθατε νά γλεντήσετε;

—Ὁχι.

Ἡ Άνιτα ἀδείαζε ὁλοένα τὸ ποτήρι τῆς.

—Ἐγὼ μετὰ νά πῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, τῆς λέει.

—Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ μὲ χαρὰ.

—Πὼς θέλετε νά ὀνομάζῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο; Ἐμένα πῆτε με Θαβαῖο. Εἶναι ὀνομα Μαλαίου.

—Ποῦ τὸ ξέρετε; τὸν ρωτᾷ.

—Ἐγὼ ταξιδεύει πολύ.

—Ναί, σκέπτεται ἡ Άνιτα. Εἶσαι ὁ ἄνδρας πού πάντα περνᾷ καὶ φεύγει..

Εἶμαι ἡ γυναῖκα πού στέκεται ὀρθὰ στον σταθμὸ καὶ βλέπει νά περνᾷ τὸ τραῖνο...

—Πάμε στὴν ταρατσα; τῆς προτείνει. Τὶ ὁμορφὴ νύχτα!

—Ποτέ δέν θά ξεαναγορίσω στο σπίτι, συλλογίζεται ἡ Άνιτα στὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἐκεῖνος τὴν ἀγκαλιάζει, τῆς γέρνει πρὶν τὸ κεφάλι καὶ τῆς δίνει ἕνα φιλή.

—Θά φύγω μαζί σου, τοῦ λέει.

—Ὁχι. Θά τὸ προσέξουν. Θά σὲ περιμένουν στο γάλλ τοῦ Γκράντ - Ὁτέλ.

...Καθὼς ἔφευγε μὲ τοὺς συνοδοὺς τῆς, ὁ γέρος τῆς ἔδωκε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα: τὰ κέρδη τῆς.

■ ■

Στὴν «τουαλέττα», ἡ Άνιτα ἐνοίωσε κάτι σκληρὸ μέσα στο τσαντάκι τῆς.

Ἦταν ἕνα χαρτάκι πού τὴν ἔλεγε κάτι. Τὸ ἐξέπλωσε καὶ βρῆκε ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ: «Πὼς βρέθηκε;» σκέφτηκε ἐκπληκτικῶς.

Ἡ βεστιαρίστα ὅμως μὲ μιά ματιά τῆς ἔδειξε τὸν «Θαβαῖο» πού στεκόταν στὴν μέση τοῦ γάλλ.

Ἀνέβηκαν μαζί στο διαμέρισμά του. Σὲ λίγο, τὸ γκαρσόνι ἔφερνε φρουτὰ.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κ. κόμη, εἶπε παίρνοντας τὸ πουρμπουάρ του.

—Ἐσὺ τῶκανες αὐτό; ρώτησε ἡ Άνιτα τὸν «Θαβαῖο» γιὰ τὰ μαργαριτάρια.

—Ἄλλοτε, τὰ ξαναλέμε.

Τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά.

—Εἶμαι εὐτυχὴς πού σὲ συνάντησα, τοῦ εἶπε.

Καὶ σκεπτόταν:

—Θά κάνω ὅ,τι θέλεις ἐσὺ.

—Στὴν ἀρχή, σὲ πῆρα γιὰ τυχοδιώκτρια. Εἶσαι ὅμως ἡ γυναῖκα ἑνὸς σταθμάρχου πούβλεπε νά περνοῦν τὰ τραῖνα.

—Οὔτε ξέρω πιά... τοῦ ψιθύρισε. Εἶμαι εὐτυχισμένη... Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό μου...

■ ■

Ξαφνικά, ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' ὤρμησαν τρεῖς ἄνδρες μὲ τὸ πιστόλι στο χέρι.

Ο Θαβαῖος ἔγινε χλωμὸς σὰν τὸ κερί.

—Ἡ γυναῖκα δέν εἶναι μαζί μου! εἶπε.

—Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε! εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς ντέτεκτιβ.

Προχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ τραπέζι ὅπου ἦταν τὸ τσαντάκι τῆς Άνιτας. Τὸ ἀνοίξε καὶ βρῆκε τέσσερα χαρτονομίσματα τῶν γιλιών σελλινίων καὶ τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ.

—Λαμπρά, εἶπε εὐχαριστημένος. Τώρα, μένα... καὶ χωρὶς ἀντίσταση!

—Ἀκούε, Βέμπερ! εἶπε ὁ «Θαβαῖος». Μὴν συλλάβετε αὐτὴ τὴν γυναῖκα!

Δέν εἶναι ἀνακατεμένη στὶς βρωμοδουλειές μου. Χωρὶς νά τὸ ξέρῃ, ἔκρυψα τὰ μαργαριτάρια μέσα στο τσαντάκι τῆς, γιὰ τὴν λέσχη ἣταν ἐπικίνδυνο. Θά τὴν κοιμίζα καὶ μὲ τὶς 4000 σελλίνια θά περνοῦσε τὰ σύνορα! Αὐτὴ τὴν φορὰ, φανήκατε πρὸς ἐπιτήδειοι ἀπὸ μένα!

—Καὶ πιστεύεις πὼς τὰ χάβω αὐτά; εἶπε ὁ Βέμπερ.

—Τῆς εἶπα ἀνοησίες. Τὴν ξεμυάλισα καὶ μὲ ὑπάκουσε τυφλά, εἶπε ὁ τυχοδιώκτης.

Ἡ Άνιτα προσπαθοῦσε νά ἐξηγηθῇ...

—Ἰσχυρίζεστε πὼς εἰσθε ἡ γυναῖκα τοῦ σταθμάρχου Κάρλ "Αμμερ καὶ πὼς γνωρίζετε ὁλὶς ἀπόψε τὸν διαρρηκτὴ "Αντον Μπάντ, πὼς δέν ἔχετε ἰδέαν, τὸν ἀθλῶν του. Πὼς βρισκόσαστε ἐδῶ, στο δωμάτιό του, μαζί του;

—Ἐγὼ εἶπα στο τσαντάκι σας ἕνα κολλιέ 60.000 σελλινίων;

Βουβή, ἡ Άνιτα σιωπαστικῶς σ' ἕνα κάθισμα. Εἶναι ἡ τετάρτη πωλὶν κι' ἐνῶ νά κοιμηθῇ 22 ὥρες. Παρ' ὅλα δὲς συνέβησαν διατηροῦν στὴν καρδιά τῆς κάποιο αἶσθησι γιὰ ἐκεῖνον πού τῆς μίλησε τόσο ὁμορφα, μὲ γαδίσια φωνή, κάτω ἀπ' τὸ σελινόφως...

Τὸ γαλάζιο φόρεμά τῆς εἶναι λαμπρὸ, τσαλακωμένο... Θάθελε νά πῇ ἀκόμα

δυὸ λόγια μὲ τὸν «Θαβαῖο» τῆς. Νά μάθῃ τί τῆς εἶπε ἀλήθεια καὶ τί ψέματα. Νά τὴν μεταχειριστῇ, ἀραγε, γιὰ ὄργανό του... ἢ νά τὴν ἀγάπησε στ' ἀλήθεια;

Ο κ. "Οστεν, εἰδοποιημένος, καταφθάνει καὶ τὴν ἀπαλλάσσει κάθε κατηγορίας, ἐξηγώντας τὶ εἶχε συμβῇ, στὸν ἀστυνομό. Εἶναι τέντλεμαν κι' ὑπόσχεται νά μὴν πῇ λέξη στὸν κ. "Αμμερ.

Τῆς κατὰσχουν τὰ 4000 σελλίνια γιὰ τὴ ρουλέττα ἀπαγορεύεται.

Ἐνῶ πηγαίνει στο Γκράντ - Ὁτέλ νά πάρῃ τὸ παλιὸ φόρεμά τῆς, ἡ Άνιτα μαθαίνει ἀπὸ τὸν κ. "Οστεν πὼς ὁ διαρρηκτὴς αὐτοκτόνησε μὲ δηλητήριο...

■ ■

Νά ἡ Τάγια! Μὲ τὸ κόκκινο κασκέτο του, ὁ σταθμάρχης περιμένε στον σταθμό:

—Γιατί δέν ἦρθες χθές; τὴν ρωτᾷ.

Δέν μπορεῖ νά τὴν φιλήσῃ ἀμέσως γιὰ τὴν εἶναι ἐν ὑπηρεσίᾳ.

ΜΙΜΗΣ ΤΡΑΪ'Ι'ΦΟΡΟΣ

Αν ρωτήσετε τον Μίμη Τραϊφόρο πόσα χιλιόμετρα απέχει ο Πειραιεύς απ' την Αθήνα, ίσως να μην ξέρη να σας απαντήσει. Αν όμως τον ρωτήσετε πόση είναι η απόσταση σε βήματα, τότε ασφαλώς θα σας απαντήσει... ακριβέστατα μάλιστα! Γιατί απ' την εποχή που άρχισε να φοιτά στην Δραματική Σχολή—έγκαταλείψας τις νομικές σπουδές του και συνεπώς τεθείς εκτός... νόμου και χαρτζιλίκιού απ' την οικογένειά του—το μελλοντικό φυτώριο της ελληνικής σκηνής ήταν υποχρεωμένο ν' άνεβοκατεβαίνει απ' τον Πειραιά στην Αθήνα και τανάπαλιν... πεζή! Φιλότιμο παιδί, ο Μίμης μόλις έφθανε στο κατώφλι της Σχολής, έβγαζε το μαντίλι του, ξεσκόνιζε έπιμελώς τα παπούτσια του, έφτιαχνε την γραβάτα του... «Α! όλα κι' όλα! Δεν έννοοσε να έμφανιστή σαν λέτσος ανάμεσα στα πλουσιόπαιδα που κατά πλειονότητα άπαρτίζαν την Σχολή! Κι' άς μην είχε τάλληρο για να πάρη τον ηλεκτρικό—κι' άς μην είχε φράγκο να λουστράρη τα παπούτσια του! Στο διάλειμμα, άκουγε τούς συμφοιτητάς του των δύο φύλων να μιλούν— λές και τώκαναν ξεπίτρες!— για κοτόπουλα, για μπαμπούνια, για άστακούς, για τι πλησίαζε ή ώρα του γεύματος... κι' ο Μίμης σφίγγοντας μελαγχολικά το ζωνάρι του συλλογιζόταν πώς είχε μια ή δυο μέρες να φάη! Το κουλούρι—που όταν συνωδεύονταν με τυρί το φαινόταν... μεγάλη πολυτέλεια!— δεν τόνωνε ιονάχα τον όργανισμό —άλλά και το ήθικόν του!

Αν συνεχιζόταν πολύν καιρό ή φοίτησή του στην Σχολή δεν άποκλειόταν ο Τραϊφόρος άντι για ήθοποιός, να βγή... δρομεύς! Αν τον στερήθηκε όμως ο έλληνικός άθλητισμός—τόν έγκολπώθηκε ή έλληνική διάνοηση. Γιατί τις άτέλειωτες ώρες που πηγαίνοερχόταν στο τακτικό του δρομολόγιο, ο Τραϊφόρος συνέθετε ποιήματα. Πεζός και ποιητής συγχρόνως—σαν να λέμε! Συνέθετε τά «Μπουλούκια», τούς «Αλήτες» του. Στούς άμμους του Νέου Φαλήρου όπου σταματούσε για ν' αναπνεύση λιγάκι, άπάγγελλε τούς στίχους του μπροστά στα κύματα...

Στις έξετάσεις, άνατροπή όλων των σχεδίων του Τραϊφόρου: άντι το «άριστο» που θα του άνοιγε τις πόρτες του Βασιλικού Θεάτρου, πήρε μόνο ένα «λίαν καλώς», με τό αίτιολογικόν ότι είχε «ελαττωματικό σίγμα». Και φυσικά, οι έλληνες συννοσφείς ή μεταφρασται δεν ήταν δυνατόν να του γράψουν έργα που να μην έχουν σίγμα! Τότε, ο Τραϊφόρος πήρε μιάν άπεγνωσμένη άπόφαση...

□ □

Νά πάη στον Άττίκ! Το πρώτο όκτάστιχο που του άνέθεσε να κάνη ο Κλέων, με τις όμοιοκαταληξίες που δίνει το κοινόν, μόλις άπηννέληθη έκανε το άκροατήριό κυριολεκτικά να πα-

γώση! Και κάποιος φώναξε: «Αντί να τον προσλάβης έσύ, Άττίκ, στείλε τον στον καφετζή που δεν έχει πάγο για τις λεμονάδες του!» Ο τραϊφόρος όμως είχε θέληση και στο έκτο όκτάστιχο του είχε φορμαριστή πιά! Με τί συγκίνηση τσίμπησε το πρώτο πενήνταρί απ' τον Άττίκ! Άντίο πεζοπορίες! Την δεύτερη χρονιά, τον πήρε για κομπέρ στο θιασό του ο Πέτρος Κυριακός. Και δεν τον πήρε στα κουτούρο: άνθρωπος που μπόρεσε, σε στιγμές άνάγκης, να άντικατάστης τον Άττίκ έστω και σε άπογευματινές

Μίμης Τραϊφόρος, ποιητής και κομπέρ.

παραστάσεις—όπως συνέβη στην Θεσσαλονίκη—δεν μπορούσε να μην έχη προσόντα για καλός κομπέρ! Άποδημητικό πουλί όμως, ο Τραϊφόρος ξαναγύρισε στον Άττίκ, που τον πήρε μαζί του στην Πόλη.

Πόλη! Με τί συγκίνηση άπήγγειλε εκεί για πρώτη φορά ο Τραϊφόρος! Και τί έπιτυχία! Σημειώστε πώς το άθηναϊκό κοινό συνηθίζει εύκολα διάφορους «τύπους», διάφορα «νούμερα» και τό χειροκρότημά του είναι εύκολο... ίδίως όταν τό προκαλεί τό «έπικουρικό χειροκρότημα» του Άττίκ! Το κοινόν όμως του έξωτερικού έχει πολύ άυστηρό κριτήριο και μόνο με την άξία του μπορεί να έπιβληθή κανείς. Ο Μίμης Τραϊφόρος άρεσε απ' την πρώτη στιγμή στην Πόλη. Η άπαγγελία των «Μπουλουκιών» και των «Αλητών», ή ρεαλιστική περιγραφή των νομάδων καλλιτεχνών που έχουν για οίκόσημό τους μιά «άλητική κληρονομιά», έκαναν βαθεία έντύπωση στο κοινό της Πόλης. Ο Τραϊφόρος έδρεψε δάφνες. Κι' είχε... κατακτήσεις! Γνωρίστηκε με μιά ρομαντική ύπαρξη που το άφησε για ένθύμιο μιά φωτογραφία, ένα δαχτυλίδι με πέντε πέτρες—όσα ήσαν και τά γραμμάτα του δνόματός της—και το ένέπνευσε κι' ένα ποίημα! Η οσωμανική ύπαρξη τον κάλεσε στο σπίτι της. Ο Τραϊφόρος πήγε προθυμότατα... και

θαμπώθηκε: πώς να μη αυτός ο φουκαράκος σ' ένα παλάτι; Του είπε να περάση στο σαλόνι. Μυθώδης πολυτέλεια: κρύσταλλα, άτλάζια, πιάνο με ούρά... «Δεν έχετε κανένα σαλόνι...» πió φτωχό για να τολμήσω να μπώ;» ρώτησε ο ποιητής. Τόν ώδήγησε σε άλλο όπου ήσαν άλλα κρύσταλλα, άλλα άτλάζια, άλλο πιάνο με ούρά! Κάθισαν. Μίλησαν. Ένοιωσε ο ένας τον άλλο. Κι' ο ποιητής δεν ξέχασε ποτέ την τελευταία φράση που του είπε ή νέα μελαγχολικά, μ' ένα χαμόγελο πικρίας στα βελουδένια μάτια της: «Μας μένουν δεκαπέντε μέρες μόνο...»

Αυτό του ένέπνευσε τό ποιημά του—που προσφέρω στους άναγνώστες της «Έβδομάδος»:

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ

Τόπες πολλές φορές μέσ' το σαλόνι σου
με μιά πικρία φευγαλέα, με κάποιο πόνο,
έτσι όπως ήσουν καθιστή στην πολυθρόνα
σου,
ότι «μας μένουν δεκαπέντε μέρες μόνο...».

Ναί! Δεκαπέντε μέρες. Κι' έπειτα...
Ποιός έξέρει αλήθεια ή ζωή τί έπιφυλάσσει;
Ίσως σε χάσω δια παντός, μα ίσως, άγάπη μου,
σε ξαναβρώ, σ' ένα λιμάνι, ή σε μιά στάση.

Μα οι δεκαπέντε μέρες θα περάσουν
κι' όταν θα φύγη ο θεατρίνος, γι' άλλα
μέρη,
θα τό ξεχάσης, νάσαι δέβαιη τό ρομάντισ
μας
και θα ζητήσεις, μέσ' στον κύκλο σου, άλλο
ταίρι.

Μα όπως και νάναι, θα θυμάμαι αυτά τά
λόγια σου,
που τάπες δυο και τρεις φορές, με κάποιο
πόνο,
έτσι όπως ήσουν καθιστή στην πολυθρόνα
σου,
ότι «μας μένουν δεκαπέντε μέρες μόνο...».

□ □

Όσες φορές πηγαίνω στην «Μάντρα», παραπάνω κι' απ' τά ώραία τραγούδια του φίλου μου Άττίκ που έκτελούν αίθριες υπάρες, παραπάνω κι' απ' τούς χορούς και τά σκέτες—όμολογώ πώς πάω ν' άκούσω «λίγο Τραϊφόρο». Η «Μάντρα» στάθηκε σχολή άνωτέρα κι' απ' την Έπαγγελματική. Και ξέρω πώς μιά μέρα θα χειροκροτήσω τον Τραϊφόρο σε πολύ μεγαλύτερα πράγματα, γιατί όχι μόνον ύπόσχεται, αλλά είναι απ' τούς σεμνούς εκείνους εργάτες της Έλληνικής Σκηνής που δεν άδικούν τό ταλαιπωρούμενο θέατρό μας...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ...

Κατά την διάρκεια μιας παραστάσεως, σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, ή Καρλόττα Άνταμς κάνει άπομιμήσεις κι' έπιτυγχάνει ιδιαιτέρως τον τύπο της Τζέην Γουίλκινσον, ήθοποιού της Νέας Έόρκης που παντρεύτηκε τον λόρδο Έντγκαρ έναν παράξενο έκατομυριούχο. Η Τζέην, που παρίσταται στις άπομιμήσεις, συνοδευόμενη απ' τον στάρ Μπράϊαν Μάρτιν, καταχειροκροτεί την Καρλόττα. Στην πλατεια, ο γράφων μαζί με τον ντέντεκτιβ Πουαρώ, παρίστανται στην σκηνή και στα σόφλια της Τζέην.
«Υστερα απ' τό θέατρο άφηγείται, πηγαίνουμε μαζί με τον Πουαρώ να συνάψουμε στο «Σαβόι Ότέλ». Έκει θρίσκονται σε χωριστά τραπέζια, ή Καρλόττα Άνταμς μ' έναν συνοδό κι' ή Τζέην Γουίλκινσον με τον Μπράϊαν Μάρτιν. Η Τζέην προχωρεί κατ' ευθείαν πρὸς τό τραπέζι μας και ζητά απ' τον Πουαρώ «να την άπαλλάξη απ' τον σύζυγό της λόρδο Έντγκαρ». Υστερα, μās καλεί μαζί με την Καρλόττα και τον συνοδό της και τό ζεύγος Βίντμπουρν, να άποτελειώσουμε τό σονετ στο διαμέρισμά της. Έκει, συγχάριε την Καρλόττα για τό μεγάλο ταλέντο που έχει στις άπομιμήσεις.

2. (Η συνέχεια)

Καρλόττα, είπε ο σύντροφός της με φωνή που έτρεμε, καληνυχτίστε όλον τον κόσμο. Εύχαριστήστε την θεία Τζέην. Είθε κι' έπαθε όσπου να φθάση στην πόρτα. Η Καρλόττα έσπευσε να τον ακολουθήσει.
Η Τζέην Γουίλκινσον σήκωσε τούς ώμους της.
—Ποιός είναι αυτός ο βλάκας που με λέει «θεία Τζέην»; Δεν είχα προσέξει την παρουσία του.

—Μην δίνετε προσοχή σε τέτοια πράγματα, άγαπητή μου, είπε ή κ. Βίντμπουρν. Όταν ήταν πολύ νέος, είχε ταλέντο κι' όλοι προσιώνιζαν πώς θα έπιτυγχανε στο δραματικό στάδιο. Σήμερα, δεν θα τό πίστευε κανένας, δεν είναι έτσι; Είναι λυπηρό να καταστρέφεται έτσι μιά καρριέρα ευθύς εξ άρχης... Τώρα, πρέπει να φύγουμε ο Τσάρλς κι' εγώ.
Οι Βίντμπουρν έφυγαν συνοδευόμενοι από τον Μπράϊαν Μάρτιν.
—Λοιπόν, κ. Πουαρώ;
Ο Πουαρώ χαμογέλασε στην ήθοποιό:

—Λοιπόν, λαίδη Έντγκαρ;
—Σας ίκετεύω, πάψτε να με όνομάζετε έτσι. Αφήστε με να ξεχάσω αυτό τό όνομα, άλλιώς θα πιστέψω πώς είσθε ο πιο άναίσθητος άνδρας του κόσμου!
—Κι' όμως δεν έχω πέτρινη καρδιά.

Κατά την γνώμη μου, ο Πουαρώ είχε παραπιή σαμπάνια.

—Σύμφωνοι λοιπόν, κ. Πουαρώ! Θα πάτε να συναντήσετε τον σύζυγό μου και θα τον πείσετε να σεβασθί τις έπιθυμίες μου;

—Ναί, θα πάω να τον συναντήσω, ύποσχέθηκε ο Πουαρώ.

—Κι' αν άρνηθί να σας άκούση όπως προβλέπω, θα έπινοήσετε ένα έξυπνο κόλπο, δεν είναι έτσι; Λένε πώς είσθε ο πιο έπιδέξιος άνθρωπος όλόκληρης της Άγγλίας.

—Κυρία μου, δεν σας ύπόσχομαι τίποτα. Θα έπιχειρήσω να μού όρίση ένα ραντεβού ο σύζυγός σας, για λόγους ψυχολογικούς.

—Ακριβώς: ψυχαναλύστε τον! Καλό θα τό κάνη. Τό κυριώτερο είναι να έχετε καλό άποτέλεσμα! Άγαπώ, κύριε Πουαρώ! Και σκεφθήτε τι άίσθηση θα κάνη ή άναγγελία των γάμων μου με τον δούκα του Μέρτον!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΔΟΝΤΙ

Υστερα από λίγες μέρες, ενώ γευμάτιζα μαζί με τον Πουαρώ, μούδειξε ένα γράμμα που μόλις είχε λάβει:

—Πώς σου φαίνεται αυτό, φίλε μου; Το γράμμα ήταν απ' τον λόρδο Έντγκαρ. Ξερά-ξερά, ο σύζυγος της Τζέην Γουίλκινσον έδινε ραντεβού στον Πουαρώ για την ένδεκάτη της έπομένης.

—Ημουν κατάπληκτος. Δεν φανταζόμουν πώς ο Πουαρώ θα κρατούσε τό λόγο που είχε δώσει στην ήθοποιό.

—Όστε... έπηρεάστηκες; τον ρώτησα.

—Δεν συνηθίζω να έπηρεάζομαι. Η καλλίτερη σαμπάνια καθώς κι' ή πιο όμορφη γυναίκα δεν έξασκούν καμμιάν έπίδραση στο μυαλό μου. Άσχαλούμαι μ' αυτή την ύπόθεση μόνο για άτομική μου εύχαρίστηση.

—Ενδιαφέρεσαι για τά γαμήλια σχέδια της Τζέην Γουίλκινσον;

—Όχι και τόσο. Τό έρωτικό της ρομάντισ—όπως τό άποκαλεί ή ίδια—δεν είναι παρά μιά φιλοδοξία που ζητά να ίκανοποιηθή. Άν ο δούξ του Μέρτον δεν είχε ούτε τον τίτλο του, ούτε την περιουσία του, δεν θα τον πρόσεχε καν ή ήθοποιός. Μ' άρέσει ή ψυχολογία των προσώπων κι' έπωφελούμαι της συναντήσεως για να μελετήσω από κοντά τον λόρδο Έντγκαρ.

—Κι' έλπίζεις να έπιτύχης στην άποστολή σου;

—Γιατί όχι; Καθένας από μās έχει την εύαίσθητη χορδή του. Άν ή περίπτωση δεν είναι ενδιαφέρουσα από ψυχολογικής άπόψεως, θα έπιχειρήσω να εκπληρώσω την άποστολή που ανέλαβα.

—Θα πάμε λοιπόν στο Ρήτζεντ Γκέ-ητ αύριο στις έντεκα; ρώτησα.

—Μαζί; —Όχι—δρά!

—Όστε θα με παρατήσης σύζυλο, Πουαρώ; Και όμως, συνηθως σε συνοδεύω.

—Αν έπρόκειτο περί έγκλήματος, έστω, γιατί έχεις μανία μ' αυτά... για μιά μικροδιαφορά όμως μεταξύ μελών της άνωτάτης κοινωνίας...

—Άστα αυτά, Πουαρώ. Δεν ξεκολώ από κοντά σου.

Ο φίλος μου χαμογέλασε. Την ίδια στιγμή, μās άνήγγειλαν έναν κύριο.

Πρὸς μεγάλη μας έκπληξη, είδαμε να μπαίνει ο Μπράϊαν Μάρτιν.

Κάτω από τό φῶς της ήμέρας, ο ήθοποιός φαινόταν πιο ήλικιωμένος. Η όμορφιά του ήταν έλαφρά στραπατσarisμένη και διέκρινα στις κινήσεις του μιά νευρικότητα που μ' έκανε να ύποθέσω πώς έκανε κατάχρηση ναρκωτικών.

—Καλημέρα σας, κ. Πουαρώ, είπε ξέγνοιαστα. Μήπως είσθε άπασχολημένος αυτή τη στιγμή;

—Όχι. Δεν έχω τίποτε τό έπείγον για σήμερα.

—Τόσο τό καλλίτερο, γιατί έλπίζω πώς θα έχετε την καλωσύνη να μ' άκούσετε.

—Έχετε να μού θέσετε κανένα πρόβλημα;

—Ναί... κι' όχι.

Ο Μπράϊαν Μάρτιν γέλασε νευρικά. Ο Πουαρώ τό πρόσφερε ένα κάθισμα άντίκρου μās.

—Τώρα, σας άκούμε, είπε ο Πουαρώ.

Ο Μπράϊαν Μάρτιν δίστασε λίγο κι' έπειτα είπε:

—Η ιστορία άρχίζει στην Άμερική. Ταξίδευα με σιδηρόδρομο όταν, όλος διόλου τυχαία, πρόσεξα έναν κοντό, άσκημοούρη, με ξυρισμένο πρόσωπο και ματογυάλια, που είχε ένα χρυσό δόντι στο μπροστινό μέρος του στόματός.

—Α! Ένα χρυσό δόντι!

—Ακριβώς. Συγκρατήστε αυτή τη λεπτομέρεια.

Ο Πουαρώ κούνησε τό κεφάλι του.

—Αρχίζω να καταλαβαίνω. Συνέχιστε!

—Καθώς σας είπα, πρόσεξα την παρουσία αυτού του ανθρώπου μέσα στο τραίνο, ταξιδεύοντας για την Νέα Έόρκη. Τρεις μήνες άργότερα, κατά την διαμονή μου στο Λας Άντζελες, ξαναείδα τον άνθρωπο με τό χρυσό δόντι. Η δεύτερη αυτή συνάντησή μού-

ΚΑΝΕ ΕΝΤΥΠΩΣΗ.

—Κί' ύστερα;

—Υστερα από ένα μήνα είχα κληθῇ στο Σήτλ. Μόλις πάτησα τὸ πόδι μου στὴν πόλη ξαναβρήκα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ χρυσὸ δόντι, αὐτὴν ὅμως τὴν φορά φοροῦσε γενειάδα!

—Παραπολὺ περίεργο!

—Βλέπετε; Κί' αὐτὴ τὴν φορά, ἡ παρούσα του δὲν με κατέπληξε ἐξαιρετικά, ὅταν ὁμως ξανάειδα τὸν ἴδιο ἄνθρωπο στὸ Λὸς Άντζελες χωρὶς τὴν γενειάδα του, στὸ Σικάγο, μ' ἕνα μουστάκι καὶ ψεύτικα φούδια, ἄρνια να ἀνησυχοῦ σοβαρά. Δὲν χωροῦσε πιά ἀμφιβολία. Μὲ παρακολοῦθουσαν. Παντοῦ ὅπου πήγαινα, ξανάβλεπα τὸ ἴδιο ἄτομο ὑπὸ διάφορες μεταμφιέσεις. Χάρη στὸ χρυσὸ δόντι του ὅμως, πάντα τὸν ἀναγνώριζα.

—Δὲν μοῦ λέτε, κ. Μάρτιν, δὲν τοῦ ἀποτεινάτε ποτὲ τὸν λόγο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσετε γιὰ τὴν οὐδὲν ἐπιτηρύσει;

—Ὁ ἡθοποιὸς δίστασε.

—Ὅχι. Μιά-δυὸ φορές, σκέφθηκα νὰ τοῦ μιλήσω, συγκαλοῦθουσα ὅμως γιὰ νὰ μὴν τοῦ κινήσω τίς ὑποψίες. Φοβόμουν μὴν τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλους πού δὲν θὰ τοὺς ὑποπτεύουν καν.

—Ναί, μὲ κάποιον πού δὲν θὰ εἶχε χρυσὸ δόντι... ἔχετε τίποτα ὑποψίες;

—Μοῦ συνέβη κάτι στὸ Λονδίνο, πρὸ δύο ἐτῶν κί' ἴσως αὐτὴ ἡ παρακολούθηση νὰ σχετίζεται μ' ἐκεῖνο τὸ περιστατικό. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σὰς τὸ φανερώσω. Ἰσως, σὲ μία-δυὸ μέρες. Ἐνὼ μιλοῦσε ὁ Μάρτιν τὸ βλέμμα τοῦ Πουαρώ τὸν ἐξέταζε ὡς τὰ κατὰβθα τῆς ψυχῆς του.

Στενοχωρημένος, ὁ Μπράϊαν πρόσθεσε:

—Καταλαβαίνετε... εἶναι μιὰ νέα ἀνακατωμένη στὴν ὑπόθεση.

—Λαμπρά! Μιὰ ἀγγλίδα;

—Γιατὶ συμπεραίνετε πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ Ἀγγλίδα;

—Ἀπλούστατα. Δὲν μπορεῖτε νὰ μιλήσετε τώρα, ἐλπίζετε ὅμως σὲ μιὰ-δυὸ μέρες. Σὰν νὰ θέλετε νὰ ζητήσετε τὴν ἀδεια τῆς νέας. Ἀρα, βρίσκεται στὴν Ἀγγλία κί' ἔμενε ἐδῶ, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς παρακολούθησώς σας. Ἄν ἔλειπε στὴν Ἀμερικὴ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, θὰ τὴν ἐπισκεπτόσασταν γιὰ νὰ βρῆτε τὴν λύση τοῦ μυστηρίου. Ἀφοῦ ζῇ ὅμως στὴν Ἀγγλία ἐδῶ κί' ἐνῆμιση χρόνο, συμπεραίνω πὼς εἶναι ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Εἶναι ἢ ὄχι σωστὸς ὁ συλλογισμὸς μου;

—Σὰς συγγαίρω, κ. Πουαρώ! Ἄν μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σὰς μιλήσω, μοῦ ὑπόσχεσθε πὼς θὰ με βοηθήσετε;

—Προηγούμενος μιὰ ἐρώτηση: Γιατὶ ἀποτεινέσθε σὲ μένα προτοῦ πάρετε τὴν συγκατάθεσή σας;

—Ὁ Μπράϊαν Μάρτιν καὶ πάλι δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ἦθελα νὰ τὴν πείσω νὰ σὰς ἀφήσῃ νὰ διευκρινίσετε τὸ μυστήριο... Μ' ἄλλα λόγια, ἂν ἀναλάβετε τὴν ὑπόθεση, δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ βγῇ στὴν δημοσιότητα...

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀποκρίθηκε ἡρεμα ὁ Πουαρώ.

—Ἐξαρτᾶται... ἀπὸ τί;

—Ἄν δὲν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος...

—Ὁ ὄχι! Κάθε ἄλλο! Πάντως, ἐλπίζω, κ. Πουαρώ, νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν συνδρομὴ σας!

—Πολὺ εὐχαρίστως.

—Ὁ Πουαρώ σάπασε γιὰ μιὰ στιγμή

Ἐνα στιλέτο στὸ λαιμό

κί' ὕστερα συνέχισε:

—Κί' αὐτὸς πού σὰς παρακολουθεῖ, τί ἡλικίας εἶναι, πάνω-κάτω;

—Νέος. Καμμιὰ τριανταπενταριά χρονῶν.

—Αὐτὸ κάνει τὸ πρόβλημα ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρον.

Κύτταξα περιέργως τὸν Πουαρώ. Τὸ ἴδιο κί' ὁ Μπράϊαν Μάρτιν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ντέτεκτιβ ἦταν ἀνεξήγητη καὶ γιὰ τοὺς δύο κας.

—Ναί, ψιθύρισε ὁ Πουαρώ. Ἔτσι ἡ ἱστορία γίνεται ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα.

—Ἰσως νὰ εἶναι πιὸ μεγάλος στὴν ἡλικία εἶπε ὁ Μπράϊαν, ἀμφιβάλλω ὅμως.

—Ὅχι, ὄχι. Ὁ ὑπολογισμὸς σας εἶναι ἀκριβής, κ. Μάρτιν, κί' ἡ διήγησή σας ἐξαιρετικὰ μυθιστορηματικὴ.

Τὰ αἰνιγματώδη λόγια τοῦ Πουαρώ μὰς ἔκαναν κατὰπληξη. Ὁ Μπράϊαν Μάρτιν ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ κάνῃ ἄλλες ἐρωτήσεις στὸν Βέλγο ντέτεκτιβ κί' ἄλλαξε θέμα ὁμιλίας.

—Ὡραία ἡ γθεσινὴ συγκέντρωσή μας, τί λέτε; Ἡ Τζέην Γουίλκινσον εἶναι ἡ πιὸ τυραννικὴ γυναίκα τοῦ κόσμου!

—Ξέρετε τί ζητᾶ, παρετήρησε ὁ Πουαρώ γαμογελῶντας.

—Ναί, καὶ πάντα τὸ ἐπιτυγχάνει.

—Πῶς ν' ἀντισταθῇ κανεὶς στὴν θέληση μιᾶς ὠραίας γυναίκας; εἶπε ὁ Πουαρώ.

—Πραγματικά, παραδέχθηκε ὁ Μπράϊαν. Καὶ παρὰ τὴν φιλία μου γι' αὐτὴν, δὲν τὴν δικαιολογῶ πάντα... Ἄν καὶ δὲν τὴν πιστεύω ὑπεύθυνον τῶν πράξεών της.

—Ἀντιθέτως, ἐγὼ ὑποστηρίζω πὼς ἔχει πολὺ πρακτικὸ μυαλό.

—Προκειμένου νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δικό της, τὰ καταφέρνει μιὰ γαρά! Ἐννοῶ γιὰ τὴν ἠθικὴ εὐθύνη. Γιὰ τὴν Τζέην, δὲν ὑπάρχει καλὸ καὶ κακὸ. Δὲν θὰ μοῦκανε καθόλου ἐντύπωση ἂν ἡ Τζέην διέπραττε ἕνα ἐγκλημα.

—Κί' ὅμως, ἐσεῖς τὴν γνωρίζετε καλά, ψιθύρισε σκεπτικὸς ὁ Πουαρώ. Ἦσασταν πολλές φορές παρτεναίρ της στὴν σκηνή;

—Ναί καὶ πιστεύω πὼς μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπο.

—Σὲ στιγμὴ θυμοῦ;

—Ὅχι... ψυχραίμα. Χωρὶς δισταγμό, θὰ σκότωνε κάποιον πού θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε... Πού θὰ τῆς ἦταν ἐμπόδιο... Ὅθι τῶβρισκε αὐτὸ νόμιμο. Γιὰ τὴν Τζέην Γουίλκινσον, κάθε πράγμα πού τῆς εἶναι ἐμπόδιο, πρέπει νὰ ἐκλείψῃ.

Πρόφερε αὐτὲς τῆς τελευταῖες λέξεις μὲ πικρία, κί' ἀναρρωτήθηκε ποιά ἀνάμνηση νὰ βασανίζῃ τὴν μνήμη της ἐκεῖνη τὴν στιγμή;

—Ὅτε πιστεύετε πὼς θὰ ἔφθανε καὶ μέχρις ἐγκλήματος; ρώτησε ὁ Πουαρώ.

—Ὁ Μπράϊαν ἀναστέναξε.

—Ναί, τὸ φοβοῦμαι. Ἰσως κάποτε νὰ θυμηθῆτε αὐτὰ τὰ λόγια μου κ. Πουαρώ...

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας.

—Γνωρίζω πολὺν καιρὸ αὐτὴ τὴν γυναῖκα.

Ὁ Μπράϊαν Μάρτιν σηκώθηκε κί' ἀλλάζοντας ὕψος, πρόσθεσε:

—Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεση πού μ' ἔφερε ἐδῶ, θὰ ξαναμιλήσουμε σὲ λίγες μέρες, κ. Πουαρώ. Θὰ τὴν ἀναλάβετε, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Σύμφωνοι. Θὰ ἀσχοληθῶ μ' αὐτὴν γιατί... μοῦ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον.

Συνώδευσε τὸν Μπράϊαν ὡς κάτω στὴν σκάλα. Στὴν πόρτα μὲ ρώτησε:

—Μήπως καταλάβατε τί ἐννοοῦσε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἡλικία τοῦ κατασκόπου μου; Γιατὶ εὐχαριστήθηκε πού ἦταν τριαντάρης; Σὰς ὁμολογῶ πὼς ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω.

—Ὅτε ἐγώ.

—Ἀραγε νὰ ἀστειεύθηκε;

—Ὅχι! Δὲν τὸν ξέρετε καλά! Ὅταν ὁ Πουαρώ ἐπιμένει σὲ κάτι, θὰ πῇ πὼς ἔχει τοὺς λόγους του.

—Τόσο τὸ καλλίτερο. Εἶναι ὅμως πολὺ μυστηριώδες...

—Ἄφησα τὸν Μπράϊαν κί' ἀνέβηκα νὰ συναντήσω τὸν φίλο μου.

—Πουαρώ, τὸν ρώτησα, γιατί ἐπιμένεις νὰ μάθῃς τὴν ἡλικία τοῦ τύπου πού παρακολουθεῖ τὸν Μπράϊαν Μάρτιν;

—Δὲν κατάλαβες, καὶ μὲν Χάστινξ; Χαμογέλασε κί' ὕστερα μὲ ρώτησε:

—Τί ἐντύπωση σοῦκανε ἡ συνομιλία μας;

—Εἶναι δύσκολο νὰ βγάλω συμπεράσματα μὲ τόσα λίγα δεδομένα.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. Πῆρα τὸ ἀκουστικό.

—Ἐδῶ, γραμματεὺς τοῦ λόρδου Ἐντγκαρ. Ὁ λόρδος Ἐντγκαρ λυπᾶται πού εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκουῶσθαι τὸ πρῶτὸ ραντεβού του μὲ τὸν κ. Πουαρώ. Θὰ δεχθῇ ὅμως τὸν κ. Πουαρώ γιὰ λίνα λεπτά στίς δώδεκα καὶ τέταρτο, σήμερα, ἂν συμφωνῇ ὁ κ. Πουαρώ.

—Κύτταξε τὸν Πουαρώ.

—Σύμφωνοι, ἀποκρίθηκε, θάρροῦμε σὲ λίγο.

—Λαμπρά, ἀποκρίθηκε ἡ γραμματεὺς. Ὁ λόρδος Ἐντγκαρ θὰ σὰς περιμένει.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μὲ ζωντὴ περιέργεια συνώδευσε τὸν Πουαρώ στοῦ λόρδου Ἐντγκαρ, στὸ Ρήτζεντ Γκέιτ. Ἀναρρωτιόμουν, τί ἐντύπωση θὰ μοῦκανε ὁ σύζυγος τῆς Τζέην Γουίλκινσον.

Τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου δὲν μὰς ἀνοίξε κανένας γέρος ὑπέρτης, ἀλλὰ ἕνας νεαρὸς ξανθομάλλης πού θὰ μποροῦσε νὰ ποζάρῃ ὡς μοντέλο τοῦ Ἀπόλλωνος. Παράξενο πρᾶγμα μοῦ θύμιζε κάποιον πού εἶχα συναντήσῃ τελευταῖα—χωρὶς νὰ ξέρω ὅμως ποῖον.

Ζητήσαμε νὰ δοῦμε τὸν λόρδο Ἐντγκαρ.

—Ἀπὸ ἐδῶ, κύριοι, παρακαλῶ, εἶπε ὁ νέος μ' ὀλίγη φωνή.

Ἀκολουθώντας τὸν διασχίσαμε τὸ γῶλλ, προχωρήσαμε στὴν σκάλα καὶ φθάσαμε στὴν πόρτα τοῦ βάρους.

Τὴν ἀνοίξε καὶ μὰς ἀνέγγειλε στὸν κύριό του ἐνὼ μὰς ἔμπαζε σὲ μιὰν αἴθουσα μὲ τοὺς τοίχους φορτωμένους βιβλία καὶ μιὰ ἐξοχὴ ἐπιπλοὴ ἀπὸ μαῦρο ξύλο, πού φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπ' τὸ μοναδικὸ παράθυρο.

Ὁ λόρδος Ἐντγκαρ, πού σηκώθηκε γιὰ νὰ μὰς ὑποδεχθῇ, ἦταν ἕνας ὑψηλὸσωμος πενηντάρης, μὲ μαλλιά πού ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν καὶ μὲ μιὰ εἰρωνική πτυχὴ στὴν ἄκρη τοῦ χεῖλους. Τὸ ὕψος βλέμμα του μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀντιπαθῶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Μὲ παγερὴ εὐγένεια μὰς πρόσφερε καθίσματα.

—Τὸ ὄνομά σας δὲν μοῦ εἶναι ἀγνωστο, κ. Πουαρώ, εἶπε. Ἐξ ἄλλου, εἰσθε γνωστὸς σὲ ὅλο τὸν κόσμο...

Ὁ Πουαρώ ὑποκλίθηκε.

—...Πάντως, δὲν ἐννοῶ γιατί ἐπιθυμεῖτε νὰ μοῦ μιλήσετε ἐξ ὀνόματος τῆς...

...γυναίκας μου;

Τὶ δυὸ τελευταῖες λέξεις τῆς πρόφερε παράξενα, μὲ κάποια δυσκολία.

—Μοῦ ἀνέθεσε ἡ ἴδια, ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου, νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

—Νομίζω, κ. Πουαρώ, πὼς εἶχατε εἰδικευθῇ εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ἐγκληματιῶν...

—Μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα τὰ κοινωνικά προβλήματα, λόρδε Ἐντγκαρ. Ὑπάρχουν βέβαια ἀστυνομικά προβλήματα... ὑπάρχουν ὅμως κί' ἄλλα.

—Ἀσφαλῶς. Καὶ ποιάς φύσεως εἶναι τὸ πρόβλημα πού σὰς ἀπασχολεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ;

Τὸ εἰρωνικό ὕψος του μὲ ἀναστᾶτωνε. Ὁ Πουαρώ ὅμως ἔκανε σὰν νὰ μὴν τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ.

—Ἦρθα, εἶπε, νὰ σὰς ζητήσω τὸ διαζύγιο ἐκ μέρους τῆς λαίδης Ἐντγκαρ καὶ νὰ συζητήσω μαζί σας ἐπ' αὐτοῦ.

—Κύριε, στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν χωρεῖ ἡ παραμικρὴ συζήτηση.

—Ὅτε... ἀνοείσθε;

—Ἐγώ; Ἀπεναντίας.

Ὁ φίλος μου τὸν κύτταξε, κατὰπληκτος αὐτὴ τὴν φορά.

—Ὅχι-δὰ! Σοβαρά... συγαινέτε στὸ διαζύγιο;

—Κύριε Πουαρώ, μ' ἐκπλήσσει ἡ ἐκπληξή σας!

—Ὅτε... δέχεσθε νὰ χωρίσετε τὴν γυναίκα σας;

—Μάλιστα. Καὶ τὸ ξέρετε πολὺ καλά. Τῆς τῶγραφα μάλιστα, πρὸ ἑξῆς μηνῶν.

Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνα πιά λέξη... Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἡσασταν ἀνέκαθεν ἐχθρὸς τοῦ διαζυγίου.

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, κ. Πουαρώ. Πραγματικά, ἀρνήθηκα νὰ χωρίσω τὴν πρώτη μου γυναίκα. Ἡ συνείδησή μου μοῦ τὸ ἀπηγόρευε. Ὁ δεύτερος γάμος μου, τὸ παραδέχομαι, ὑπῆρξε μιὰ πλάνη. Ὅταν ἡ γυναίκα μου μοῦ ζήτησε νὰ χωρίσουμε, ἀρνήθηκα διαρρηδῆν. Πρὶν ἀπὸ ἑξῆς μῆνες μοῦ τὸ ξαναζήτησε, ἱκετεύοντάς με νὰ μὴν ἐπιμένω στὴν ἀρνήσή μου: ἤθελε νὰ παντρευθῇ ἕναν ἡθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, εἶχα ἀλλάξῃ ἰδέες καὶ τῆς ἔγραψα σχετικῶς στὸ Χόλλυγουντ. Γι' αὐτὸ, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῖος εἶναι ὁ λόγος πού σὰς στέλνει σὲ μένα. Ὑποθέτω, πρόσθεσε, ἐνὼ ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ γέλη του, πὼς θὰ κούβεται κάποιο χρηματικὸ ζήτημα.

—Ὅχι, ἔκανε ἀπλῶς ὁ Πουαρώ.

Ὁ λόρδος Ἐντγκαρ συνέχισε:

—Ἡ γυναίκα μου μ' ἐγκατέλειψε οἰκειοθελῶς. Ἄν θῆλῃ νὰ παντρευθῇ ἄλλον, δικαίωμά της, δὲν ἐννοῶ ὅμως νὰ δώσω πεντάρα!

—Σὰς εἶπα ὅτι δὲν ὑπάρχει ζήτημα χρημάτων.

Ὁ λόρδος Ἐντγκαρ συνωφρύνθηκε

—Ὅτε ἡ Τζέην πρόκειται νὰ παντρευθῇ κανέναν πλούσιο; ρώτησε.

—Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ψιθύρισε ὁ Πουαρώ. Νόμιζα πὼς ἡ λαίδη Ἐντγκαρ εἶχε κάνει πολλὰ διαβήματα σὲ σὰς μὲ τοὺς δικηγόρους τῆς;

—Πραγματικά... Κί' ἔχω ἐπιστολὲς ἀγγλῶν καὶ ἀμερικανῶν δικηγόρων. Στὸ τέλος, ὅπως σὰς εἶπα, μοῦγραψε ἡ ἴδια.

—Ὡς τότε, δὲν ἐννοοῦσατε νὰ τῆς δώσετε τὸ διαζύγιο;

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

—Λαμβάνοντας ὅμως τὴν ἐπιστολὴ τῆς, ἀλλάξατε γνώμη, λόρδε Ἐντγκαρ;

—Ὅχι ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστολῆς τῆς, ἀλλὰ γιατί εἶχα ἀλλάξῃ ἰδέες.

—Μεσολάβησε τίποτα γιὰ ν' ἀλλάξῃτε ἰδέες;

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, κ. Πουαρώ. Ὑποθέστε πὼς ἔκρινα πῶς ὁρόνιμο νὰ διακόψω ἕνα δεσμό πού θεωροῦσα ἀνείδιό μου. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου. Ὁ δεύτερος γάμος μου ὑπῆρξε κάτι τὸ ἐπαίσχυντο.

—Κί' ἡ λαίδη Ἐντγκαρ λέγει τὰ ἴδια.

—Ἀλήθεια;

Μὲ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸ κουμπί τοῦ κουδουνιοῦ, μὰς ἀποχαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια. Ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ μὰς περίμενε στὸ γῶλλ. Ξανακλείνοντες τὴν πόρτα τοῦ γραφείου πίσω μου, ἔβριξα μιὰ τελευταία ματιά μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ ὄσος τοῦ λόρδου Ἐντγκαρ μὲ κατέπληξε.

Τὸ γαμῶγέλο του εἶχε μεταβληθῇ σὲ μιὰ ἀπαίσια γκριμάτσα. Τὰ γέλη του ἦσαν σφιγμένα μὲ λύσσα καὶ τὰ γουρλωμένα μεγάλα μάτια του φάνερωναν θυμὸ.

Καθὼς διασχίζαμε τὸ γῶλλ, μιὰ πόρτα ἀνοίχτηκε δεξιά. Φάνηκε μιὰ ψηλὴ κοπέλλα μὲ μαύρα μαλλιά καὶ γλωμὸ πρόσωπο, πού σταμάτησε μιὰ στιγμὴ καὶ τὰ μάτια τῆς διασταυρώθηκαν μὲ τὰ δικά μου.

Ἐνῶ, σὰν σκιά ξαναγύρισε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

—Ἀπεφθῆτε τί αἰσθησὴν θὰ κἀν ὁ γάμος μου μὲ τὸν δούνα τοῦ Μέρτ.

Ρωμαντική περιπέτεια

Διήγημα του Ρόμολο Μουίζο

-Ξέρετε πώς υπήρξα σύζυγος ούτε εύτυχης, ούτε δυστυχής, του τραπεζίτου "Αρνο Φερράντα", είπε η Τζούλια στις τρεις νεαρές φιλοξενούμενες της που της ζητούσαν να διηγηθώ κάτι απ' την ζωή της. "Όλες τον γνωρίσατε, ώστε είναι περιττό να σας τον περιγράψω. Ήταν ένας επιχειρηματίας—καί τίποτ' άλλο. Έκατομμύρια πέρασαν απ' τα χέρια του κι' είναι ζητήμα αν ξεκουράστηκε πέντε λεπτά στην ζωή του. Γι' αυτό πέθανε, μόλις 48 χρονών. Μην παραξευθεθείτε αν σας πω πως δεν τον άπαιθαν ποτέ, ούτε ζωντανό ούτε νεκρό, γιατί ξέρετε καλά πως είμαι πλασμένη. Έχεις δικιο έσύ, Κλαίρη. Είμαι μια ήρεμη γυναίκα, άψυχη. Δεν μισώ τους άνδρες, ούτε τους παραδέχομαι όμως σαν τους βασιλείς της Δημιουργίας. Φαντάζομαι πως μόνο γυναίκες σαν κι' εμένα μπορούν να φιλοδοξήσουν το θράσος της συζυγικής πίστωσης...

—Μα αυτές που λες δεν είναι γυναίκες, διέκοψε η "Ιζα με το ήφαιστειογενές ταμπεραμέντο, ενώ γυάλιζαν τα μάτια της.

—Είναι απλώς πιστές γυναίκοι, λες, πρόσθεσε η τετράχρονη, ζωηρότατη Λήδα με ζεστή φωνή κοντράλτας.

—Κουτέ, αν θέλετε να σας διηγηθώ κάτι, μη με διακόπτετε κάθε ώρα και στιγμή. Λοιπόν, συνεχίζω. "Ήμουν πέντε χρόνια παντρεμένη, με τον Φερράντα και δεν είχα ακόμα—όπως δεν απέκτησα ποτέ—παιδί. Φυσικά, έπληρτα. "Ο Φερράντα, όσησολημένος με τις υποθέσεις του, δεν μπορούσε να μου κρατά συντροφιά. Φίλες ούτε είχα τότε, ούτε ήθελα ναχω. Και πλήττοντας ακόμα, προτιμούσα να ζω μόνη. Περνούσα όλες τις μέρες στο σπίτι και μόνο κατά το βράδυ έβγαινα περίπατο στους κεντρικούς δρόμους. Ήταν η μοναδική μου ευχαρίστηση: άνακατευόμουν για μια ώρα μέσα στο θορυβώδες πλήθος και ξεχνούσα όλα, ως και τον έαυτό μου ακόμα.

»Ένα βράδυ, εκεί που είχα σταματήσει μια στιγμή για να κουρδίσω το ρολόι μου και να το ρυθμίσω σύμφωνα με την ώρα που έδειχνε το μεγάλο φωτεινό ρολόι της Τραπεζής της Ευρώπης, στις 6 και 25' ακριβώς, άκουσα κοντά μου μια φωνή να μου λέει, ενώ ένα μπράτσο σφίγγονταν στο δικό μου με άγωνία και ίκεσία συγχρόνως:

—Σας ίκετεύω, κυρία μου: σωπάστε κι' ακολουθήστε με.

»Λέγω την αλήθεια. "Αν έβλεπα

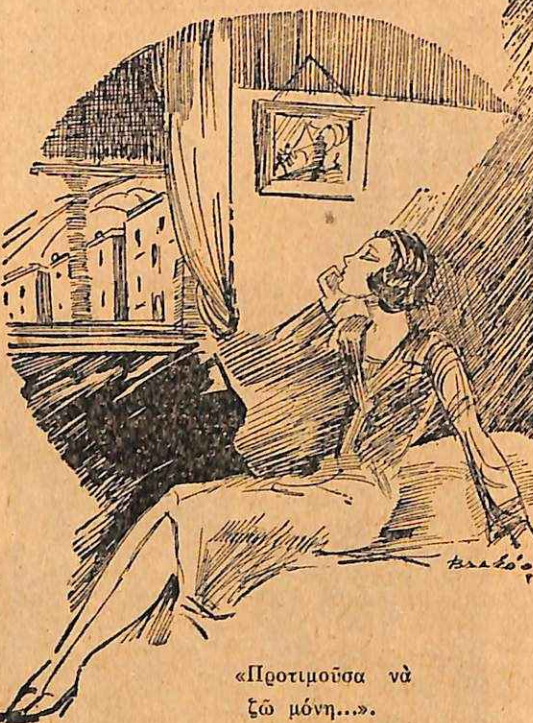
ΣΚΕΨΕΙΣ

—Μόνο σ' εκείνους που είναι ίκανοί να αισθανθούν την όμορφη ενός έργου επιτρέπεται να μιλήσουν για τα ελαττώματά του. (Μποσνέ)

—Δεν είναι πτωχός εκείνος που έχει τα υψολύτως αναγκαία.

(Οράτιος)

κοντά μου έναν συνήθη τύπο άνδρος θά έπαναστατούσα, θα του ζητούσα τον λόγο και θ' άπαλλασσόμουν απ' το σφίξιμο του χεριού του. "Ο άνδρας όμως που στεκόταν πλάι μου ήταν τόσο διαφορετικός απ' τους άλλους, γεμάτος από μια παράξενη γοητεία που τον άφησα να με τραβήξει χωρίς λέξη, χωρίς αντίσταση. Μην χαμογέλας, Κλαίρη. Κι' εγώ υπήρξα γυναίκα κι' ίσως να είμαι ακόμα. Τον άφησα, λοιπόν, σιωπηλά, να με παρασύρει. Πρόσεξα μόνο πως προσπαθούσε να κάνει τον άδιάφορο και να κρυφτεί, ούτως ώστε να χάσει τα ίχνη του κάποιος που τον παρακολουθούσε. Ποιος δ-

«Προτιμούσα να ζω μόνη...».

μως; και για ποιά λόγο; Κι' ενώ τα μάτια, εύκλινα μάτια του κύτταζαν ολόγυρα, μου μιλούσε χαμογελώντας, με το πιο φυσικό ύφος κρατώντας με σφιχτά απ' το μπράτσο, σαν να με σταν στάληθαι άντρώγυνο ή έρασαι που πηγαίναμε ήσυχα-ήσυχα περίπατο.

»Μόλις στρίψαμε μια γωνία, ο άγνωστος έβγαλε την φυτική γενειάδα του και την έκρυψε μέσα στην τσέπη του. Έτσι μου φάνηκε ακόμα πιο όμορφος: δεν ξέραν αν ανατριχίλασα γι' αυτό ή από φόβο. Έκείνος το άντελήθη και με χαμόγελο γεμάτο γλύκα, ξαναπιάνοντας το μπράτσο μου, είπε: «Μην φοβάστε, κυρία μου. Κακό δεν θα σας κάνει. Είμαι εύγενής άνθρωπος. Σας ζητώ όμως ακόμη μερικά λεπτά για να με συνοδεύσετε ως το ξενοδοχείο. "Αν έχετε αυτή την καλωσύνη, θα σας εξηγήσω ποιος είμαι εκείνος που έχει την μεγάλη εύτυχία να κρατά το μπράτσο σας.

»Τί θα κάνατε σεις μικρούλα μου; Τον άφησα να με παρασύρει ακόμα, νικημένη είτε απ' την περιέργεια, είτε απ' την γοητεία του άγνωστου και της περιπέτειας. Ήταν ένας περίπατος που εύκολα δεν θα τον ξεχάσω, μολοντί διήρκεσε μόλις δέκα λεπτά... Σταμάτησε μπροστά στο «Ότελ Μαζεστίκ», άφησε το μπράτσο μου, φίλησε σαν τέλειος τζέντλεμαν το χέρι μου και με παρακάλεσε να πάροουμε μαζί το τσάι. Δεν σου φαίνεται, Κλαίρη, πως είναι μια ιδεώδης ρωμαντική περιπέτεια;

—Ναι, μά... ποιος ήταν ο άγνωστος; —Το όνομά του; Ποτέ δεν τόμαθα.

Μόνο τον αριθμό του διαμετίου του στο ξενοδοχείο μουπε κι' εγώ τουδωκα τον αριθμό του τηλεφώνου μου στο σπίτι. Ήταν ένας διεθνής κλέφτης, από εκείνους που ειδικεύονται σε μεγάλες ληστείες. Πραγματικά, είχε πιστή στο μπράτσο μου άφου έκλεψε, πρό ενός λεπτού ακριβώς, στο γώλλ της Τραπεζής της Ευρώπης, μια όση χαρτονομισμάτων από έναν κύριο. Αμέσως άνακατεύθηκε με το πλήθος και για να χαθούν ασφαλώς τα ίχνη του, ζήτησε... την συντροφιά μου. Κι' είδατε πως έπéτυχε μια χαρά το κόλπο του...

»Τώρα, πέτε μου σεις, πως σας φαίνεται αυτή η περιπέτεια; Πρίν όμως, πρέπει να μάθετε πως εκείνος τον όποιο είχε κλέψει ήταν... ο τραπεζίτης Φερράντα, σύζυγός μου!

—Οχι δα! φώναξαν κατάπληκτες κι' οι τρεις.

Αυτό μοιάζει σαν νουβέλλα, είπε η "Ιζα. Κι' ο κλέφτης τόμαθε;

—Ασφαλώς, γιατί το άπόγευμα της επομένης, όταν ρώτησα στο "Ότελ Μαζεστίκ αν βρισκόταν άπάνω ο κύριος του 163... Ναι, άγαπητές μου μικρούλες, άφου σκέφτηκα όλη νύχτα, άποφάσισα να δώω την πρόσκλησή του, το ραντεβού στις πέντε για την επομένη. Ήταν η πρώτη φορά που με συγκινούσε τόσο ένας άνδρας. Κι' ίσως να υπήρξε η μόνη στιγμή της ζωής μου που θα υπέκυπτα στα θέληγντρα της άμαρτίας...

»Ε λοιπόν, είχε φύγει αφήνοντάς μου ένα γράμμα στον θυρωρό του ξενοδοχείου. Λίγες γραμμές. "Έγραφε πως έφ' όσον είχε κλέψει το πορτοφόλι του τραπεζίτου Φερράντα, δεν ήταν τίμιο να του κλέψη και την γυναίκα του. Μαζί με το γράμμα, μου είχε αφήσει κι' ένα δέμα μ' ένα περίφημο μαργαριταρένιο κολλίει...

ΡΟΜΟΛΟ ΜΟΪΖΟ

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Είμαι ώραίο θέαμα να βλέπης κανείς έναν ξένον άνθρωπο που δεν άλλαξε ποτέ άφχες.

(Φάβρο)

—Πρέπει να κλαίμε τους άθρόπους όταν γεννιούνται και όχι όταν πεθαίνουν.

(Νίτσε)

Το πάθημα

Ο Πιπάρ είχε την έντύπωση πως όλοι πλούταιαν γύρω του ενώ αυτός τώχαινε κι' η κοιλιά του όλοένα έκανε καινούργιες ζάρες!

Κατέφυγε, λοιπόν, στις «Μικρές Άγγελίες» των Έφημερίδων με την έλπίδα ότι κάτι θα έβρισκονταν καμιά φορά και γι' αυτόν. Πραγματικά, μια μέρα, ανέκλυψε τα εξής:

«Κύριος έπιθυμεί να παντρεύη την κηδεμονευμένη του, ηλικίας 25 χρονών, όμορφη, με 800.000 φράγκα προίκα, με κύριον μορφωμένον, καθώς πρέπει, καλού παρουσιαστικού. Γράψατε στέλλοντας φωτογραφίαν εις Χ. Χ. Χ. Πόστ-ρεστάντ 17».

»Η άνάγνωση αυτή της άγγελίας έκανε άντύπωση στον Πιπάρ. "Ωρμησε άμέσως στον καθρέφτη.

—Είμαι ώραίο παιδί, ασφαλώς θα με προτιμήσουν! σκέφτηκε.

Κι' άπαντώντας στον πατέρα του που τουγραφε αν λογάριζε ποτέ να παντρευτεί:

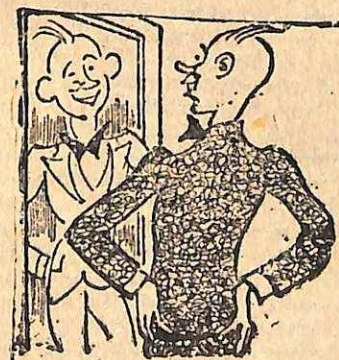
«Σε λίγο, του έδήλωσε, θάχω να σου άναγγείλω κάτι ευχάριστο. Θα δής πως τα καταφέρνει ο γυιός σου!

»Ο Πιπάρ, έγραψε, λοιπόν, στα Χ. Χ. Χ. μια «περιποιημένη» έπιστολή, από εκείνες που δεν γράφει όποιος-όποιος. Έννοείται ότι εδώκλεισε και την καλύτερη φωτογραφία του.

Και περίμενε με άνυπομονησία...

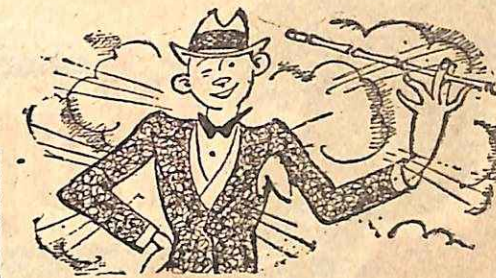
Πέρασε μια εβδομάδα—έναν αιώνα!—κι' η άπάντηση έφθασε, ένθαρρυντική:

«Κύριε, «Ελαβα σωρείαν άπαντήσεων. "Ε λοιπόν, σας πληροφορώ με μεγάλην μου ευχαρίστησιν πως η φωτογραφία σας άρεσε πολύ στην κηδεμονευμένη μου. Τώρα έπιθυμεί να σας δει, χωρίς να σας παρουσιάσει όμως ακόμα. Θα περάσουμε το Σάββατο, στις τρεις, στα μεγάλα μπουλβάρ, μπροστά στην στοά των «Πανοραμιτών». Να είσθε εκεί και κάνετε πως περιμένετε κάποιον. Για να είναι πιο σίγουρη η κηδεμονευμένη μου πως είσθε έ-

—Είμαι ώραίο παιδί! "Ασφαλώς θα με προτιμήσουν.

»Κείνος που διάλεξε, παρουμαριόθηκε μ' ένα άρωμα που είναι η δύναμή της και που θα το βρήτε υπό το όνομα «Θεία Πνοή» σ' όλα άρωμα που είναι η άδυναμία της και που θα σας διευκολύνει πολύ. Μην φοβήθηκε να δάλετε άφθονο άπάνω στο μάθηλι και στα ρούχα σας για να σας πάει μυρωδιά η κη-

Ευδυμογραφημα του Μαξίμ

δεμονευμένη μου και' να της άποσπάσετε την συγκατάθεσή της. Χαιρετισμούς και νάχετε πισποίηση.

Τι ευχαρίστηση που του προξένησε αυτό το γράμμα! "Ο Πιπάρ δεν χόρταινε να το διαβάει! "Ωστε αυτός ήταν ο εύτυχης ονητός;

Αυθιμερόν, μήπως σε διάφορα μυροπαλεία και τέλος κατόρθωσε να βρή την «Θεία Πνοή». Στοίχιζε όμως είκοσιπέντε φράγκα, κι' ήταν ένα μικροσκοπικό, μπουκαλάκι. Τι άξια όμως μπορούσαν να είχαν 25 φράγκα, προκειμένου ν' άρσση σε μια ύπαρξη με 800.000 φράγκα προίκα;

Το έόμενο Σάββατο, ο Πιπάρ έπιμελήθηκε πολύ το ντύσιμό του. "Ηθελε να θριαμβεύσει. "Όσον άφορα το περίφημο άρωμα, δεν το ταιγκουνεύτηκε καθόλου. "Αδειασε όλο το μπουκαλάκι άπάνω του.

Και στις δύο, έφευγε απ' το σπίτι του για να στήση καρναύλι στο ύποδειχθέν μέρος.

Στις 2 και 30' βρισκόταν στην στοά. "Εθλεπε τους διαβάτας να παραμερίζουν με όρθάνοιχτα τα ρουθούνια τους, μ' έναν μορφασμό άηθίας. "Άκουσε και σχόλια όχι... ένθαρρυντικά:

—Τι φριχτές μυρωδιές! Έλεγε μια γρηά γκρινιάρη στον άντρα της. Τι βρωμιάρης που θα είναι για να μυρώνεται έτσι!

»Στις τρεις, άκουσε εξάπαλους ο φουκαράς ο Πιπάρ! Έννοείται ότι δεν ξεκολλούσε τα μάτια του απ' τους σοβαρούς κύριους που συνώδευαν κοπέλλες! Πόσο θάθελε να γνωρίστη μ' αυτή την όρφανή, να νοιώσουν ο ένας τον άλλο!... Τέλος, στις τρεισήμισι, σκέφτηκε πως θα είχε γίνει το πείραμα και πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Τι ώραία θάταν, αν τουγραφε ο κηδεμών:

«Συγχαρητήρια! "Η κηδεμονευμένη μου έστρελλόθηκε μαζί σας. Τρέξτε! Να κι' η διεύθυνσή μου!».

»Ο κηδεμών όμως δεν διαζόταν τόσο πολύ. "Ο Πιπάρ γεμιάτισε και κοιμήθηκε. "Όλη νύχτα έθλεπε χρυσόφορεμένους θυρωρούς, να του άνοίγουν πύλες μεγάρων, υπηρέτες με λιβρέες, δεξιώσεις και όρχηστρες που έπαιζαν το «Αμήλιο Έμβάτηριο» του Μέντελσον!

Την επομένη, στο τραπεζί που τουχαν τα εαδέλφια του, ο Πιπάρ θεωρούσε πια τετελεσμένο γεγονός τον γάμο. Τά έπε με μυστηριώδες ύφος:

—Σύντομα θα σας συστήσω την νύφη... Είναι ξετρολλαμένη μαζί μου... 800.000 φράγκα!... Και κληρονομιά από πάνω! Βλέπετε, τι όμορφα που μυρίζω;

—Βέβαια! Έχει βρωμίσει όλο το σαλόνι!

—Ε, λοιπόν, αυτή η νέα με περιέχυ-

του Πιπάρ

σε τις προάλλες με την «Θεία Πνοή» της, το άρωμα της μόδας... Δεν θα σας άποκαλύψω όμως, προς το παρόν τουλάχιστον, τίποτε παραπάνω... Καθώς επέστρεφε το βράδυ στο σπίτι του, η θυρωρός τουδωσε ένα γράμμα.

—Θά είναι η άπάντηση του κηδεμώνος! σκέφτηκε με χαρά ο Πιπάρ.

Κι' άνέθηκε τέσσαρα-τέσσερα τα σκαλοπάτια, ως το πέμπτο πάτωμα. Έκεί, τον περίμενε μια έκπληξη: είχε χαλάσει το ηλεκτρικό. Σπίρτα δεν θρήκε πουθενά. Τι καταδίκη, να περιμένη, να ξημερώσει!

Μύρισε τον φάκελλο. "Ω άγαλλίαση! Ήταν το άρωμα της «Θείας Πνοής».

»Ενας Θεός έφέρει τι νύχτα πέρασε!

»Επί τέλους εξημέρωσα... "Ο Πιπάρ ώρμησε απ' το κρεβάτι του κι' άνοιξε διαστικτά τον φάκελλο. Τα μάτια του γούρλωσαν ενώ διάβαζε το γράμμα που είχαν βάλει κατά λάθος μέσα στο φάκελλο που του άπηύθυναν:

«Άγαπητέ μου μπαμπά, Με ρωτάς αν τα πάω καλά στο Παρίσι; "Η δουλειά πάει... ρολόι! Μπήκα σ' ένα μυροπαλείο και κατόρθωσα μ' ένα σύστημα δικό μου να πουλήσω σε μια μέρα 500 μπουκαλάκια ενός νέου άρώματος, της «Θείας Πνοής» που λανσάρεισά τώρα. Στοίχιζει ελάχιστα η άλληλογραφία κι' η διαφήμιση μπροστά στα μεγάλα κέρδη του μυροπαλίου. Πάρω καλή προμήθεια. Σε φιλώ... "Ονορεί!».

»Η κεραμίδα ήταν φοβερή

»Υστερα από δύο μέρες, ο Πιπάρ λάβαινε το γράμμα που έπρεπε να λάβει και που του τόσπελνε ο πατέρας του νεαρό πλασιέ των άρωμάτων με την σημείωση «Νά παραδοθή στον πραγματικό παραλήπτη». Διάβασε:

«Με συγχαίρετε άπείρως! Το Σάββατο, κηδεμονευμένη μου ήταν έλαφρώς άδιάθε-

»Αδειασε όλόκληρο το μπουκαλάκι άπάνω του. Ήταν άναγνύριστε το Σάββατο στο ύποδειχθέν μέρος και μην παραλείψετε να παραφουμαρίσθε πολύ... πολύ!».

Αύσασε απ' το κακό του ο Πιπάρ! «Δεν θα μου πέσει στα χέρια να σέ κάνω μπλέ στο ξόλο!» είπε άπειλόντας τον άγνωστο πλασιέ-φαρσέρ!

ΜΑΞΙΜ

(Περίληψις
τῶν προηγουμένων)

Ὁ Τζιμ Λαίηντον παντρεύτηκε τὴν "Εβελιν Προτέρου. Μισὴ ὥρα μετὰ τὸν γάμο αὐτὸς καὶ ὁ ἐξάδελφός του Τζάκ Λαίηντον πού ἦσαν ἀχώριστοι, ἀνακαλούνται στὸν πόλεμο ὅπου ὑπηρετοῦν ὡς ἀξιωματικοί. Μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δύο. Περνοῦν δέκα χρόνια. Ἡ "Εβελιν Λαίηντον σκέπτεται ὅτι ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ ξαναπαντρευτῇ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ, ἐπονομαζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του «Πίθηκος» συναντᾷ σ' ἕνα γερμανικὸ χωριὸ μιὰ θραυτὰ καταιγίδος κάποιον Γερμανὸ χωρικὸ μισσηλίθιο καὶ μουγκρὸ καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ μεταβιβάσουν ἕνα δένδρου πού φράζει τὸν δρόμο τοῦ αὐτοκινήτου του. Ἐνα μεγάλο κλαδί χτυπᾷ κατακέφαλα τὸν Γερμανὸ καὶ ὁ Μάννινγκ μένει κατὰπληκτος ὅταν ἀνασπώνοντας τὸν πληγωμένο πού ἔχει σωριασθῇ καταγῆς, τὸν ἀκούει νὰ τοῦ λέῃ: «"Ε Πίθηκε, σπουδαία ὀδὶδα τί λές κι' ἐσύ; καὶ λιποθυμᾷ πάλι. Ὁ Μάννινγκ τὸν μεταφέρει σπίτι του καὶ ὅταν αὐτὸς συνέχεται τοὺς λέγει ὅτι εἶναι ὁ Λαίηντον. Δὲν θυμᾶται ὅμως πᾶς ἂν εἶναι ὁ Τζιμ ἢ ὁ Τζάκ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ γράφει μιὰ ἐπιστολὴ στὴν ἐξαδέλφη τῆς γυναίκας του, τὴν "Εβελιν ἢ ὁποία εἶναι σύζυγος τοῦ Τζιμ Λαίηντον καὶ τῆς ἐξηγεῖ τὸ κατὰπληκτικὸ γεγονός τῆς ἐμφάνισής ἐνός ἀπὸ τοὺς δύο Λαίηντον. Ὑστερα πηγαίνει σπίτι τῆς καὶ συζητοῦν.

Στὸν πύργο τοῦ Λαίηντον ὅπου κατοικεῖ ὁ γέρος σέρ Κότερελ Λαίηντον, παπποῦς τοῦ Τζιμ καὶ τοῦ Τζάκ, μαζεύονται ὅλοι γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὁ νεοεμφανισθεὶς τὴν ταυτότητά του, τὴν ὁποία διαμφισβητεῖ ὁ Κόττυ "Αμπος, ἀνεψιὸς τοῦ σέρ Κότερελ, ὁ ὁποῖος θὰ χάσῃ τὴν μεγάλη κληρονομία τοῦ θείου του ἂν ὁ ξένος πού ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ὁ Λαίηντον εἶναι πράγματι ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαδέλφους πού ἐξαφανίστηκαν σὰν πόλεμο.

7

(Ἡ συνέχεια)

Ἡ κυρία "Αμπος χαιρέτησε μὲ τυπικότητα ὅλους τοὺς παρισταμένους ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λαίηντον καὶ κάθησε δίπλα στὴν "Εβελιν καρφώνοντας ἐπάνω τῆς ἕνα βλέμμα ἐρευνητικόν.

Ἡ εὐθυμία τοῦ Λαίηντον μετετράπη σὲ ἄγριο θυμὸ ὅταν διεπίστωσε ὅτι ἡ "Εβελιν προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς μὲ ἥρεμη ἀξιοπρέπεια.

Μορφές πού

τῆς τῆς φαινόταν νάρχονται ἀπὸ πολὺ μακριά. Ἀρχίζε ὅμως νὰ συνέρχεται, καὶ νὰ μορῇ νὰ ταξινομῇ πάλι τὶς σκέψεις τῆς. Ἡ ἐντύπωση τῆς ἀπομονώσεως ἀρχίζε νὰ διαλύεται καὶ ξαναγινόταν ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας. Ἀρχισε ν' ἀκούῃ μὲ προσοχή. Ὁ Κόττυ ἔθετε τὶς ἐρωτήσεις του: ὁ Λαίηντον τοῦ ἀνέφερε διαδοχικὰ τὰ δνόματα τῶν καθηγητῶν του καὶ τῶν συμμαθητῶν του.

—Ἡ χρονολογία τῆς γεννήσεώς σας; ρώτησε ὁ "Αμπος ξηρά.

—Νομίζω, Κόττυ, ὅτι εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις, στίς ὁποῖες δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω.

—Τότε πῆτε μου τὴν χρονολογία τῆς γεννήσεώς τοῦ Τζιμ Λαίηντον.

—15 Μαΐου.

—Τοῦ Τζάκ;

—22 Μαΐου.

Τὸ ἐρωτηματολόγιο συνεχιζόταν. Ἡ "Εβελιν ἀκούσε τὸν Λαίηντον νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς γιγαγίας του προτοῦ παντρευθῇ τὰ δνόματα τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου Λαίηντον σὲ 1914 τὰ δνόματα τοῦ ξυλουργοῦ καὶ τοῦ μπακάλου τοῦ χωριοῦ.

—Φυσικὰ αὐτὲς εἶναι ἐρωτήσεις τὶς ὁποῖες ἀναμένει κάθε ἄνθρωπος πού προβάλλει ἀπαιτήσεις παρόμοιες μὲ τὸν ἄνδρα αὐτόν, εἶπε ὁ "Αμπος.

Ὁ Λαίηντον χαμογέλασε εὐγενικὰ: —Τὸ λέτε αὐτὸ ἐπειδὴ μπόρεσα ν' ἀπαντήσω σὲ ὅλες. Συνεχίστε ὅμως καὶ ρωτήστε μου ἄλλα πράγματα.

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Μάννινγκ τὸν κύτταξε, ἀνοίξε τὸ στόμα του σὰν νὰ θελε νὰ μιλήσῃ, μὰ φάνηκε ὅτι ἄλλαξε γνώμη. Ἡ "Εβελιν γώηκε σὲ βᾶθος τῆς πολυθρόνας τῆς καὶ ἄφησε τὸ βλέμμα τῆς νὰ πλανηθῇ γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μποροῦσε τώρα νὰ διακρίνῃ τὰ πρόσωπα πού εἶχαν πάρει γι' αὐτὴν τὴν πραγματικὴ μορφή των. Μποροῦσε ἀκόμη νὰ διασκεδάσῃ βλέποντας τὸ ἀγριεμένο ὄφος τοῦ Μάννινγκ. Ὑστερα κύτταξε τὸν Λαίηντον μὲ ἥρεμία.

Τὰ χεῖλη του διέγραφον ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο καὶ τὰ μάτια του ἐλαμπαν ἀπὸ κάποιον ψυχρὸ θυμὸ πού τρώμαζε τὴ νέα γυναίκα. Παρατηροῦσε τὸν Κόττυ λέγοντας: —Θὰ ἤθελα νὰ σὰς δῶ νὰ υπογράφετε τὸ δνόμα σας, ἀπάντησε ὁ "Αμπος μὲ τὴν στεγνὴ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου πού νομίζει ὅτι τὸν κοροϊδεύουν. Τὸ χαμόγελο τοῦ Λαίηντον ἔγινε λίγο πιὸ ἐντονο καθὼς ρωτοῦσε: —Τι ὄνομα θέλετε νὰ υπογράψω; —Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ υπογράψετε Τζ. Λαίηντον.

Ὁ σέρ Χένρυ Προτέρου ἔλαβε τὸν λόγο: —Θέλετε νὰ ἐξετάσετε τὸν γραφικὸ χαρακτήρα του, Κόττυ; "Αν εἶναι ἔτσι. Διεκόπη καὶ κύτταξε τὸν Γκρέγκορ, μὰ ὁ Λαίηντον δῆλωσε: —Θὰ γράψω ὅτι θέλετε. Πάντως θὰ

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ὅπ' τὸ παρελθόν

ἤθελα νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι οὔτε ὁ Τζιμ οὔτε ὁ Τζάκ δὲν υπέγραψαν ποτὲ Τζ. Λαίηντον. Ἐβάζαν ὁλόκληρη τὴν ὑπογραφή τους.

—Εἶναι ἀκριβές, εἶναι ἀπολύτως ἀκριβές, εἶπε ὁ σέρ Κότερελ.

Ὁ Λαίηντον πῆρε τὴν πέννα πού τοῦ ἔδωσαν καὶ τὴν κράτησε ἀδέξια. Ἐγραψε: «Τζ. Λαίηντον». Ὁ Κόττυ κύτταξε μὲ ὄφος ἐμβριθὲς τὰ μεγάλα ἀδέξια γράμματα:

—Τώρα γράψτε «Τζιμ Λαίηντον» καὶ ἀπὸ κάτω «Τζάκ Λαίηντον», διέταξε.

Ἡ πέννα καὶ πάλι προχώρησε μὲ κάποια δυσκολία.

Ὁ Κόττυ ἀπλώσε τὸ χέρι του, πῆρε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ καὶ εἶπε:

—Δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τὶς ὑπογραφές πού θυμοῦμαι.

Ὑστερα τῶσσε στὴν "Εβελιν. Ἐκείνη κράτησε ἕνα λεπτὸ στὰ δάχτυλά τῆς τὸ φύλλο. Ἡ Σοφία "Αμπος, πού καθόταν κοντὰ τῆς ἔσκυψε ἐμπρός κι' ἔρριξε ἕνα ζωηρὸ βλέμμα πρῶτα στὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας, ὕστερα στὸ χαρτί, καὶ πάλι στὸ πρόσωπο τῆς "Εβελιν.

—"Ε λοιπόν; τὴν ρώτησε. Τι ἰδεῖν ἔχετε;

Ἡ "Εβελιν ἀντελήφθη ὅτι κι' ὁ Λαίηντον τὴν παρατηροῦσε ἐπίσης. Ὅλοι τὴν παρατηροῦσαν. Κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια πού θὰ πρόφερε θὰ εἶχαν μεγάλη σημασία. Γι' αὐτὸ κατενίκησε τὴν συγκίνησή της καὶ ἀπάντησε μὲ φωνὴ χαμηλὴ καὶ φυσική:

—Δὲν ἀναγνωρίζω ἐντελῶς τὸ γράψιμο αὐτό. Μοιάζει μὲ τὸ γράψιμο τοῦ Τζιμ ἢ τοῦ Τζάκ, μὰ εἶναι μεγαλειότερο.

Ὁ Γκρέγκορ ἔσκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ ρώτησε:

—Μορεῖτε νὰ μὰς ἐξηγήσετε κυρία, τι θέλετε νὰ πῆτε; Ἐγὼ ἐδῶ τὶς πραγματικὲς ὑπογραφές τῶν δύο ἐξαδέλφων σὲ δύο γράμματα πού καιροῦ ἐκείνου.

Μιλώντας εἶχε ἀκουμπήσει ἐπάνω στὸ τραπέζι τὰ δύο γράμματα.

—Δὲν βλέπετε; ρώτησε ζωηρὰ ἡ "Εβελιν. Τὸ Τ μοιάζει μὲ τὸ γράψιμο τοῦ Τζάκ μὰ τὸ Λ δὲν μοιάζει. Καὶ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἔγραφαν ἔτσι τὸ ν.

—Πράγματι, θάπρεπε νὰ ζητήσωμε τὴν γνώμη ἑνὸς ἐμπειρογνώμονος στὴ γραφολογία. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο.

—Ὅχι! φώναξε ὁ σέρ Κότερελ πού χτύπησε δυνατὰ τὸ τραπέζι μὲ τὴ γραθιά του. Ὅχι ἐμπειρογνώμονας, Γκρέγκορ. Θὰ περιπλέξουν περισσότερο τὴν κατάστασιν μὲ τὶς ἀντιφάσεις των καὶ δὲν θέλω ν' ἀνακαταθῶν στὰ οἰκογενειακά μου. Πρέπει ἐγὼ νὰ πεισθῶ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο καὶ δὲν θὰ σχηματίσω γνώμη σὲ μιὰ ἀπόδειξη τέτοιου εἶδους. Ὑπάρχει ἕνα ἄλμπουμ μὲ φωτογραφίες, κοντὰ σου, Μάννινγκ. Μοῦ τὸ δίνεις σὲ παρακαλῶ;

—Ὅταν ὁ γέρος πῆρε τὸ ἄλμπουμ ἐμ-

πρὸς του, γύρισε ἀργὰ τὶς σελίδες καὶ κύτταξε διαδοχικὰ κάθε κιτρινασμένον πορτραῖτο καὶ τὸν ἄνδρα πού ἦταν γοντὰ του. Τώρα ὅλοι παρατηροῦσαν τὸν σέρ Κότερελ. Ὑπῆρχε κάτι τὸ τραγικὸ καὶ ἀξιολύπητο στὸ τρεμούλιασμα τῶν χεριῶν του καθὼς γυρνοῦσε τὰ φύλλα. Ἡ "Εβελιν κατάλαβε ὅτι ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ εἶδε μιὰ ἀστραπὴ οἴκτου καὶ συμπαιθείας νὰ μεταβάλλουν τὴν ἀκαμπτὴ ἔκφραση τοῦ προσώπου τοῦ Λαίηντον.

Ὅταν ὁ γέρος ἔκλεισε τὸ ἄλμπουμ καὶ τὸ ἔσπρωξε μακριὰ του μ' ἕναν στεναγμὸ, οἱ "Αμπος πῆραν ἕνα ὄφος θριάμβου. Ὁ Λαίηντον ἔλυσε πρῶτος τὴν σιωπὴ.

—Φοβοῦμαι ὅτι δὲν μοιάζω μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς παλῆς αὐτὲς φωτογραφίες, τώρα πιά.

—Πράγματι, εἶπε ὁ σέρ Κότερελ στεναζόντας πάλι. Δὲν βλέπω τίποτα, ἀπολύτως τίποτα...

—Ἴσως κανεὶς ἄλλος, διέκοψε ὁ

Κόττυ κάνοντας μιὰ πλατεῖα χειρνομία πού περιελάμβανε ὅλη τὴν ὁμήγυρη, ἴσως κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς παρισταμένους θέλει νὰ ὑποβάλλῃ μερικὲς ἐρωτήσεις. Ἐσεῖς, λόγου χάριν. Μάννινγκ.

—Ὅχι, Κόττυ, σὰς εὐχαριστῶ.

—Ὁ σέρ Χένρυ, τότε;

Ὁ Χένρυ Προτέρου χάιδεψε τὸ πηγούρι του:

—Δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ παρεμβασίς μου μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ σὲ τίποτα, εἶπε. Σταθῆτε, ἀφήστε με νὰ σκεφθῶ λιγάκι.

Στράφηκε πρὸς τὸν Λαίηντον, καὶ χαμογέλασε ἐλαφρὰ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐλαττώσῃ λίγο τὴν στενοχώρια πού εἶχε κυριεύσει ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς "Αμπος.

—Ἀς δοῦμε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πού καὶ πότε σὰς εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ; Φοβοῦμαι ὅτι καὶ οἱ δικές μου ἀναμνήσεις εἶναι λίγο θαμπές ἀλλὰ θὰ καθαρίσουν, ἂν μὲ βοηθήσετε σ' αὐτό.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λαίηντον ἔγινε μαλακότερο.

—Θὰ εἴμαστε σὰν τὸν τυφλὸ καὶ τὸν παράλυτο, κύριε, εἶπε. Καὶ ὅμως θυμοῦμαι πολὺ καλά. Ἐπρόκειτο νὰ φύγετε γιὰ τὶς Ἰνδίες καὶ βγήκατε ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ μαζί μὲ τὸν παπποῦ μου. Δὲν ἔραα ἀκριβῶς ποῖα ἡλικία εἶχα, δὲν ἔραα ὅσα χρόνια. Ὑποθέτω, θυμοῦμαι ὅμως πού μὰς δώσατε χρήματα καὶ ὅτι ἀργίσαμε τὴν συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων μὰς μὲ τὸ ποσὸν αὐτό.

Ὁ σέρ Κότερελ σήκωσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι του.

—ὦ, εἶπε, ἂν εἶναι ἔτσι, Χένρυ... —Ἀν... εἶπε ὁ Κόττυ "Αμπος. Μὰ ὁ σέρ Χένρυ θὰ μὰς πῇ ἂν θυμᾶται τὴν λεπτομέρεια αὐτή...

Καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ πρόσωπο τοῦ σέρ Χένρυ, ἐπαναλαμβάνοντας:

—Τὸ θυμᾶστε αὐτὸ τὸ γεγονός; Μπορεῖτε νὰ βεβαιώσετε τὴν ἀκρίβειά του; Μεσολάβησε μιὰ σιωπὴ. Ὁ σέρ Χένρυ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν θυμοῦμαι καλά, εἶπε.

Ὁ Κόττυ "Αμπος ἔπινε ἕνα σὺντο-

—Ἡμουνά ἀνεβασμένη ἐπάνω σ' ἕνα δένδρο...

μο γέλιο.

—“Ίσως θα θέλατε να ρωτήσετε τίποτε άλλο ή μήπως ο κ. Γκρέγκορ θα ήθελε να υποβάλει καμιά ερώτηση;”

—“Εκτός αν θέλη ή “Εβελιν, είπε ή Σοφία “Αμποτ πού έσκυψε έμπρός για να κυττάξη καλά τη νέα γυναίκα και συνέχισε:

—Το κάτω-κάτω, αγαπητή μου “Εβελιν έσεις είσθε ή κυρίως ένδιαφερομένη και οι ερωτήσεις πού θα μπορούσατε να υποβάλετε, αν τó βρίσκαστε πρέπον, θα ήταν ιδιαίτερος πολύτιμος. Μά, φυσικά, αν προτιμάτε ν’ απόσχετε...

Τό έλαφρά είσωνικό ύφος και ό τρόπος με τόν όποιον ή κ. “Αμποτ προέτινε τó πηγούνι της προκάλεσαν μιάν απρόοπτη αντίδραση στην “Εβελιν. Δέν ένοιωθε πιά τό συναίσθημα ότι την κυττάζουν με τό μικροσκοπιο, ή καρδιά της έπαυσε να τρέμη και τό αίμα ανέβηκε στα μάγουλά της πού έμοιαζαν με δυό τριαντάφυλλα. “Ενοιωσε τόν έαυτό της ίκανό να πολεμήση με την κυρία “Αμποτ και να αντιμετώπιση, χωρίς να ταραχθή, τό βλέμμα τού Λαίηντον πού της προξένησε ένα ευχάριστο συναίσθημα τη στιγμή αυτή καθώς κύτταζε τη Σοφία, γεμάτο θυμό.

—Είσατε πολύ καλή, Σοφία, είπε. Μά δέν έχω κανένα λόγο να μη μιλήσω.

Χαιρολόγησε στόν Λαίηντον ανάμεσα από τό τραπέζι και συνέχισε με φωνή ήρεμη:

—Ίδου ή έρώτησις πού θα υποβάλω και φαντάζομαι ότι έχει κάποιο ένδιαφέρον. “Ο θεός Χένρυ σας ρώτησε πότε τόν είδατε για τελευταία φορά. “Εγώ θα σας ρωτήσω πού με είδατε για πρώτη φορά.

“Ο θυμός έσβυσε ολότελα από τά μάτια τού Λαίηντον κι’ ένα άλλο αίσθημα καθρεφτίστηκε σ’ αυτά. Θυμάσμός; “Ανακούφισις; Κανείς από εκείνον πού τόν παρατηρούσε δέν θα μπορούσε να τό βεβαιώσει άδιστακτως.

Κύτταξε την “Εβελιν γελώντας και είπε:

—“Ησασταν έπάνω σ’ ένα δένδρο.

“Η απάντησις είχε άκολουθήσει την έρώτηση σχεδόν άμέσως. “Ο σέρ Κότερρελ άνοιξε τά μάτια του διάπλατα. “Ο Μάννινγκ άρχισε να γελά και τό ζεύγος “Αμποτ άνωρθώθηκε ένδ’ ό κ. Γκρέγκορ ρωτούσε με ήρεμία:

—Είναι ακριβές, κυρία;

“Η “Εβελιν αισθάνθηκε ένα είδος ικανοποίησος καθώς τού άπαντούσε: —Είναι ακριβές. “Ημουν άνεβασμένη σ’ ένα δένδρο. Θά ήμουν δεκαπέντε χρόνων περίπου. Περνούσα τις διακοπές μου με την Λούση.

—“Αί έκανε ό Γκρέγκορ.

“Ο σέρ Κότερρελ έσκυψε προς τό μέρος της “Εβελιν.

—“Εβελιν, αγαπητό μου παιδί! είπε. —Τί είναι; ρώτησε εκείνη.

Στη φωνή της υπήρχε ένας τόνος άπογνώσεως.

—“Αν θυμάστε αυτό... αυτό τό γεγονός, τότε θα ξέρετε ποιός...

“Η φωνή τού γέρο πνίγηκε στο λάρυγγά του και άκούμπησε με όλο τό βάρος του στο τραπέζι.

—“Αλλοίμονο! σέρ Κότερρελ, λυπούμαι τρομερά, φοβόμυαι όμως ότι δέν θα μωρόσω να σας διαφωτίσω στο σημείο αυτό, γιατί τά τρία άγόρια βρίσκονταν εκεί και με βοήθησαν να κατεβώ από τό δένδρο.

—Τά τρία άγόρια; ρώτησε ό σέρ Χένρυ Προτέρω. Ποιός ήταν ό τρίτος;

Μορφές

πού ζωντανεύουν

από τό παρελθόν

—“Ο Τζιμ Φιλντ. “Ηταν ό Τζάκ και ό Τζιμ Λαίηντον και ό Τζιμ Φιλντ ό όποιος τόν χρόνο αυτό καθώς και όλο τόν έπόμενο ήταν άδιάκοπα μαζί τους.

—Στην περίπτωση αυτή, νομίζω ότι ή έρώτησις της “Εβελιν δέν μάς μαθαίνει τίποτα, είπε ή κυρία “Αμποτ με τόνο ολόενα ειρωνικώτερο. “Υστερα πρόσθεσε:

—Δέν έχετε τίποτα καλύτερο να ρωτήσετε, αγαπητή μου “Εβελιν;

“Ο σέρ Κότερρελ άνωρθώθηκε:

—Θέλω μιά άπόδειξη, φώναξε, θέλω μιά άπόδειξη!

“Ο Λαίηντον σηκώθηκε επίσης και είπε:

—Νομίζω ότι μπορώ να σας δώσω μιά.

“Ο Κόττυ “Αμποτ πού συνωμιλούσε χαμηλόφωνα με τη γυναίκα του, στράφηκε ζωηρά. “Ολοι όσοι βρίσκονταν εκεί τόν μιμήθηκαν, μά ό Λαίηντον κύτταζε μόνο τόν γέρο καθώς συνέχισε:

—Με ρωτήσατε προδ’ όλίγου αν θυμόμουν μιά συνομιλία πού είχαμε μαζί την ήμερα πού... έφυγα για την Γαλλία και σας άπάντησα άρνητικά. “Υπάρχει όμως μιά άλλη συνομιλία την οποία θυμόμυαι.

—Ποιά;

—“Ηταν τό 1914. Είχαμε πάρει την τελευταία μας άδεια προτού φύγουμε για την Γαλλία. Νομίζω ότι ήταν Νοέμβριος. Μας φωνάξετε σ’ αυτό τό δωμάτιο και καθήσαμε κοντά στην φωτιά. Μας μιλήσατε πολύ σοβαρά, μάς είπατε ότι θα ήσασταν εύτυχής αν παντρευόμασταν και μάς δηλώσατε ότι είχατε έναν πολύ σοβαρό λόγο για να έπιθυμήτε να έξασφαλίσετε τούς άπογόνους σας. Προσθέσατε ύστερα ότι ήμασταν βέβαια πολύ νέοι, υπερβολικά νέοι πραγματικά, αλλά ότι ό πόλεμος άλλαζε την κατάσταση. Μας ρωτήσατε αν κανένας από τούς δυό μας ήταν ξερωτευμένος. Θυμόμυαι ότι ό Τζάκ άπάντησε «ναί» και ότι ό Τζιμ...

“Ο σέρ Κότερρελ άρπαξε τό μπράτσο τού Λαίηντον και τό έσφιξε με δύναμη:

—Και ότι ό Τζιμ; ρώτησε.

—“Ο Τζιμ δέν είπε τίποτα.

—Και ύστερα;

—Οί άναμνήσεις μου σταματούν εδώ.

—Δέν είναι δυνατόν, συνεχίστε.

“Ο Λαίηντον κούνησε τό κεφάλι του και όπισθοχώρησε ένα βήμα, αλλά ό Κόττυ φώναξε:

—Είπατε ότι ό θεός μου είχε ένα σπουδαίο λόγο για να συνιστά τόν γάμο σε δυό νέους είκοσι ένδς έτών, μά δέν μάς είπατε και τόν λόγο αυτό. Είναι κι’ αυτός μεταξύ τών πραγμάτων πού έχετε ξεχάσει;

“Ο Λαίηντον άρχισε να γελά.

—“Ω! όχι, μπορούσα να σας τό πω μιά προτιμώ να μην τό κάνω. Μολαταύτα, μπορώ να τό γράψω για να μπορέσει ό κ. Γκρέγκορ και ό παππούς μου να τόν εξακριβώσουν. Θέλει

κανείς να μου δώση λίγο χαρτί κι’ ένα μολύβι;

“Ο Μάννινγκ πήρε ένα φύλλο χαρτιού από τό τραπέζι και τό πέρασε στόν Λαίηντον πίσω από την πλάτη τού σέρ Χένρυ Προτέρω κι’ ένα μολύβι πού πήρε από την τσέπη του. “Ο Λαίηντον είπε:

—Σ’ ευχαριστώ, Πίθηκε.

“Υστερα, έσκυψε προς τό τραπέζι, έγραψε, διπλώσε τό χαρτί και τό έτεινε στόν κ. Γκρέγκορ. “Όταν εκείνος τό άνοιξε, ό σέρ Κότερρελ πλησίασε τόν συμβολαιογράφο κι’ έσκυψε έπάνω από τόν όμο του. Δέν υπήρχαν παρά δυό λέξεις μόνο γραμμένες με πελώρια γράμματα κατά πλάτος τού φύλλου: «“Ο Κόττυ».

“Ο σέρ Κότερρελ χτύπησε τό στήθος του και ξέσπασε σ’ ένα νευρικό γέλιο.

—Ναί, διάβολε, είπε, αυτός είναι ό λόγος. “Εχετε ανάγκη από κανένα καλύτερο λόγο, Γκρέγκορ; Είναι σπουδαιότερος από όλους τούς άλλους λόγους, δέν είν’ έτσι, Γκρέγκορ;

“Υπήρχε κάτι τό δύσμηρό στο γέλιο του και όλοι έμεναν σκεπτικοί.

“Ο κ. Γκρέγκορ σήκωσε έλαφρά τά φρύδια του: φανόταν έτοιμος να άποτεινή τόν λόγο στόν Λαίηντον όταν ή έκφρασις τού προσώπου του άλλαξε έντελώς και τά λόγια πού έτοιμαζόταν να προφέρει δέν βγήκαν από τά χείλη του. “Εσπρωξε τό κάθισμά του, σηκώθηκε κι’ ένα πήδημα, άρπαξε τόν σέρ Κότερρελ από τό μπράτσο και τού είπε ζωηρά με φωνή σιγανή:

—Κυττάξτε τόν κ. Λαίηντον και τό πορτραίτο τού πατέρα σας! Κυττάξτε!

—Τί; είπε ό σέρ Κότερρελ άναπηδώντας. Τί;

Τό σφίξιμο τού Γκρέγκορ έγινε έντονότερο:

—Κυττάξτε! είπε και όλοι οι παριστάμενοι έστρεψαν τό κεφάλι τους.

“Ο Λαίηντον έμενε πάντα όρθιος στο ίδιο μέρος: τό δεξί του χέρι στηριζόταν στην πλάτη της καρέκλας στην όποια καθόταν πρίν. “Εσκυψε έλαφρά προς τά έμπρός, με τό βλέμμα καρφωμένο προς τόν σέρ Κότερρελ. Τό πρόσωπό του ήταν σοβαρό και άυστηρό. Πίσω του, στο δρύινο παννώ, ήταν κρεμασμένο τό πορτραίτο τού σέρ Τζάιμς Λαίηντον, όγδδου βασιάνου τού Λαίηντον, πού στεκόταν όρθιος μπροστά σε μιά κουστίνα, με τό γέρι άκουμπημένο σε μιά καρέκλα, με τό κεφάλι έλαφρά σκυφτό, τό πρόσωπο σκυθρωπό και λυπημένο. Τά χαρακτηριστικά του ήταν γονδρότερα από τά συνηθισμένα χαρακτηριστικά τών Λαίηντον και πιδ άκαυπτα. Τό γκριζό φως πού έπεφτε από τό παράθυρο, φωτίζε άπ’ ευθείας τό πορτραίτο και τόν άνδρα πού στεκόταν νάτ’ άπ’ αυτό. “Η όμοιότης μεταξύ τών δυό προσώπων ήταν καταπληκτική.

“Ο σέρ Κότερρελ άποσπάσθηκε από τό σφίξιμο τού Γκρέγκορ και άνωρθώθηκε. “Η συγκίνησίς του είχε περάσει. Μίλησε με μιά φωνή ήρεμη και καθαρή:

—Ναί. Ίδου ή άπόδειξις πού έπιθυμούσα. Μοι φάνει.

Καθώς πρόφερε τις λέξεις αυτές ή όμοιότης σβύσθηκε από τό πρόσωπο τού Λαίηντον πού φάνηκε να έκπλησσεται. “Ο Κόττυ “Αμποτ φώναξε:

—Τί θέλετε να πητε;

(Συνέχεια στο προσεχές)

Τό φιλι της εξαδέλφης

Αισθηματικός διάλογος τού Ζώρζ Ποτιέ

ΠΡΟΣΩΠΑ

“Εμίλ, νιόπαντρος, 35 χρόνων.
“Αντρέ, φίλος του, συναμηνικός του.
Ζερμαίν, γυναίκα τού “Εμίλ 28 χρόνων.

“Η σκηνή στη βεράντα τού σπιτιού τού “Εμίλ. Οι δυό φίλοι, ξαπλωμένοι στις σαίζ—λόγκ, άπολαμβάνουν την άνοιξιάτικη θαλπωρή, καπνίζοντας τά πούρα των).

“Εμίλ.— Είναι ή πρώτη όμορφη μέρα σήμερα.

“Αντρέ.— Για μάς όλους ναί. “Οχι, όμως, και για σένα...

“Εμίλ.— Γιατί;

“Αντρέ.— Μά, φίλε μου, ένας πού έπιστρέφει από τό γαμήλιο ταξίδι του, άσφαλώς δέν μπορεί να ίσχυρισθί πως έπέρασε άσχημα. “Ο μήνας τού μέλιτος — όποιος έποχη κι’ αν γίνεται — είναι πάντοτε άνοιξιάτικος.

“Εμίλ.— Σ’ αυτό έχεις δίκιο. Πέρασαμε ένα μήνα άλησμόνητο με τη Ζερμαίν στη Νίς.

“Αντρέ.—Γιατί όμως πήγατε εκεί; Φαντάζομυαι πως σε μιά τέτοια περίσταση θα προτιμούσε ένα μέρος λιγώτερο κοσμικό. Πώς δέν έπήγες στη Βρεττανί; Δέν έχεις εκεί συγγενείς;

“Εμίλ (συναφροσύμενος). —Ναί.

“Αντρέ (πού δέν καταλαβαίνει την άλλαγή τού ύφους του).— Πέρσυ μάλιστα τό καλοκαίρι ήσουν ένθουσιασμένος από τις δεκαπέντε μέρες πού είχες περάσει κοντά τους.

(“Ο “Εμίλ φέρνει τό χέρι στο μέτωπο, σάν για να διώξη μιά άσχημη σκέψη. “Αναστενάζει).

“Αντρέ.— Τί έχεις; Τί έπαθες;

“Εμίλ (δύσθυμα).— Τίποτα.

“Αντρέ.— “Ελα. Μη μου κρύβεσαι.

Σε βλέπω άνόρεχτο.

“Εμίλ (σάν να τό παίρνη άπόφασι). —“Ακου, “Αντρέ. Είμαι πράγματι άνόρεχτος γιατί προδ’ όλίγου, χωρίς να τό θέλης, μου θυμίσεσ κάτι...

“Αντρέ.— Τί λοιπόν;

“Εμίλ (βγάζει από την τσέπη του ένα γράμμα και στριφογυρίζοντας το στα δάχτυλα γυρνάει τά βλέμμά του γύρω σάν για να πεισθί ότι δέν τούς άκούει κανείς).— “Ελαβα σήμερα ένα γράμμα πού μου είχε σταλή προδ’ μής... (κουπιάζει). Θά σοι διηγηθώ καλύτερα την ιστορία άπ’ την άρχή. Θυμάσαι πέρσυ πόσο ήμουν ένθουσιασμένος σάν γύρισα από τη Βρεττανί; Είχα περάσει, πράγματι, δεκαπέντε άλησμόνητες μέρες εκεί κάτω. Οι συγγενείς μου — έμένα στο σπίτι ενός πρώτου εξαδέλφου τού πατέρα μου — δέν ήξεραν τί να κάνουν για να με περιποιηθούν. Μά εκείνο πού μ’ ένθεουσίαζε περισσότερο ήτανε τό δάσος πάνω από τό χωριό κι’ ή θά-

λασσα πού τά κύματά της χτυπούσαν στους τοίχους τών πρώτων σπιτιών τού χωριού. “Ολη την ήμερα γυρνούσα στο δάσος και τά περισσότερα βράδυα τά περνούσα με τη βάρκα στο γιολό. Μαζί μου είχα και την εξαδέλφη μου την “Αδέλα.

“Αντρέ.— “Ωραίο όνομα.

“Εμίλ.— Πιδ ωραία ήταν αυτή. “Η σκέψη ότι ήρθε στο χωριό ένας εξαδέλφος της, Παριζιάνος, και με τό ίδιο μάλιστα όνομα — γιατί κι’ ή δική της οίκογένεια λέγεται Νταρρύ — την είχε κάμει τρελλή από χαρά. “Ηθελε να μου δείξη όλα όσα ως τότε άποτελούσαν τό βασιλείο της. Γιατί πρέπει να σοι πω βρήκα στο γράφείο αυτό την είδηση της. “Εχει σταλή, όπως σοι είπα, προδ’ ενός μηνός. (Διαβάζει). “Αγαπητή μου εξαδέλφε. Είδα σε μιά τοπική έφημερίδα την άναγγελία των άρραβώνων σου. Φαντάζομαι πως θα πρόκειται για λάθος, γιατί δέν θέλω να πιστέψω ποτέ πως μιά δέχασες... Περιμένω λοιπόν με άνυπομονή να μου διαφεύξη αυτή την είδηση. Σε φιλώ — “Αδέλα.

“Αντρέ.— Τόμπολα! Και της άπάντησε:

“Εμίλ.— Μά σοι είπα πως σήμερα έλαβα τό γράμμα της, καθυστερημένο λόγω τού ταξιδιού μου. Θά της άπαντήσω αύριο.

(Μπαίνει ή Ζερμαίν, κρατώντας μιά έφημερίδα στο χέρι).

Ζερμαίν (προς τόν “Εμίλ).— “Αλήθεια, “Εμίλ, έχεις συγγενείς στη Βρεττανί;

“Εμίλ (κοκκινίζει και τά χάνει). — Ναί... “Αηλαδή...

—Μη μου κρύβεσαι, σε βλέπω άνόρεχτο.

“Αντρέ.— “Ω, ώ! άρχίζει να γίνεται ένδιαφέρουσα ή διήγησή σου.

“Εμίλ.— Ένα βράδυ πού είχαμε άφήσει τά κουτιά και λικνίζομαστε στην ήσυχη θάλασσα, ή “Αδέλα πού καθότανε κοντά μου, έγειρε άπάνω στόν όμο μου και με ρώτησε με φωνή πούτρεμει: “Θά με ξεχάσεις άμα φύγεις; “Ποτέ! της είπα. Και πράγματι τό έπίστευα. Μ’ άγκάλιασε τότε και κολλώντας τα πυρφομένα της χείλη στα δικά μου, μουδάσε ένα φιλό...

“Αντρέ.— Φίλι μιάς εξαδέλφης!

“Εμίλ.—Ναί. Μά σοι όμολογώ πως τό φιλι έκείνο μουφερε ένα άλλόκοτο ρίγος στο κορμί.

“Αντρέ. Μήπως σ’ είχε έρωτευθί;

“Εμίλ.— Δέν τό είχα καταλάβει. Κι’ εγώ νόμισα, όπως κι’ έσύ τώρα, πως έπρόκειτο για έκδήλωση άληγής αγάπης μιάς εξαδέλφης προς τόν εξαδέλφο της.

Μά γρήγορα κατάλαβα πως δέν ήταν έτσι. Τις άκόλουθες μέρες ή “Αδέλα όχι μόνον δέν έφευγε καθόλου από τό πλευρό μου μά φρόντιζε να με οδηγεί στα πιο άπόμικτα μονοπάτια τού δάσους, στα πιο έρημα λιμανάκια της άκρογιαλιάς.

“Αντρέ.— Παύλος και Βιργινία...

“Εμίλ (χαμογελώντας).— Περίπου,

“Αντρέ.— Και δέν σε ξαναφίλησε; “Εμίλ (κοκκινίζοντας).— Ναί. Πολύς φορές. Και κάθε φορά με ρωτούσε: “Θά με ξεχάσεις άμα φύγεις; “Και κάθε φορά την διαβεβαίωνα πως ποτέ δέν θα την ξεχάσω.

— “Αντρέ.— Ψέυτη!

“Εμίλ (διαμαρτυρούμενος).— Γιατί τό λες αυτό; Δέν αισθανόμυαι γι’ αυτήν παρά μιάν άδελφική αγάπη. Και πράγματι δέν την ξεχάσα.

“Αντρέ.— “Ούτε κι’ αυτή φαντάζομαι.

“Εμίλ.— Ναί. “Ακου, όμως, τη συνέχεια. (Άνοίγει τό γράμμα). Σήμερα, πού γύρισα από τό γαμήλιο ταξίδι μου, βρήκα στο γράφείο αυτό τό γράμμα της. “Εχει σταλή, όπως σοι είπα, προδ’ ενός μηνός. (Διαβάζει). “Αγαπητή μου εξαδέλφε. Είδα σε μιά τοπική έφημερίδα την άναγγελία των άρραβώνων σου. Φαντάζομαι πως θα πρόκειται για λάθος, γιατί δέν θέλω να πιστέψω ποτέ πως μιά δέχασες... Περιμένω λοιπόν με άνυπομονή να μου διαφεύξη αυτή την είδηση. Σε φιλώ — “Αδέλα.

“Αντρέ.— Τόμπολα! Και της άπάντησε:

“Εμίλ.— Μά σοι είπα πως σήμερα έλαβα τό γράμμα της, καθυστερημένο λόγω τού ταξιδιού μου. Θά της άπαντήσω αύριο.

(Μπαίνει ή Ζερμαίν, κρατώντας μιά έφημερίδα στο χέρι).

Ζερμαίν (προς τόν “Εμίλ).— “Αλήθεια, “Εμίλ, έχεις συγγενείς στη Βρεττανί;

“Εμίλ (κοκκινίζει και τά χάνει). — Ναί... “Αηλαδή...

—Μη μου κρύβεσαι, σε βλέπω άνόρεχτο.

“Αντρέ.— “Ω, ώ! άρχίζει να γίνεται ένδιαφέρουσα ή διήγησή σου.

“Εμίλ.— Ένα βράδυ πού είχαμε άφήσει τά κουτιά και λικνίζομαστε στην ήσυχη θάλασσα, ή “Αδέλα πού καθότανε κοντά μου, έγειρε άπάνω στόν όμο μου και με ρώτησε με φωνή πούτρεμει: “Θά με ξεχάσεις άμα φύγεις; “Ποτέ! της είπα. Και πράγματι τό έπίστευα. Μ’ άγκάλιασε τότε και κολλώντας τα πυρφομένα της χείλη στα δικά μου, μουδάσε ένα φιλό...

“Αντρέ.— Φίλι μιάς εξαδέλφης!

“Εμίλ.—Ναί. Μά σοι όμολογώ πως τό φιλι έκείνο μουφερε ένα άλλόκοτο ρίγος στο κορμί.

“Αντρέ. Μήπως σ’ είχε έρωτευθί;

“Εμίλ.— Δέν τό είχα καταλάβει. Κι’ εγώ νόμισα, όπως κι’ έσύ τώρα, πως έπρόκειτο για έκδήλωση άληγής αγάπης μιάς εξαδέλφης προς τόν εξαδέλφο της.

Μά γρήγορα κατάλαβα πως δέν ήταν έτσι. Τις άκόλουθες μέρες ή “Αδέλα όχι μόνον δέν έφευγε καθόλου από τό πλευρό μου μά φρόντιζε να με οδηγεί στα πιο άπόμικτα μονοπάτια τού δάσους, στα πιο έρημα λιμανάκια της άκρογιαλιάς.

“Αντρέ.— Παύλος και Βιργινία...

“Εμίλ (χαμογελώντας).— Περίπου,

“Αντρέ.— Και δέν σε ξαναφίλησε; “Εμίλ (κοκκινίζοντας).— Ναί. Πολύς φορές. Και κάθε φορά με ρωτούσε: “Θά με ξεχάσεις άμα φύγεις; “Και κάθε φορά την διαβεβαίωνα πως ποτέ δέν θα την ξεχάσω.

— “Αντρέ.— Ψέυτη!

“Εμίλ (διαμαρτυρούμενος).— Γιατί τό λες αυτό; Δέν αισθανόμυαι γι’ αυτήν παρά μιάν άδελφική αγάπη. Και πράγματι δέν την ξεχάσα.

“Αντρέ.— “Ούτε κι’ αυτή φαντάζομαι.

“Εμίλ.— Ναί. “Ακου, όμως, τη συνέχεια. (Άνοίγει τό γράμμα). Σήμερα, πού γύρισα από τό γαμήλιο ταξίδι μου, βρήκα στο γράφείο αυτό τό γράμμα της. “Εχει σταλή, όπως σοι είπα, προδ’ ενός μηνός. (Διαβάζει). “Αγαπητή μου εξαδέλφε. Είδα σε μιά τοπική έφημερίδα την άναγγελία των άρραβώνων σου. Φαντάζομαι πως θα πρόκειται για λάθος, γιατί δέν θέλω να πιστέψω ποτέ πως μιά δέχασες... Περιμένω λοιπόν με άνυπομονή να μου διαφεύξη αυτή την είδηση. Σε φιλώ — “Αδέλα.

“Αντρέ.— Τόμπολα! Και της άπάντησε:

“Εμίλ.— Μά σοι είπα πως σήμερα έλαβα τό γράμμα της, καθυστερημένο λόγω τού ταξιδιού μου. Θά της άπαντήσω αύριο.

(Μπαίνει ή Ζερμαίν, κρατώντας μιά έφημερίδα στο χέρι).

Ζερμαίν (προς τόν “Εμίλ).— “Αλήθεια, “Εμίλ, έχεις συγγενείς στη Βρεττανί;

“Εμίλ (κοκκινίζει και τά χάνει). — Ναί... “Αηλαδή...

—Μη μου κρύβεσαι, σε βλέπω άνόρεχτο.

“Αντρέ.— “Ω, ώ! άρχίζει να γίνεται ένδιαφέρουσα ή διήγησή σου.

“Εμίλ.— Ένα βράδυ πού είχαμε άφήσει τά κουτιά και λικνίζομαστε στην ήσυχη θάλασσα, ή “Αδέλα πού καθότανε κοντά μου, έγειρε άπάνω στόν όμο μου και με ρώτησε με φωνή πούτρεμει: “Θά με ξεχάσεις άμα φύγεις; “Ποτέ! της είπα. Και πράγματι τό έπίστευα. Μ’ άγκάλιασε τότε και κολλώντας τα πυρφομένα της χείλη στα δικά μου, μουδάσε ένα φιλό...

“Αντρέ.— Φίλι μιάς εξαδέλφης!

“Εμίλ.—Ναί. Μά σοι όμολογώ πως τό φιλι έκείνο μουφερε ένα άλλόκοτο ρίγος στο κορμί.

“Αντρέ. Μήπως σ’ είχε έρωτευθί;

“Εμίλ.— Δέν τό είχα καταλάβει. Κι’ εγώ νόμισα, όπως κι’ έσύ τώρα, πως έπρόκειτο για έκδήλωση άληγής αγάπης μιάς εξαδέλφης προς τόν εξαδέλφο της.

Μά γρήγορα κατάλαβα πως δέν ήταν έτσι. Τις άκόλουθες μέρες ή “Αδέλα όχι μόνον δέν έφευγε καθόλου από τό πλευρό μου μά φρόντιζε να με οδηγεί στα πιο άπόμικτα μονοπάτια τού δάσους, στα πιο έρημα λιμανάκια της άκρογιαλιάς.

“Αντρέ.— Παύλος και Βιργινία...

“Εμίλ (χαμογελώντας).— Περίπου,

Ένας επικίνδυνος ταξιδιώτης

Δ αμάξα το μικρό περιστροφικό που ήταν κρεμασμένο στο γραφείο του φίλου μου Μ. Δ. όποτε αυτός μου λέγει.

—Κυτάξεις το περιστροφικό αυτό; Και θα άπορής ίσως γιατί το κρέμασα εκεί; Λοιπόν, το περιστροφικό αυτό έχει μια παράξενη ιστορία την οποία θα σου διηγηθώ, αν έχεις την περιέργεια να την μάθης.

—Ανάψαμε τσιγάρα και ο φίλος μου άρχισε:

—Ήταν κατά το 1918. Μόλις είχε τελειώσει ο πόλεμος. Έπείσθη από ένα ταξίδι μου στο πατρικό μου σπίτι, που ήταν στα πεδία των μαχών, άπ' όπου πήρα μια βαλίτσα με άξίες και τιμαλφή που είχαμε κάπου κρυμμένα προτού φύγουμε. Διάλεξα στο τραίνο ένα διαμέρισμα μοναχικό, τοποθέτησα την βαλίτσα μου και ξάπλωσα κι' εγώ σ' ένα καναπέ μ' όση άνεση και ό άνεση μου επέτρεπε η μοναξιά μου.

» Τό τραίνο ήταν έτοιμο να ξεκινήσει όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα του «κοιμητηριού» μου και μπήκε μέσα ένας μεσόκοπος άνθρωπος που κρατούσε κι' αυτός στα χέρια μια μικρή βαλίτσα. Αυτή η συντροφιά, φυσικά δεν μου καλοήρθε, άλλ' έφόσον ο άνθρωπος αυτός έκ πρώτης όψεως δεν μου φάνηκε ύποπτος, δεν άνησυχισα και τόσο. Τό τραίνο ξεκίνησε κι' εγώ κουρασμένος όπως ήμουν, μισόκλεισα τα μάτια, φροντίζοντας, έν τούτοις να μη με πάρει ο ύπνος. Άπεναντίας άνάμεσα από τις θιγεφαρίδες μου, παρακολουθούσα τόν συνεπιβάτη μου, θέλοντας άπολύτως να βεβαιωθώ για τό ποιόν του.

» Αυτός μόλις με είδε να κλείνω τα μάτια, πήρε την βαλίτσα του, την άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα περιστροφικό. Τό περιστροφικό στά κρυφά, και ύστερα τώβαλε πάλι στην βαλίτσα. Κρύος ιδρώς μ' έλουσε έμένα. Ή έποχή ήταν δύσκολη. Μόλις είχε πάψει τό μακελειό και λογιής-λογιής στοιχεία κινλοφορούσαν παντού. Άν ήταν αυτός κανέννας ληστής; Τί νάκανα; Διαμέρισμα δεν μπορούσα να αλλάξω πριν από τόν προσεχή σταθμό, που άπείχε άπόμυ πολύ. Τό θανόνι ήταν από τα παλιά εκείνα που δεν είχαν διαδρόμους πάνω κάθε διαμέρισμα είχε την θύρα του. Νά πάω τόν κώδωνα τού κινδύνου, κι' αυτός θρισκότανε προς τό μέρος τού άγνώστου.

» Χωρίς άλλο, φίλαρχο μου, είπα μέσα μου είσαι χαμένος. Ο κακοήγος αυτός θα σέ πιστολίσει μια χαρά, θα σου πάρει την βαλίτσα με τό ολιγογενειακά κειμήλια, και άπ' έδω πάλι κι' άλλοι!... Τί νάκανα λοιπόν; Ένώ σκεπτόμουν αυτά, είχα πάντα μισόκλειστα τα μάτια και πασοκλούθουσα τόν άπέναντί μου. Αυτός με κύταζε ύστερα από λίγο αλλά άσκαρδαμνικά, και κατόπι ξανάβγαλε τό περιστροφικό του. Αυτή την φορά δεν κρατήθηκε. Πετάχθηκε επάνω κατακίτοιος.

—Κόιτε! φώναξα. Τί σημαίνει τό παιχνίδι αυτό;

» Ο άλλος με κύταξε με τό πιδ νόνη-τευτικό χαμόγελο τού κόσμου, και μου είπε: —Σας τρώμαα λοιπόν τόσο πολύ κύριε; —Άφήστε σας παρακαλώ τό άστεία και ξεγνώστε μου.

—Μά τίποτε τό πιδ άπλό κύριέ μου. Είμαι έτοιμος να σας προτείνω την άνορά αυτού τού μικρού άποιστοργήστου. Είναι ένα (Συνέχεια στη 3η στήλη)

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΟΥΜΙΑ

Στό νοσοκομείο Μπυλόβκα, της Πράγας, (Τσεχοσλοβακία) νοσηλεύεται ένας άνθρωπος που πάσχει από μια παράξενη άρρώστεια: Ο άνθρωπος αυτός... άποξηναίνεται σιγά-σιγά, δηλ. μούμιοποιείται...

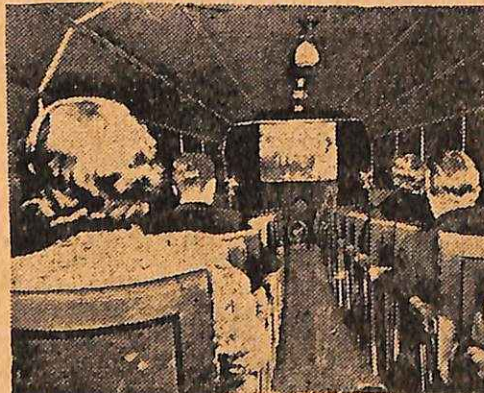
Τά πρώτα συμπτώματα της παράξενης άρρώστειας του έχουν έκδηλωθή έδω και είκοσι χρόνια: οί μύς τού δεξιού χεριού του άρχισαν σιγά-σιγά να σκληραίνουν, να ξηραίνονται καιλίτερα. Κατόπι ήλθε ή σειρά τού λαίμου τών ώμων, τού άριστερού χεριού, τών ποδιών. Έτσι, με τά χρόνια, κατήντησαν όλα τά μέλη τού ανθρώπου αυτού να άποξηρανθούν. Δώδεκα χρόνια τώρα, ό δυστυχημένος αυτός άνθρωπος, δεν κάνει άλλο, παρά να περνά από την μια κλινική στην άλλη και να υποβάλλεται σ' όλων τών ειδών τις θεραπείες, χωρίς αποτέλεσμα δικως. Σήμερα, ό άνθρωπος αυτός έχει την εμφάνιση μούμιας. Άναπνέει βέβαια, αλλά χωρίς ν' άνεβοκατεβαίνει ό θώραξ τού.

Μόνον τό πρόσωπό του και οί άρθρώσεις τών καρπών τών χεριών διατήρησαν κάποια σχετική εύκιμηση.

Ο άνθρωπος—μούμια, τρέφεται έν τούτοις, με ένα μακρύ προθύ, και είναι σωλήνα, με τά όποια τού στέλνουν την τροφή, μαλακή και εύπεπτη, κατ' ευθείαν στον οισοφάγο. Στό; Ιατρικούς κύκλους, φρονείται ότι κατία της καταστάσεως αυτής είναι ή άτροφία τών νεύρων και ή άδυναμία άναπαραγωγής τών φειρομένων ιστών.

Σήμερα, άπ' όλο τό σώμα τού ανθρώπου — μούμια μόνον τά έντόσθιά του έχουν άπομεινει «ζωντανά» να πούμε, και έν λειτουργία. Και ίσως-ίσως —και ένα λεπτό υπόστρωμα υαρκών— όλα τ' άλλα είναι ξερά και σκληρά σαν νάταν από ξύλο.

ΣΙΝΕΜΑ... ΜΕ 120 ΤΗΝ ΩΡΑ!

»Σε τώρα λέγαμε, για να δώσουμε μια ιδέα έξαιρετικής γρηγοράδας. «Με κινηματογραφική ταχύτητα...» και είχαμε ύπ' όψει μας ότι ό κινηματογράφος δεν ήταν διόλου κινητός. Τί θα γίνει τώρα που άπόκτησε και τροχούς και τρέχει με 120 γλμ. την ώρα; Στό περίφημο έξπρές Λονδίνου-Έδιμβούργου, που έπανομάσθηκε «Ο Λίτλ μιν ος Σκωτς» για την ταχύτητα του, προσετέθη τώρα και ένα θαγόνι-σινεμά, στο όποιο οί πιδ άνυπόμονοι ταξιδιώται, σποτών τις λίγες ώρες που έχουν να περάσουν μέσα στο τραίνο, παρακολουθώντας τά τελευταία φίλμ με ταχύτητα 120 γλμ. την ώρα.

Εϋδυμες ιστορίες

ΕΙΔΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΧΑΡΟ

Ο Νίκος Β. συναντά τόν φίλο του Κώστα Ρ. που είχε πολλή καιρό να ιδή.

—Τί νέα; Τί μου γίνεται, λοιπόν; —Άστα. Μέσα σε λίγες μέρες είδα δυό φορές τόν χαρό από κοντά!

—Σε καλό σου! Τί έπαθες; Κανένα ατυχισμένο τίποτε;

—Όχι. Πρίν ένα μήνα έθαψα τη γυναίκα μου και ύστερ' από μια εβδομάδα την πεθερά μου.

ΔΕΝ ΤΟΝ ΦΟΒΟΤΑΝ

Ενας γιατρός μ' έναν δικηγόρο, παίζουν στο καφενείο μιας επαρχιακής πόλεως χαρτιά. Έπάνω στο παιχνίδι μαλλώνουν και άλλολοβρίζονται. Σε μια στιγμή μάλιστα, ό δικηγόρος βρίζει τόν γιατρό κοθώνι!

—Θά σε σκοτώσω! φωνάζει έξαλλος ό γιατρός.

—Δεν θα τό άπολαύσης, άπαντά ό δικηγόρος, γιατί δεν θα σε φωνάξω ποτέ να με κοιμάρις!

ΤΑ ΣΥΜΒΙΒΑΣΑΝΕ

Ο Λεβής συναντά τόν Άαρόν στον δρόμο.

—Βρέ ό Λεβής! τί μου γίνεται;

—Περίφημα.

—Και πώς τά πς μ' έκείνον τόν πρόστυγο τόν Μουή που σ' έκανε κλέφτη και σ' έσυρε στα δικαστήρια;

—Τά σιάξαμε, παντρεύτηκε την κόρη μου!

ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ενας παλαιοπώλης είχε πέντε άγαλματάκια σκαλισμένα στο ξύλο. Έβαλε και τά πέντε στη βιτρίνα του με την έπιγραφή: ΑΙ Πέντε αίσθησεις, με τί σιέψη να τά πουλήσει και τά πέντε μαζί.

Παρουσιάσθηκε όμως ένας άγοραστής, που έδωσε καλή τιμή για τό ένα μόνο. Ο παλαιοπώλης σκέφθηκε λίγο και τό πούλησε. Έπειτα, όταν έφυγε ό άγοραστής, έβγαλε την έπιγραφή και στη θέση της έβαλε την έξης: Τά τέσσαρα στοιχεία.

Άργότερα παρουσιάσθηκε άγοραστής για ένα άκόνα άγαλματάκι. Και τά τρία που έμειναν έλλαξαν έπιγραφή κι' έγιναν: ΑΙ τρεις χάριτες.

Σε λίγο όμως κι' αυτά έμειναν δύο και τότε έγιναν Άδάμ και Εύα.

Τέλος πάντων πουλήθηκε και τό τέταρτο, ό Άδάμ. Νομίζετε πώς στενοχωρήθηκε διόλου ό παλαιοπώλης; Κάθε άλλο. Πήρε ένα χαρτονάκι και έγραψε: Μόνο σεις.

όλο έντελώς τελευταίου τύπου, και εγώ αντιπροσωπεύω τό εργοστάσιό του στις δυτικές έπαρχίες. Άγοράστε το και δεν φοβάσθε κανέναν στον κόσμο!...

—Άνέπνευσα και... έννοείται ότι έστενυσα να αγοράσω τό πολύτιμο όπλο. Θά-καμνες και σ' τό ίδιο δεν είναι έτσι;

ΜΑΡΤΕΖ

Η γυναίκα στη δημοσιογραφία

Θηλυκοί ρεπόρτερς που κάνουν δαύματα

Η ιστορία συνέβη έδω και πολλά χρόνια, στις όχθες τού Ποταμάκ, στις Ήνωμένες Πολιτείες. Ήταν ένα ζεστό καλοκαιριάτικο άπόγευμα και οί όχθες τού ποταμού έρημες. Ξαφνικά, εμφανίζεται ένας μεσόκοπος κύριος, σταματά σ' ένα σημείο της όχθης ρίχνει ένα βλέμμα γύρω του, και άφού βεβαιώνεται πως δεν υπάρχει κανείς, γδύνεται τοιςίδι και πέφτει με άληθινή λαχτάρα στο νερό.

Έπαιζε χαρούμενος σαν τό παιδί με τό δροσερό νερό, όποτε... έμφανίσθηκε τό σκάνδαλον ύπό μορφήν μιας νεωτάτης και χαριτωμένης κοπέλλας. Ή νέα έφριξε μια ματιά στον ποταμό και κατόπι στρογγυλοκαθίζοντας πάνω στα ρούχα τού λουομένου, άρχισε να... τόν άποθαυμάζει.

Κολακευμένος αυτός στην άρχή, δεν άργησε να βρή κάπως ύπερβολικό και παρατεταμένο τόν ένθουσιασμό αυτό. Θέλησε να βγί από τό νερό. Άλλά γρήγορα έκανε «όπισθεν» θυμούμενος ότι δεν φορούσε ούτε τό παραμικρό ίχνος συκής. Και στην Άμερική δεν άστειεύονται οί νόμοι στα ζητήματα της δημοσίας αιδούς. Άρχισε, λοιπόν, δειλά στην άρχή, έντονα κατόπι και έπιτακτικά, στο τέλος, να καλή την νέαν να σηκωθεί και να φύγει άπ' εκεί, γιατί δεν είχε σκοπό να διανυκτερεύσει στον ποταμό. Χαμένος κόπος. Ή κοπέλλα έμενε πάντα στη θέση της... άποθαυμάζοντάς τον!

Άπελπισμένος ό άτυχής άνθρωπος της έφανερώσε τότε τό όνομά του και την ιδιότητά του: Τζών Άνταμς Κίνσευ. Πρόεδρος τών Ήνωμένων Πολιτειών!

—Όλλ ράιτ! Έκανε χωρίς διόλου να ταραχθί ή νέα. Και εγώ σάς άκριβώς ζητούσα. Λοιπόν, δεν θα τό κουνήσω άπ' έδω αν δε μου άπαντήσετε πρώτα στο έρωτηματολόγιο που σάς έτοίμασα.

Και βγάζοντας ένα σημειωματάριο και ένα μολύβι έτοιμάσθηκε για την συνέντευξη!

Ή νέα αυτή ήταν ή μίς Άνν Ρούαλ, ή πρώτη γυναίκα δημοσιογράφος της Άμερικής. Ήταν ένα άληθινό φαινόμενο για την έποχή της, στην όποια, τό δημοσιογραφικό έπάγγελμα ήταν έδαφος τελείως άπηγορευμένο για τις γυναίκες.

Έννοείται ότι ή συνέντευξη έδόθη από τόν δυσπράσιτο Πρόεδρο και την άλλη μέρα οί παναμερικανοί διάβαζαν τις δηλώσεις τού Πρώτου Άμερικανού Πολίτου, χωρίς, βέβαια, να φαντάζονται και τόν τρόπο με τόν όποιο είχαν παρθή.

Μόλις κατά τά τέλη τού περασμένου αιώνα, πρό τού 1900, ή γυναίκα έπασσε να άποτελή έξάρεση στη δημοσιογραφία. Και έφθασαν σήμερα μόνο στην Άμερική να υπάρχουν 12.000 γυναίκες δημοσιογράφοι! Όλες τών δε, έχουν άναδειχθί στο έπάγγελμα αυτό, πράγμα που δεν συμβαίνει πάντα με τόν άνδρα.

Ή γυναίκα πονηρία, ή έφευρετικότητα, τό θηλυκό μ' άλλους λόγους μυαλό, έν συνδυασμό με την πολιτικότητα και την ψυχραιμία σε ώρισμένους δύσκολες περιστάσεις που δείχνει ή γυναίκα, άπετέλε-

σαν όπλα άκαταμάχητα για την έπιτυχία της στο στάδιο αυτό που έχει ανάγκη από πολλά στοιχεία για να έξασφα, λιοθί έσω και μια σχετική έπιτυχία σ' αυτόν που τό έξασκεί.

Έπικεφαλής, όμως, της στρατιάς αυτής τών γυναικών δημοσιογράφων έρχεται ή περίφημος Ντόροθυ Ντιξ και άκολουθεί μια σειρά από θηλυκούς άσους τού ρεπορτάζ. Θα αναφέρουμε παρακάτω μερικά από τά κατορθώματά τους.

Στην Ντόροθυ Ντιξ δεν θα σταματήσωμε γιατί, αυτή κυρίως είναι άρθρογράφος, τά άρθρα της δε δημοσιεύονται κάθε χρόνο σε παραπάνω από διακόσια φύλλα της Άμερικής, τού Καναδά, της Κίνας, της Νοτίου Άμερικής και της

Η περίφημη γυναίκα-ρεπόρτερ Νέλλυ Μπλάυ.

Αυστραλίας, ύπολογίζονται δε σε 30 έκατομμύρια εκείνοι που την διαβάζουν καθημερινώς.

Υπό έποψιν όμως ρεπορτερικήν, άμέσως μετά την Άν Ρούαλ, που άναφέραμε στην άρχή, έρχεται ή Νέλλυ Μπλάυ.

Εξησε... και έδρασε σε έποχή που ό κόσμος ήταν ακόμη άσυνήθιστος, όπωσδήποτε, σε τέτοιου είδους κατορθώματα, έθεωρείτο δε έφάμιλλη τού περιήμου Τζών Πούλιτजर, που ήταν ό άσος τών άσων μεταξύ τών ρεπόρτερς της έποχής τού.

Για να προσφέρη ή Μπλάυ στην έφημερίδα της τά συνταρακτικά ρεπορτάζ της, ντύθηκε θύτης και κατέβηκε στους βυθούς τών θαλασσών, άνυψώθηκε στα σύννεφα με άερόστατο, έκανε την τρελή για να την κλείσουν στο φρενοκομείο και να μπορέσει να κάμη την έρευνά της για την ζωή τών τρελλών, έζησε επί μήνας σαν ζητιάνα, και έκανε χιλιά δυό άκόμη άλλα παράδοξα και άκατανόητα, για τους πολλούς, πράγματα!

Μιά άλλη, Άμερικανική δημοσιογράφος, ή κυρία Φέργουσον, που έργαζότανε στην έφημερίδα «Νιους», κατάφερε να κάμη κάτι τό όποιο είχαν άποτύχει όλοι οί άρρενες συναδέλφοί της.

Στην άριστοκρατική Πέμπτη Λεωφόρο της Νέας Ύόρκης, ζούσαν οί άδελφές

Βέντελ, δυό γεροντοκόρες θρυλικές για την μυστηριώδη ζωή που ζούσαν. Κανέννας δεν είχε περάσει ποτέ τό κατώφλι τού σπιτιού τών, και κανείς δεν ήξερε τί έκαμναν εκεί και γιατί ζούσαν έτσι άποτραβηγμένες. Έπόμενον λοιπόν ήταν να όργιάζη ή φαντασία τού κόσμου και να έξαφθί ή περιέργεια τού στον ύπέρτατο βαθμό. Όλη ή Νέα Ύόρκη είχε να κάνει με τις μυστηριώδεις άδελφές Βέντελ. Οί δημοσιογράφοι, έπανειλημμένως άποπειράθηκαν να έξιχνιάσουν τό μυστήριο, αλλά δεν κατάφεραν τίποτε. Ή κυρία Φέργουσον, τότε, ώρκίσθηκε ότι θα έπιτύχαινε εκεί που είχαν άποτύχει όλοι οί άλλοι.

Κάποτε χρειάσθηκε να γίνουν στο σπίτι τών Βέντελ μερικές άπαραίτητες έπισκευές. Οί δυό άδελφές φώναξαν έναν τεχνίτη ό όποιος παρουσιάσθηκε στο...σπίτι τού μυστηρίου συνοδευόμενος άπό έναν νεαρό μαθητευόμενο. Ο νεαρός αυτός, κάμνοντας πως βοηθούσε τόν μάστορή του, κύτταζε γύρω του με άπληστη περιέργεια, προσπαθώντας να άποτυπώσει όσο τό δυνατόν περισσότερα πράγματα στο μυαλό του.

Την άλλη μέρα, τά «Νιους» δημοσίευσαν μια λεπτομερεστάτη περιγραφή τού μυστηριώδους σπιτιού και της ζωής που ζούσαν σ' αυτό οί δυό παράξενες γεροντοκόρες.

Ο νεαρός μαθητευόμενος δεν ήταν άλλος από την τρομερή κυρία Φέργουσον!

Στην ίδια έφημερίδα δούλεψε ως κομική ρεπόρτερ και ή μίς Άίνες Κολ-Λγουάιη. Ύστερα από τό κατορθώμα της συναδέλφου της μίστρες Φέργουσον, βάλθηκε αυτή να κάμη κάτι τό πιο καταπληκτικό. Και ή εύκαιρία δεν άργησε να της παρουσιασθί. Έκείνες τις μέρες έπρόκειτο να γίνουν οί γάμοι της κόρης τού Ροκφέλλερ. Από μια ιδιοτροπία, ό τού Ροκφέλλερ, έδήλωσε ότι δεν θα πατέρας της νύφης έδήλωσε ότι δεν θα επέτρεπε την είσοδο στο ναό σε κανένα δημοσιογράφο.

Μην άνησυχίτε, είπε ή μίς Κολ-Λγουάιη, στον διευθυντή της, θα έχετε τό ρεπορτάζ σας.

Την ήμέρα τού γάμου, μια ώρα προτού άρχίση ή τελετή, μια κυρία βουτηγμένη στα μάτια έμπαινε στον ναό, γονάτιζε σε μια γωνία και άρχισε να προναίξει. Φαίνόταν δε τόσο κυριευμένη σεύχεται. Φαίνόταν ότι ήθελε ή τολμήσει να την άνησυχίση όταν ήρθε ή ώρα της γαμπλιού τελετής. Έτσι ή κυρία της γαμπλιού τελετής, με τό βαρύ πένθος, παρακολούθησε την τελετή, από την άρχή ως τό τέλος χωρίς να ύπομιασθί κανείς τό παραικρό.

Την άλλη μέρα, ή έφημερίδα της δημοσίευσε λεπτομερεστάτας περιγραφές της τελετής με την τάξη της πομπής, τις τουαλέτες τών κυριών και όλα τά συναφή. Τίποτε δεν έλειπε!

Άλλη τρομερή γυναίκα ρεπόρτερ είναι ή μίστρες Μόρην Μάκ Κέρναν, (Τό τέλος στη σελίδα 38)

Μιά μικρούλα... μεγά- λη στάρ της όδόνης!

ΤΡΟΥΝΤΕ ΣΤΑΡΚ

Όλος ο κόσμος στην Ελλάδα, μεγάλοι και μικροί, θα άκούσατε θέβαια να γίνεται λόγος είτε απ' τις έφημερίδες, είτε απ' την «Διαπλασιν των Παίδων» για τις δυο εισφορές της έξαετούς Βιεννέζας στάρ Τρουντε Στάρκ ύπέρ της Βασιλικής Αεροπορίας. Η χαριτωμένη μικρούλα άκουσε τον Πρόξενο της Ελλάδος να μιλά για τον έρανο που είχε άνοιξη ή «Βραδυνή» και για τις εισφορές που έρχονταν απ' όλα τα σημεία της Ελλάδος και του έξωτερικού, κι' αθύθωρμητα άνοιξε τον κουμπαρά της για να στείλη 1.500 δραχμές στην χώρα που ύπέρξε ή κοιτίς του πολιτισμού. Φυσικά, αυτή ή εύγενική χειρονομία της την έκανε πολύ δημοφιλή στον τόπο μας και δεν θεωρούμε άσκοπο ν' άσχοληθούμε με μίαν ήθοποιό του κινηματογράφου που είνε κάτι παραπάνω από στάρ, δηλαδή, ΣΤΑΡ...Κ!

□ □

1935.—Η μικρή Τρουντε είνε ήσυχο παιδί. Καί ξέρετε γιατί; Η μαμά της της ύποσχέθηκε άν καθήση φρόνιμα και δεν τραβήξη την ούρά της γάτας ή το αυτί του σκύλου, να την πάρη μαζί της να έπισκεφθούν την Έκθεση της Βιέννης.

Καί ξέρετε τί είναι ή Έκθεση της Βιέννης;

Ένα μυθικό παλάτι των «1001 Νυχτών» όπου θαρρεί κάθε παιδί πως βλέπει να ζωντανεύουν όλα τα παραμύθια που άκουσε να του διηγούνται. Έχει, λοιπόν, μεγάλη άξία μιά ύπόσχεση να πάς ένα παιδί στην Έκθεση της Βιέννης!

Καί να πού έφθασε ή ποθητή στιγμή!

Η Τρουντε διαβάζοντας την άλληλογραφία της, μ' όλη την σοβαρότητα μιάς μεγάλης στάρ.

μή! Η μικρή Τρουντε προχωρεί έκστατική, κρατώντας την μαμά της απ' το χέρι και γουρλώνοντας, όσο μπορεί τα μάτια της για να βλέπη καλλίτερα τα περίπτερα που είναι τόσο όμορφα στολισμένα. Έκείνο που την τραβά πιο πολύ, είνε το περίπτερο των παιχνιδιών. Τί δεν έχει εκεί μέσα! Κουκλές παντός μεγέθους και χρώματος, σιδηροδρόμους, σπιτάκια, κουζινίτσες... Η μικρή Τρουντε τα κυττάζει όλα αυτά με θαυμασμό... Νάταν όλα δικά της... τί όμορφο!

Αυτήν ακριβώς την στιγμή, ό όπερα-τέρ κάποιος διαφημιστικής εταιρίας στήνει το μηχανήμα του. Πρόκειται να γυρίση μερικά μέτρα ταινίας για να δείξη την κίνησι στα διάφορα περίπτερα...

Έχει πάρει ήδη σκηνές απ' τα άλλα περίπτερα κι' ήρθε τώρα στα παιχνίδια, όπου ή κίνηση είναι κάπως πιο ζωηρή κι' όπου είναι τόσο όραιο συγυρισμένα όλα όσα άποτελούν την άδολη ευτυχία της κάθε παιδικής ψυχής...

Υστερα από μιά ώρα γίνεται το développement του négatif της ταινίας—που την προβάλλουν μετά μέσα στα εργαστήρια. Ένας απ' τους τημηματάρχας της διαφημίσεως παρευρίσκειται.

—Ποιά είναι αυτή ή μικρούλα; ρωτά άμέσως, δείχνοντας την Τρουντε Στάρκ που την έχει άποτυπώσει ολοκάθαρα ό φακός, με το έκστατικό χαμόγελό της.

—Ξέρω γώ;

—Κυττάξτε να την έρητε. Θα είναι πρώτη τάξεως για διαφημιστικές ταινίας.

Την έπομένη, καταζητείται ή φωτογενής μικρούλα που την ώραία έκφραση του προσώπου της άποτύπωσι τόσο όμορφα ό φακός του όπερατέρ.

Μέσα σε δλόκληρη Βιέννη όμως, πόλη έκατομμυρίων κατοίκων πως είναι δυνατόν να έρεθ ή μιά μικρούλα;

Έφωδιασμένοι με φωτογραφίες της μικρής, οι υπάλληλοι της διαφημιστικής εταιρίας έρευνούν στο «Πράτερ» και στα διάφορα πάρκα της Βιέννης—και δεν δυσκολεύονται να την άνακαλύψουν...

Η μικρή Τρουντε δεν άργεί να διαπρέψη στην διαφήμιση. Την λέξη «ΧΑΡΑ» άντικαθιστά το έκφραστικό της χαμόγελο, την «ΛΥΠΗ» το θολωμένο βλέμμα της! Καί τί φωτογένεια! Όλοι οι πελάτες της Διαφημιστικής Εταιρίας είναι ένθουσιασμένοι μαζί της...

□ □

1936. — Ζητείται πρωταγωνίστρια Την ζητεί ή «Mondial Film» για την ταινία «Seine Tochter is der Peter». Καί δεν είναι εύκολο να την έρη. Πώς; Μέσα σε τόσες όμορφες Βιεννέζες;... ύπάρχει ένα «άλλά». Η πρωταγωνίστρια δεν πρέπει να είναι παραπάνω από... πεντέξη χρονών!

Την στιγμή που ό σκηνοθέτης άρχίζει να άπελπίζεται, τα μάτια του πέφτουν σε μιά ρεκλάμα παιδικής... σουπας! Μπροστά στο άχνιστό πιάτο, είναι καθιστή, εύτραφής και «όρεξάτη»... ή Τρουντε Στάρκ!

—Εύρηκα! φωνάζει ό σκηνοθέτης σαν νέος Αρχιμήδης.

Η μικρή Τρουντε συμπληρώνει όλα τα άπαιτούμενα προσόντα. Γεννημένη την 18ην Μαρτίου 1930 στην Βιέννη, έχει και ταλέντο μπαλαρίνας, γιατί ή μαμά της την είχε βάλει σε ήλικία 4 χρονών σε μιά σχολή χορού. Η Τρουντε είχε πάρει ήδη το βάπτισμα της σκηνής, γιατί είχε έμφανισθή πρό του κοινού χορεύοντας θιεννέζικο βάλλ.

Η πρώτη ταινία που γυρίζει ή Τρουντε με την «Mondial Film» σημειώνει μεγάλην έπιτυχία. Η κινηματογραφική εταιρία σπεύδει να την άγκαζάρη για δλόκληρη σειρά ταινιών που δεν θ' άργήσουν να προδληθούν και στην Αθήνα.

□ □

Κάθε στάρ, χωρίς διάκρισιν ήλικίας, έχει τους θαυμαστάς κι' τις θαυμάστριές της, που ένδιαφέρονται πρό παντός να μάθουν για την «ιδιωτική ζωή» της. Το ίδιο συμβαίνει και με την Τρουντε που λαμβάνει καθημερινώς σωρείαν έπιστολών... τις όποιες διαβάξει «σαν μεγάλη κυρία»—όπως δείχνει ή φωτογραφία.

Πώς ζή, λοιπόν, ή μικρή Τρουντε Στάρκ;

Έν πρώτοις, έχει μιά έξωτερική δασκάλα που της μαθαίνει γράμματα. Μην νομίσετε γι' αυτό πως ή Τρουν-

τε έχει μανία με τα γράμματα. Κάθε άλλο! Μην ξεχνάτε την σκηνή του περιπτερου των παιχνιδιών. Κάθε στιγμή έλευθερίας, ή Τρουντε την άφιερώνει στα παιχνίδια.

Ό καλλίτερός της φίλος είναι ό Πέτερ, ένα μικρό φόξ-τερριέ που είναι σύντροφός της στα παιχνίδια.

Η Τρουντε αγαπάει επίσης όλα τα σπόρ. Τον χειμώνα έμαθε σκι και τώρα το καλοκαίρι έξασκείται στο κολύμπι, στην άμμουδιά του Δουναβί.

Όταν την ρωτήσετε «τί θα γίνης όταν θα μεγαλώσης;», ή Τρουντε σάς άπαντά κάτι το έκπληκτικό:

—Γραμματέυς!

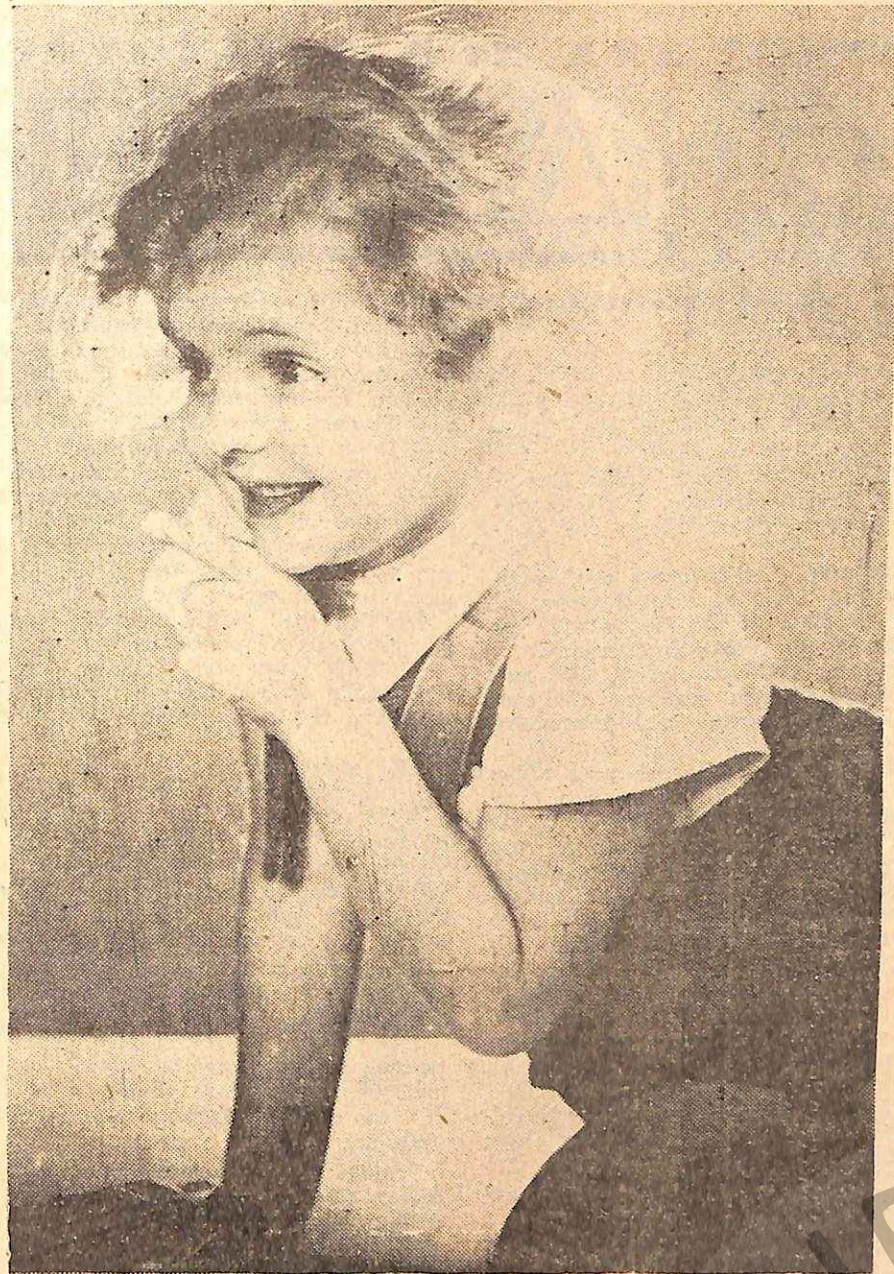
Τις ώρες που δεν παίζει, τηλεφώνει και μαθαίνει γραφομηχανή. Κι' άν έκείνος που της θέτει την έρώτηση έπιμένει:

—Γιατί γραμματέυς; Ηθοποιός δεν θά γίνης; Η μικρή του άπαντά έξυπνότατα:

—Ηθοποιός είμαι που είμαι... δεν υού χρειάζεται να γίνω παραπάνω!

□ □

Η Τρουντε ταξιδεύει εύχαρίστως. Το λαχάνισμα της άτμομηχανής του

Μιά χαριτωμένη πόζα της μικρούλας Τρουντε.

τραίνου, το θούισμα του μοτέρ του αυτοκινήτου—είναι γι' αυτήν οι πιο εύχαρίστες μουσικές. Και ύφίσταται άγόνγυστος το μαρτύριο κάθε μετακινήσεως της—γιατί την περιστοιχίζουν θαυμαστά που όλο έννοούν, να χαϊδέψουν, να ζουλήξουν, να φιλήσουν—και την ξεθεώνουν σε αίτησεις άυτογράφων!

Η μεγαλύτερη άπόλαυση της Τρουντε Στάρκ είναι να μοιράξη τα παιχνίδια που της χαρίζουν οι μικροί φίλοι της—ή που της στέλνουν αντί γιά... μπουκέτα οι θαυμάσταί της—στα φτωχά παιδάκια. Τους δίνει κι' απ' τον κουμπαρά της κι' ίκανοποιείται άπόλυτως βλέποντάς τα να χαμογελούν εύτυχισμένα!

□ □

Ποιά είναι το μυστικό της έπιτυχίας της;

Η Τρουντε συνεργάζεται στις ταινίες συναδελφικώτατα με τους παρτινέρ της των δύο φύλων, την Λιάνα Χάιντ, τον Πάουλ Χόρμπιγκερ, κ.τ.λ. Παίζει δε φυσικώτατα και χωρίς ποκρίσια γιατί θεωρεί πως το να παί-ζη στον κινηματογράφο... είναι το πιο άπολαυστικό παιχνίδι!

ΦΙΑΜ—ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Ο ΣΕΣΟΥΕ ΧΑΓΙΑΚΑΒΑ ΣΤΟ
«ΓΙΟΣΙΒΑΡΑ»

Ό διάσημος Έάπων ήθοποιός Σεσούε Χαγιακάβα θρίσκειται τώρα στο Παρίσι όπου γυρίζει την ταινία «Γιοςιβάρα» μαζί με τον Πιέρ-Ρισάρ Βίλμ.

Τό σενάριο είναι του Μωρίς Ντεκουμπρά. Είναι μιά ώραίατάτη δραματική ιστορία με τραγικό τέλος.

Ό Χαγιακάβα, μολονότι ήλθε στη Γαλλία για να γυρίση ένα μόνο φίλμ, δέχθηκε άπειρες προτάσεις έι μέρους διαφόρων κινηματογραφικών εταιριών.

Μετά το «Γιοςιβάρα» είπε ό Σεσούε Χαγιακάβα σε κάποιον Γάλλο δημοσιογράφο, θα γυρίσω την ταινία «Έθνική Ασφάλεια» κι' ύστερα τον «Κίτρινο Δράκοντα» του Ζάν Μπομάρ. Θα παρατείνω άναγκαστικώς την διαμονή μου στην Γαλλία. Μού είναι λυπηρό ν' άποχωρίζωμαι την οικογένειά μου, αλλά το Παρίσι με την άσύγκριτη γοητεία του γλυκαίνει κάπως την πίκρα του χωρισμού από εκείνους που αγαπώ...

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΑΚΡΥΑ

Η Ντιάννα Ντάρμπιν, το δεκαπεντάχρονο άστέρι που θριάμβευσε κυριολεκτικώς στην ταινία «Τρία κορίτσια» έχυν τα πρώτα δάκρυα, ως φέρον τιμή στην διασημότητα.

Μανιώδης θαυμαστρία του πατινάξ, πήγε ένα πρωί στο δημόσιο πατινάξ του Λός Άντζελες. Τόσον καιρό είχε εγκαταλείψει το άγαπημένο της σπόρ, σιλάβα της εργασίας και του σπούντιο και είχε ύποσχεθί στον έαυτό της να πατινάξη την πρώτη ήμέρα που θα εύρισκε λίγο καιρό.

Έφθασε στο πατινάξ στις όκτώ το πρωί άκριβώς. Πέντε λεπτά άργότερα ένα πλήθος συλλεκτών άυτογράφων την είχε περιτριγυρίση.

Καί όταν ή Ντιάννα υπέγραψε το τελευταίο άυτόγραφο, ήταν ώρα πιά να γυρίση στο σπίτι της!

Κι' ή μικρούλα Ντιάννα έξέσπασε σε κλάμματα, που δεν ύπόρεσε να πατινάξη. Φτωχή διάσημη στάρ!

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΑΘΛΑ

Ό Φράνκ Κάπρα, πρόεδρος της Αμερικανικής Ακαδημίας του Κινηματογράφου, άπένευσε τελευταίως στην Λουίζα Ράινερ και στον Πόλ Μιούνι, τα χρυσά άγάλματα που δίδονται ως έπαθλα στους δύο καλύτερους πρωταγωνιστές κάθε χρόνου.

Η Λουίζα Ράινερ έθεωρήθη ως ή καλύτερη ήθοποιός του 1936 για την έρμηνεία της σύζυγου του Μίχαελντ στο φίλμ. «Ό μέγας Ζίγκφελντ» και ό Πόλ Μιούνι, με την έρμηνεία του «Λουί Παστέρ».

Η ΝΕΑ «ΜΙΣ ΣΙΝΕΜΑ»

τη Νίκαια έξέλεγη βασίλισσα του κινηματογράφου ή δίσ Γιολαμπέλλα, ένα κορίτσι 12 χρόνων που έδειξε μεγάλη άυτοπεποίθηση έμπρός στο κοινό.

Προαισμένη μ' ένα έκφραστικώτατο πρόσωπο, ένα χαριτωμένο χαμόγελο, χόρεψε με μεγάλη χάρη και μμηθήκε την Μιστενγκέτ τόσο έξυπνα που προξένησε κατάπληξη.

Ηδη οι σκηνοθέται που την είδαν προσβλέπουν μιά θαυμάσια καριέρα γι' αυτήν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαργαρίτα ντέ Πονταλές είχε παντρευτεί εξαναγκασμένη από τους δικούς της, τον Ζωρζ ντέ Σεβερνύ, από τον όποιο απέκτησε και δυο παιδιά, ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι. Προτού παντρευτεί, η Μαργαρίτα, αγαπούσε έναν φτωχό αξιωματικό, τον Ροζέ Ρεμοντέ, με τον όποιο είχε αποκτήσει ένα αγοράκι. Οι γονείς της όμως, ενόσω ζούσαν, και ο αδελφός της, έπειτα, δεν ήθελαν με κανέναν τρόπο την ένωση των δύο νέων, και ήθελαν επί πλέον να εξαφανίσουν και το παιδί. Έτσι από μια δραματική σκηνή μεταξύ του αδελφού της Μαργαρίτας και του Ροζέ, αυτός πεθαίνει, και το παιδί, που είχε πάρει μαζί του, για να το σώσει, μένει έκθετο στο δάσος. Τό περιμαζεύει σε λίγο η μικρούλα Μαρζολαίν, κόρη ενός πλανοδίου γανωματή.

Τά χρόνια περνούν. Τό μαριονέτι του δάσους γίνεται ένα δυνατό αγόρι και η Μαρζολαίν μια χαριτωμένη κοπέλλα. Είναι όμως ώρα να χωρίσουν οι δύο νέοι, ύστερ' από τον θάνατο του γανωματή. Ο Ζάκ, ο νέος, φεύγει για τό στρατό και σε λίγον καιρό παίρνει μέρος στην εκστρατεία της Κίνας όπου σώζει χωρίς να τον ξέρει, τον Ζωρζ ντέ Σεβερνύ, τον άντρα της μητέρας του, και η Μαρζολαίν για τό Παρίσι όπου γίνεται ράφτρα. Κάποτε, η Μαρζολαίν αποφασίζει ν' ανοίξει δικό της ατελιέ. Σ' αυτό την διευκολύνει μια τυχαία συνάντησή της με τον Έρβέ τον παλιό επιστάτη των Πονταλές. Αύτος είχε ανοίξει μεσαικό γραφείο στο Παρίσι, και η Μαρζολαίν, χωρίς να τον γνωρίζει, του αναθέτει την υπόθεσή της. Έτσι ο Έρβέ μαθαίνει σιγά-σιγά ποιά είναι η Μαρζολαίν, ποιος είναι ο Ζάκ και όλα τα σχετικά. Υπόσχεται στην Μαρζολαίν να βοηθήσει τους γονείς του Ζάκ και την ουσία αν έχει κάνει καμιά δήλωση. Σε άρνηση της νέας την ρωτά τό γιατί.

18.

Η συνέχεια)

Ο πατέρας μου δεν μου είπε ποτέ. — Παράξενο. Και πότε συνέβη τό γεγονός αυτό; — Καθώς έχετε την ερώτηση αυτή, υπέλογιζε με τό μυαλό του την ηλικία που έπρεπε να έχει ο Ζάκ, αν ήταν πραγματικά ο γιός της κυρίας ντέ Σεβερνύ. — Πριν από είκοσι δύο χρόνια, είπε Μαρζολαίν, κατά τό 1863

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

θυμούμαι ένα παρόμοιο όνομα....

— Είναι χτισμένο ανάμεσα σε τρία δάση θαυμάσια, το δάσος Ρουσσό, του πάρκου της Μπουλόν και του πάρκου του Σαμπόρ... Θυμάστε;

— Πολύ λίγο, είπε τρέμοντας.

— Αν θυμόταν! Σάν να ήταν ποτέ δυο ντόνοι τόσο σοβαρά γεγονότα να αβυστούν από τό μυαλό της!

— Αν θυμόταν! Ξανάβλεπε τον έαυτό της τρέχοντας μέσα από χιόνι, μ' ένα μωρό στην αγκαλιά της.

— Αν θυμόταν! Μπορούσε κανείς να ξεχάσει παρόμοια τραγωδία;

— Ο Έρβέ ήταν πολύ έξυπνος ώστε να μην αφήσει να του ξεφύγει ή παραμικρή έκφραση της φυσιογνωμίας της κοπέλλας.

Είδε καλά την ωχρότητα της, την ταραχή της την σκληρή στενοχώρια της.

— Όσο σύντομη κι' αν ήταν ή συγκίνησή της — γιατί η Μαρζολαίν πολύ γρήγορα ανέκτησε την ψυχραιμία της — αυτό το έφθασε για να συλλάβει κάποια υποψία, μια υποψία που πριν από λίγα λεπτά είχε περάσει από τό μυαλό του:

— Λέει ψέμματα... Έτσι φαίνεται τούλαχιστον. Τι συμφέρον έχει άραγε να ψεύδεται;

Δεν θέλησε την ίδια εκείνη μέρα να ρωτήσει περισσότερα φοβούμενος μήπως προδοθή. Υποσχέθηκε, όμως, στον έαυτό του να διαφωτίσει γρήγορα τό πράγμα.

Άφησε την Μαρζολαίν αφού μίλησαν ακόμη αρκετά για τον Ζάκ. Θέλοντας όμως να την κάνει να ξεχάσει την πρώτη εντύπωση, φρόντισε να μη ζητήσει πια λεπτομέρειες για την παιδική ηλικία του νέου, αλλά να την αφήσει να το διηγηθή την ανδρεία που έδειξε ο αδελφός της στο Πεκίνο.

Η Μαρζολαίν γρήγορα καθυσόχασε και δεν είχε πια καμιά ανησυχία όταν έφυγε ο Έρβέ.

Όμως δεν θάκλεινε μάτι ή φτωχούλα αν μπορούσε να μαντέψει τις σκέψεις του πρώην διαχειριστού ή αν μπορούσε να τον παρακολουθήσει εκείνο τό βράδυ.

Επέστρεψε στο σπίτι του βιαστικά. Ανέβηκε στο γραφείο του, πήρε καμιά πενηνταριά φράγκα που βρισκόταν σ' ένα συρτάρι, μέτρησε και όλα τα ψιλά που είχε:

— Έκατόν δύο φράγκα; είπε. Μου φθάνουν....

Κι' έριξε ένα βλέμμα νοσταλγίας και παρατόντο στο πελώριο χρηματοκιβώτιο που δεν περιείχε πια τίποτα, σάν να ήταν αυτό υπεύθυνο της φτώχειας του.

Συμβουλευθηκε έναν οδηγό σιδηροδρόμων και είδε ότι τό τραίνο για τό Κλερμόν έφευγε στις έννέα τό βράδυ.

— Ό! είπε καθώς πήγαινε δυο ώρες αργότερα στον σιδηροδρομικό σταθμό, αν δεν έχω γελαστή και επιτυχώς όρκισμαι να μου πληρώσουν μπόλικο χρυσάφι όλοι εκείνοι που τους ενδιαφέρει τό μυστικό αυτό και που θα τους άτμαζε ή θα τους σκότωνε ή αποκάλυψη του

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ?

σκανδάλου.

Έκανε μια χειρονομία απειλητική, σφίγγοντας τις γροθιές του. Δεν ήταν πια ο γέρος με τό γαλήνιο ύφος που προσπαθούσε να φανή ευγενικός και καλοκάγαθος. Νόμιζε κανείς ότι μια καινούρια ζωή κυλούσε στις φλέβες του. Τα μάτια του είχαν ζωηρέψει λίγο κι' έδειχναν μια σκληρότητα αποφασιστική.

Θα μεταχειριζόταν οποιοδήποτε μέσο για να φθάσει στον σκοπό του. Άλλως τε είχε συνηθίσει να μη σέβεται καμιά αρχή στην ζωή του. Είχε ποδοπατήσει κάθε όικτο, κάθε άκεραιότητα, κάθε λεπτότητα. Τα θύματά του ήταν άπειρα. Ο άγριος εγωισμός του τον έκανε έτοιμο για όλα.

Έβλεπε να φθάνουν με μεγάλα βήματα τα πρόωρα γερατιά και οι άρρώστειες που θα παρέλυαν την σκέψη του. Και έννοιωσε φόβο για τό σκοτεινό μέλλον. Έπρεπε να τό αποφύγει με κάθε τρόπο.

Την επομένη έφθασε στο Βιλλάρ. Κατέβηκε στο πανδοχείο των «Τριών Βασιλέων» και αφού πήρε ένα λιτό πρόγευμα, φώναξε τον πανδοχέα, έναν ψηλό και χερσούναμο άνδρα με έξυπνη φυσιογνωμία που ώνομαζόταν Λεγκρί.

Ο Έρβέ το πρόσφερε ένα ποτήρι κρασί και αφού τσουγκρίσανε τον ρώτιση:

— Μήπως θυμάστε την δεσποινίδα Μαρζολαίν Ρουτάρ, κόρη ενός γανωματή που καθόταν στο Βιλλάρ;

— Φυσικά, είπε ο Λεγκρί, δεν πέρασε πολλός καιρός που άφησε τον τόπο μας με τον μικρό Ζάκ.

Τόν μικρό Ζάκ! Τό όνομα αυτό έκανε τον Έρβέ ν' άντριχιάσει. Για τον Ζάκ άκριβώς είχε έρθει σ' αυτά τα βουνά!

Άρχισε αποφασιστικά τις ερωτήσεις:

— Ο μπάριπα Ρουτάρ δεν είχε γεννηθή εδώ;

— Στο Βιλλάρ; όχι. Μά ηρθε κι' εγκαταστάθηκε εδώ με την Μαρζολαίν, την κόρη του, και τον μικρό Ζάκ.

— Ποιό χρόνο;

— Α... σταθήτε... Μπορώ να τό θυμηθώ γιατί είναι ή χρονιά που παντρεύθηκαν... στο 1863....

— Είσθε βέβαιος γι' αυτό που λέτε;

— Άπολύτως... Θυμούμαι τον χρόνο του γάμου μου.

— Και ο Ζάκ ήταν, βέβαια, πολύ μικρός τότε;

— Άσφαλώς.

— Μόλις θα είχε γεννηθή, χωρίς άλλο;

— Α, όχι... έτρεχε ήδη. Θάταν τριών ή τεσσάρων χρόνων...

— Είσθε βέβαιος; Ξαναρρώτησε μ' επιμονή ο Έρβέ.

Ο Λεγκρί σήκωσε τους ώμους με κάποια ανάδεια.

— Μην με πιστεύετε αν θέλετε. Δεν ξέρω γιατί με ρωτάτε τις πληροφορίες αυτές και νομίζω ότι δεν είμαι καθόλου υποχρεωμένος να σας τις δίνω.

— Με συγχωρείτε, κύριε Λεγκρί. Ε-

χει, βλέπετε, μεγάλη σημασία για την ταυτότητα του μικρού.

— Και τί σας νοιάζει έσας για την ταυτότητα αυτή;

— Πρόκειται για μια κληρονομία.

— Α! Τότε διαφέρει, είπε ο Λεγκρί, που έδειξε ξαφνικά περισσότερο σεβασμό.

— Ξέρετε, βέβαια, ότι ο Ζάκ δεν ήταν γιός του Ρουτάρ; είπε ο Έρβέ.

— Ναί. Δεν τό είχε πη στην αρχή, μά αργότερα υποχρεώθηκε να τό αποκαλύψει. Και τόν τιμή ή υιοθεσία αυτή.

— Σας διηγήθηκε ίσως υπό ποίας περιστάσεις έγινε ή υιοθεσία;

— Ο μπάριπα—Ρουτάρ δεν υπήρξε ποτέ πολύ όμιλητικός. Κι' στο θέμα αυ-

τό δεν έδινε ποτέ λεπτομέρειες. Τό παιδί βρέθηκε στα σπάργανά του, στην άκρη ενός δρόμου, προς τά σύνορα, κοντά στο Νανσύ...

— Αυτά όλα είναι μια πλαστή ιστορία, σκέφθηκε ο Έρβέ. Ο μικρός είναι, χωρίς άμφιβολία, τό παιδί της Μαργαρίτας και του Ροζέ Ρεμοντέ. Αυτό ήθελα να μάθω. Και τώρα είμαι βέβαιος γι' αυτό. Όλα θα πάνε καλά. Θα χρησιμοποιήσω περίφημα τό παιδί αυτό. Και άφου εύχαρίστησε τον Λεγκρί, ξανάφυγε για τό Παρίσι.

Μέσα στον σιδηρόδρομο, συλλογιζόταν αυτά που τό είχε πη ο Λεγκρί:

— Η Μαρζολαίν ίσχυρίστηκε ότι ο Ζάκ γεννήθηκε κατά τό 1863. Και δ-

Ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα, νοιώθοντας την ανάγκη να ξεκουραστή.

Τὸ μυστηριό τῶν ψειδιῶν

Ἰνδικὸ διήγημα τοῦ Πέρσυ Στάκ

Καθισμένος χάμω, στενάζοντας, ὁ μισόγυμνος Ἰνδὸς λύγιζε τὸ κορμί του μπρός-πίσω σάν καλαμιά που τὴν δροσίζει ὁ ἄνεμος. Μπροστά του στέκονταν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, τῆς Βομβέης κι' ἐξῆ ἀπ' τοὺς καλλίτερους συνεργάτες του μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Μπουράντι, ἐπονομαζόμενος «Ἰνδὸς Σέρλοκ Χόλμς».

—Λυήσου κι' ἐμένα καὶ τὴν δυστυχισμένη μου οἰκογένεια! Ἰκέτευε ὁ Ἰνδός. Δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸ ἀφεντικό μου, τὸν Μάραγκετ, τὸν πλούσιο ἔμπορο τῶν μεταξωτῶν! Εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶχα τὸ σπῆτι μου ἕνα «τίκ-πελόγκ», τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο φεῖδι, πὺς εἶχα φέρεῖ ἀπ' τὴν πατρίδα μου τὴν Κεϋλάνη. Τὸ τίκ δὲν τὸ φοβάμαι γιατί εἶμαι θάβιος πὺς ἔχει τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη πατέρα μου. Γι' αὐτὸ τὸ φυλάγω μαζί μου καὶ τὸ τρέφω μὲ μέλι καὶ γάλα. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, καθὼς τὸ τάιζα, πρόσεξα μιὰ τρύπα, πὺς θὰ εἶχαν κάνει σίγουρα τὰ ποντίκια, σὺν πανερί ὅπου ἀναπαύεται τὸ τίκ... Ἐχῶσα θιαστικά τὸ φεῖδι μέσα σὲ πουκάμισό μου. Ὅταν ἀργότερα γύρισα στὴν κάμαρά μου εἶχα ξεχάσει ὁλωσδιόλου τὸ τίκ, πὺς τὰ ξημερώματα ξύπνησε μέσ' τὸ κρεβάτι ἐνὸς ξένου, δαγκλώνοντάς τον μὲ τὰ φονεῖρα τοῦ δηλητηριασμένα δόντια. Αὐτὴ εἶναι, ἀφεντάδες μου, ἡ ἀλήθεια!

Ἐνας ἀπ' τοὺς ντέτεκτιβ πὺς εἶχε ἔρθει πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ τὸν κύτταξε κατὰπληκτος:

—Τί γύρευες, Νταγκό, σὲ σπῆτι τοῦ Μάραγκετ; τὸν ρώτησε.

—Εἶμαι φῆντιγκμαν πάππου πρὸς πάππου...

Φῆντιγκμαν, ἐξήγησε ὁ Μπουράντι, εἶναι ὁ ὑπηρετὴς πὺς ἑσπλύνεται σὲ κρεβάτι τοῦ ἀφέντη του λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ αὐτὸν γιὰ νὰ τὸν δαγκώσουν τὰ διάφορα ἔντομα πὺς χορταίνονται ἐστὶ κι' ἀφήνουν ὕστερα ἡσυχὸ τὸν σαχίμπ!

Ἀφοῦ τέλειωσε τὴν ἀνέκκριση τοῦ συλληφθέντος, ὁ Μπουράντι ζήτησε πληροφορίες ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς. Ἐμαθε πὺς ὁ Νταγκό εἶχε πάρει ἄδεια νὰ λείψῃ στὴν Κεϋλάνη, γιὰ νὰ θάψῃ τὸν πατέρα του, πὺς ἄργησε νάρθη μιὰ μέρα κι' ὁ ἀφέντης του καταδαγκώθηκε ἀπ' τὰ ἔντομα. Γιὰ νὰ τιμωρήσῃ ἔθηκε ἀπ' τὰ ἔντομα, στὴν ἐπιστροφὴ του, τὸν ὑπηρετὴ του, στὴν ἐπιστροφὴ του, τὸν μαστίγωσε μέχρι αἵματος. Ὅσο γιὰ τὸ τίκ, τὸ εἶχε ὀρῇ ὁ Νταγκό σὲ κρεβάτι τοῦ πατέρα του, τὴν ἐπομένη τῆς κηδείας. Ὅταν εἶδε πὺς δὲν τὸν δάγκωσε, τοῦ μῆκε ἡ ἰδέα πὺς, ἀπαλλαγμένη ἀπ' τὸ θνητὸ περιέλημά της, ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα του εἶχε κατὰφύγει μέσα σὲ φεῖδι. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὸχη πάντα κοντὰ του.

—Τὸ φεῖδι τὸ ἔχω φυλαγμένο μέσα σ' ἕνα σακκί, εἶπε ἕνας ντέτεκτιβ. —Ἡ γνώμη μου, εἶπε ὁ Μπουράντι στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, εἶναι νὰ ἀφωθῇ ἐλεύθερος ὁ Νταγκό, ἀφοῦ

φαίνεται πὺς ἔχει ἡσυχὴ τὴν συνείδησή του.

□ □

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ὁ Νταγκό ἀφώθηκε ἐλεύθερος. Δυὸ ἰθαγενεῖς ἀιδουριάρηδες, τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριά. Τὸν εἶδαν νὰ σταματᾷ ἀπὸ μιλᾷ σ' ἕναν ἄλλο φῆντιγκμαν κι' ὕστερα, οἱ δυὸ τοὺς πῆγαν μαζί πρὸς ἕνα δημόσιο λουτρό. Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Μπουράντι κι' ὁ συνάδελφός του εἶχαν ἀνταμώσει τοὺς δυὸ ἀφέντες. Κρυμμένοι πίσω ἀπ' τὴν στυφύλακες, εἶδαν τοὺς δυὸ κολώνες τοῦ λουτροῦ, εἶδαν τοὺς δυὸ Ἰνδοὺς νὰ γυμνώνονται καὶ νὰ μπαίνουν μέσα στὴν δεξαμενὴ. Σὲ μιὰ στιγμή ἐγένετο κάποια ἀναστάτωση. Εἶχαν φθάσει, οἱ γυναῖκες μερικῶν ἰσχυρῶν μαχαργιάδων κι' οἱ ὑπηρετὰς τους, ὅπως συνηθίζεται στὰς Ἰνδίας, εἰδωχῶν ἀπ' τὴν δεξαμενὴ ὅλους τοὺς λουομένους γιὰ νὰ κάνουν πο στὶς ἀρχόντισσες. Ὅλοι ἐσπευσαν νὰ ντυθοῦν καὶ νὰ τὸ θάλουν στὰ πόδια. Ὁ Νταγκό μὲ τὸν συνάδελφό του εἶδαν ἄφαντοι σὲ λίγα λεπτά. Κι' ὁ μὴν ἔγιναν ἄφαντοι σὲ λίγα λεπτά. Κι' ὁ μὴν, ἀργότερα, τοὺς εἶδαν γύρω τὰ ροῦχα τοὺς κοντὰ στὰ τείχη τῆς πόλεως. Ὁ Νταγκό ἤθελε νὰ τὸ σκάσει βοηθούμενος ἀπ' τὸν φίλο του.

Ὁδηγούμενος καὶ πάλι στὴν φυλακή, ὁ Νταγκό, δικαιολογήθηκε:

—Ναί, ἤθελα νὰ φύγω ἀπ' τὴν Βομβάη. Ὅχι γιατί εἶμαι ἔνοχος. Ἦμουν σχεδὸν πεπεισμένος πὺς θάβγαινα ἄθως σὲ δυὸ-τρεις μέρες. Φοβόμουν μόνον μὴ μοὺ σκοτώσουν τὸ τίκ, τὸν πιστό μου φίλο πὺς εἶχε τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα μου. Ἀποφάσισα νὰ ἀπομακρυνθῶ γιατί σὲ ἀναμεταξύ, καθὼς δὲν εἶχε γίνῃ ἡ δίκη, τὸ τίκ, ἡ κυριώτερη ἀπόδειξις, ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ στὴν ζωή.

—Τὸ μυαλό σου κόβει, εἶπε ὁ Μπουράντι, θὰ ξαναπᾶς ὅμως τώρα φυλακή.

Ὁ φῆντιγκμαν ὠδηγήθηκε καὶ πάλι σὲ κελὶ τοῦ ὅπου αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ἀπομόνωναν ὁλωσδιόλου καὶ δὲν ἐπέτρεψαν σὲ κανέναν ἰθαγενὴ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Ὅλη νύχτα, ὁ Μπουράντι δὲν ἐκλείσε μάτι, γιατί συλλογιζόταν πὺς ἔπρεπε νὰ ὀρῇ ἕναν τρόπο νὰ ἐξάνα-

κᾶσῃ τὸν δολοφονο νὰ ὠμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του...

Τέλος, ἕνα χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό του.

Εἶχε ὀρῇ...

□ □

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, σὲ νοσοκομεῖο τῆς φυλακῆς, ὁ Νταγκό ἦταν γερὰ δεμένος ἀπάνω σὲ μιὰ τράπεζα ἐγγχειρήσεως. Ὁ Μπουράντι ἔδωκε μιὰ διαταγὴ στὸν βοηθὸ του πὺς τοῦφερε ἕνα κλειστὸ πανερί. Τὸ μισάνοιξε γιὰ νὰ δῇ τὸ περιεχόμενό του ὁ συλληφθείς.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ καινούργιο σπῆτι τοῦ τίκ, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ, τοῦ ἰδιοῦ φειδιού πὺς σκότωσε τὸν Μάραγκετ, τὸν πλούσιο ἔμπορο κι' ἀφέντη σου. Τώρα, ὀρκίζεσαι πὺς τὸ φεῖδι, αὐτὸ ἔχει μέσα του τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα σου;

—Βέβαια! εἶπε ζωηρὰ ὁ Νταγκό. Εἶμαι θάβιος πὺς τὸ τίκ ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀξιουσέσθου πατέρα μου.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. Ἄν τὸ τίκ εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ πατέρας σου, δὲν θὰ σὲ δαγκώσῃ. Ἄν εἶπες ψέμματα, σὲ περιμένει ἕνας φριχτὸς θάνατος.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ Μπουράντι ἀνοίξε τὸ καλάθι ὁλωσδιόλου.

Μὲ ἐπιδειξιότητα ἐπίασε τὸ φεῖδι γύρω ἀπ' τὸ λαϊμὸ γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸν δαγκώσῃ ὕστερα, πλησιάζοντας τὴν τράπεζα τῆς ἐγγχειρήσεως, ξεσπάσε τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ Νταγκό κι' ἔβαλε τὸ κεφάλι τοῦ τίκ ἀπάνω σὲν γυμνὴν σάρκα.

Μὲ λαίμαργία, τὸ φεῖδι ἔμπεξε τὰ δηλητηριώδη δόντια του μέσα σὲ πόδι τοῦ ἰθαγενούς.

—Τὸ τίκ σὲ δάγκωσε! εἶπε θριαμβευτικά ὁ Μπουράντι. Ἄρα, εἶπες ψέμματα θεβαιώνοντας πὺς εἶχε τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου. Ὁμολόγησε τώρα πὺς σὺ σκότωσες τὸν Μάραγκετ, κρύβοντας ἐξепίτηδες τὸ φεῖδι μέσα σὲ κρεβάτι του.

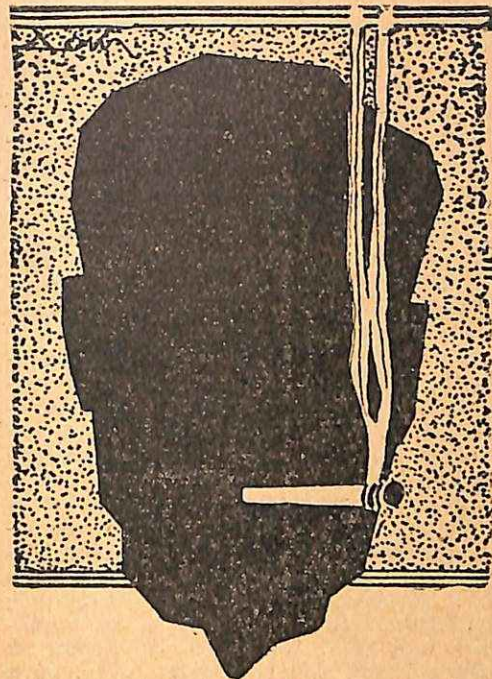
—Εἶναι ἀλήθεια, καταραμένη Μπουράντι, πὺς σκότωσα τὸν ἀφέντη μου γιατί κακοποίησε τὸ κορμί μου καὶ ταπεινώσε τὴν ψυχὴ μου. Νὰ ξέρης ὅμως πὺς τὸ τίκ ἔχει στ' ἀλήθεια τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα μου. Μὲ σκότωσε: καλλίτερα ὅμως νὰ πεθάνῃς ἀπὸ δάγκωμα φειδιού παρὰ νὰ σὲ κρεμάσουν. Τώρα, ἡ ψυχὴ μου θὰ περάσῃ σὲ κορμὶ ἐνὸς ζώου καὶ θὰ ζήσῃ αἰώνια. Ἄν ὅμως μὲ εἶχαν κρεμάσει θὰ πέθαινε κι' ἡ ψυχὴ μου στὴν κρεμάλα...

—Εἶσαι ἕνας ἡλίθιος! τὸν διέκοψε ὁ Μπουράντι. Κύττα, τὸ φεῖδι πὺς σὲ δάγκωσε δὲν ἦταν τὸ τίκ. Ἦταν μιὰ κόμπρα πὺς τῆς εἶχα ἀφαιρέσει τὸ δηλητήριό της. Θὰ ζήσῃς... ὥσπου νὰ δικασθῇς. Ἐκανες μιὰ δολοφονία καὶ θὰ τὴν πληρώσῃς.

□ □

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὀδομάδες, τὸ κορμὶ τοῦ Νταγκό κρεμόνταν στὴν ἀγχόνη...

ΠΕΡΣΥ ΣΤΑΚ

ΦΩΝΕΣ — ΑΛΥΣΙΔΕΣ — ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

Μιὰ ὁλόκληρη συνοικία τοῦ Λονδίνου πίστευε ὅτι τὸ μορφο σπῆτι τῆς ὁδοῦ Γκλὼν πὺς ἔφερε τὸν ἀριθμὸ 47, ἦταν στοιχειωμένο.

Φαντάσματα δὲν φάνηκαν ποτὲ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὶς καμινάδες του οὔτε καὶ νὰ κάνουν τὸν βραδυὸν τοὺς περὶ τὸ στὰ κεραμίδι του. Πέτρες δὲν ἐκτοξεύτηκαν ποτὲ ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτὸ ἐναντίον τῶν διαβατῶν ἢ τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν. Ὅσοι, ὅμως, ἐπεχείρησαν νὰ τὸ κατοικήσουν, ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν πανικόβλητοι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα.

Μόλις κατέπαυε ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων, ὁ ἐν γένει θόρυβος τοῦ δρόμου, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν οἰκοῦσαν τὰ μεγάφωνα τῶν βραδυῶν κέντρων καὶ τὰ ραδιόφωνα τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν, ὅταν, τέλος, τὰ περισσότερα σπῆτια ἔσβυναν τὰ φῶτα τους καὶ οἱ ἔνοικοι τους βυθίζονταν στὸν ὕπνο, οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἀκούγαν τρομακτικὰ πράγματα.

Ἄκουγαν σπαραχτικούς θρήνους, φωνές, στεναγμούς, θόρυβο συρομένων ἀλυσίδων, χτύπους ὑπόκωφους καὶ, καμμιὰ φορὰ, κάποιο λυπητὸ τραγούδι.

Ἡ κατάστασι αὐτὴ διαρκοῦσε ὡς τὶς πρῶτες πρωῒνες ὥρες, ὁπότε ἀρχίζε ὁ θόρυβος τῆς πόλεως, καὶ, φυσικά, κανένας ἀπὸ τοὺς ἔνοικους δὲν κατάρθωνε νὰ κλείσῃ μάτι ὡς τὸ πρωῒ.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μορφῆς αὐτῆς μονοκατοικίας, δὲν ἔφερε καμμιὰ δυσκολία ὅταν οἱ ἔνοικοι του ζητοῦσαν ἀκύρωση τοῦ συμβολαίου.

Καὶ τοῦτο, γιατί δὲν ἤθελε νὰ γνωστῇ τὸ πράγμα σὲ μεγαλύτερη ἀκτίνα. Ἄφοῦ δὲν κατάρθωνε νὰ τὸ νοικιάσῃ, ἔπρεπε νὰ τὸ πουλήσῃ καὶ ἂν τὸ μυστήριό του γίνεταν πασίγνωστο, ἂν ἐπαρταν εἰδησὴ οἱ δημοσιογράφοι, δὲν θὰ τοῦμενε πιά ἄλλο παρὰ νὰ τὸ κατεδαφίσῃ.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς πλαιῆς μεγάλης μονοκατοικίας, μολοντὶ εἶχε ἀκούσει καὶ αὐτὸς νὰ γίνετα λόγος γιὰ φαντάσματα, ζήτησε νὰ τὸ ἀγοράσῃ. Ἡ τιμὴ, ὅμως, πὺς ἐπρόσφερε ἦταν τέτοια, ὥστε δὲν ἐκάλυπτε οὔτε τὴν μισὴ δαπάνη τῆς οἰκοδομήσεώς του καὶ ἔτσι ὁ ἰδιοκτήτης του δὲν τὸ πᾶσε, περιμένοντας μιὰ καλύ-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ἸΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,

Τὸ Στοιχειωμένο σπῆτι

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιά πρὸς τὸ στοιχειωμένο σπῆτι.

Τὸ ἄλλο βράδυ κατὰ τὶς ἑνδεκά, ἕνας ψηλὸς ἄνδρας ἀκαθόριστος ἡλικίας, μὲ γκριζὸ κοστούμι, γκριζὰ μαλλιά καὶ χονδρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας, μὲ ὕψος μισοκακόμοιρου ἀνθρώπου κουτσάινοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πόδι, πλησίαζε μὲ προφυλάξεις τὸ στοιχειωμένο σπῆτι.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τὸν παρακολουθοῦσε ἕνας παχύσαρκος καὶ ροδοκόκκινος ἄνδρας, ἀκαθόριστος ἡλικίας καὶ αὐτὸς καί, παρὰ τὴν παχυσάρκίαν του, ἐξαιρετικὰ ζωηρὸς καὶ εὐκίνητος.

Ὁ πρῶτος σταμάτησε λίγες στιγμές, ἔρριξε ὁλόγυρά του μιὰ ματιά, καί, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὺς ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ζώνη του ἕνα λεπτὸ διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο καὶ διέρρηξε τὴν πόρτα τῆς μονοκατοικίας μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία.

Ἐμπῆκε τότε, γρήγορα-γρήγορα, ἐσπρώξε τὴν πόρτα ἐξοπίσω του χωρὶς νὰ τὴν κλείσῃ ὁλότελα, καί, ἀνάβοντας τὸ κλεφτοφάναρό του, προχώρησε θορυβρὰ σὲ τὸ εσωτερικόν.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἔμπαινε σὲ τὸ στοιχειωμένο σπῆτι καὶ ὁ παχύσαρκος μουρμουρίζοντας:

— Τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν ψυχὴ μου παραδίδω σὲ τὸν διάβολο ἂν καταλαβαίνω τί γυρεύει ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» μέσα σὲ τὸ στοιχειωμένο σπῆτι. Ἐχουν, λοιπόν, καὶ τὰ φαντάσματα χρηματοκιβώτια μὲ κοσμήματα καὶ ὄψεις χαρτονομισμάτων; Σὲ ποῖο δωμάτιο νὰ βροῦσκει τὰ τώρα, ἄραγε, ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» καὶ τί νὰ κάνῃ μέσα σ' αὐτό;

Καὶ περπατώντας στὰ δάκτυλα, φωτισόμενος μόνον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαγγαριῶ πὺς ἐπέφετε ἀπὸ τοὺς φαγγίτες, ἀρχισε νὰ περιερχέται τὰ δωμάτια, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ἐσφινικά σταμάτησε σάν ἄν πολυθωμένος καὶ τὸ αἶμα ἐπάγωσε ὅτις φλέβες του. Μέσα στὴν ὑποβλητικὴ ἡσυχία τῆς νύχτας, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ σφάζομένου ἀνδρὸς ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, λες καὶ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ τάρταρα τοῦ Ἀδου.

— Ἡ ἰδέα πὺς βροσκομαι μέσα σὲ ἕνα στοιχειωμένο σπῆτι, μὲ κάνει νὰ πιστεῶ πὺς ἀκούω φῶς...

Δεύτερη σπαρακτικὴ κραυγὴ δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του, καί, τὴν κραυγὴ αὐτὴ τὴν συνόδεψε ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυβος συρομένων χονδρῶν ἀλυσίδων.

Τρέμοντας, σύγκορμος, καρφωμένος στὴ θέσῃ του, ὁ Ἰσπεκτόρ Σούμερ — γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ παχύσαρκος ἄνδρας — ἀρχισε νὰ σκεπτεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στοιχειωμένο σπῆτι καὶ νὰ περιμένῃ σὲ δρόμο τὴν ἑξοδὸ τοῦ «Λωποδύτη — Φάντασμα» ὅταν ἔσφινικά ἐνωίσε δυὸ ἀσταλὲνὰ χέρια νὰ τὸν ἀρπάξουν σάν τανάλια ἀπὸ τὸν λαιμό.

Γούρλωσε τὰ μάτια του, τρομοκρατή-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ!

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - ΝΤΑΛ

θηκε μολονότι δέν ήταν δειλός, ένοιωσε τὸ αἷμα του νὰ τὸν πνίγει καί, μὲ πανικόβλητη τὴν ψυχὴ ἄφησε τὸν ἑαυτό του νὰ παραλύσῃ καί σωριάσθηκε καταγῆς.

Ἐνα σαρκαστικό παρατεταμένο γέλιο ἀνέβηκε τότε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἀντικαθιστώντας τὴν σπαραχτὴ κραυγῇ καί τὸν θόρυβο τῶν ἀλυσίδων ποὺ σέρνονταν.

Ὁ Σοῦμερ, ἀνίκανος πιά νὰ κάνῃ καί τὴν παραμικρὴ κίνηση ἀμύνης, ἔχασε τὴς αἰσθήσεις του.

Ὅταν συνῆλθε, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, βρέθηκε ἐξαπλωμένος καταμεσῆς ἐνὸς γυμνοῦ μικροῦ δωματίου μὲ ἕνα μικρὸ φεγγίτη στὸ ταβάνι, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔμπαινε μιὰ ἀχνίδια φωτὸς.

Ἐτρίψε τὰ μάτια του, θυμίσθηκε, τινάχτηκε μονομιάς ὀρθὸς καί ἔτρεξε στὴν μοναδική πόρτα τοῦ δωματίου. Τοῦ κάκου, ὅμως, προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη καί τόσο γερὰ, ὥστε ὁ ἀστυνομικὸς δέν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν σπᾶσῃ μὲ μόνὰ τὰ χέρια του, ὅσες καὶ ἂν προσπαθοῦσε ὥρες.

Καὶ ἔαφνικά ἔφθασαν καί πάλι στ' αὐτία του, παρατεταμένες ἀγριεὲς φωνές, βρόντοι, γέλια, θόρυβος ἀλυσίδων, τραγοῦδια λυπητέρᾳ.

Κάθισε τότε καταγῆς, ἔκλεισε τὰ μάτια του καί μὲ τὰ δύο του χέρια προσπαθοῦσε νὰ βουλώσῃ τὰ αὐτιά του, γιὰ νὰ μὴ ἀκοῦθῃ τοῦλάχιστον τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἐκείνου πανδαμῖνιο ποὺ γινόταν πολὺ πῶς τρομερὸ μέσα στὴν ὑποβλητικὴ ἡσυχία τῆς νύχτας.

Τοῦ κάκου, ὅμως, ὅσο καί ἂν ἔφραζε τ' αὐτία του, οἱ θόρυβοι γινόταν πῶς ἔντονοι.

Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ τότε καί αὐτός, μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, καλώντας εἰς βοήθειαν. Ἡ φωνὴ του, ὅμως, ἀνακατευόταν μὲ τὴς μυστηριώδεις φωνές χωρὶς ἀποτελέσμα. Καί ὅταν ἐβράχνισε σὺρλιάζοντας, σκούπισε τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔβρεχε τὸ μέτωπό του καί σκέφθηκε ὅτι καί ἂν ἀκούγονταν οἱ φωνές του ἀπὸ τὸν δρόμο κανεὶς δέν ἔσπευδε εἰς βοήθειάν του, γιατί ὅποιοι θὰ τὸν ἀκούγε θὰ φανταζόταν ὅτι φώναζε κανένα φάντασμα.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἐφ' ὅσον οἱ ὥρες προχωροῦσαν καί πλησίαζε ἡ αὐγὴ, μὲ τὸν θόρυβο τῆς πόλεως, ὅταν, ἔαφνικά, τινάχθηκε καί πάλι πανικόβλητος στὸ πόδι. Τὸ πανδαμῖνιο ἐξανάρχιζε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς πολὺ πῶς ἔντονο, πολὺ πῶς ζωηρὸ ἀπὸ ὅσο τὸ εἶχε ἀκούσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύχτας!

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ φαντάσματα ἀλλήλοεξοντώνονταν!

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἡ ὥρα ἦταν πιά περασμένες δέκα καί ὁ Σοῦμερ, φυλακισμένος μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο δωμάτιο δέν ἄκουγε πιά παρὰ τὸν θόρυβο τῆς πόλεως, ὅταν, ἔαφνικά, τινάχθηκε καί πάλι πανικόβλητος στὸ πόδι. Τὸ πανδαμῖνιο ἐξανάρχιζε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς πολὺ πῶς ἔντονο, πολὺ πῶς ζωηρὸ ἀπὸ ὅσο τὸ εἶχε ἀκούσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύχτας!

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ φαντάσματα ἀλλήλοεξοντώνονταν!

Ἀμέσως, ὅμως, ἔπειτα τρεῖς πιστολιεὲς ἀντήχησαν καί οἱ φωνές ἔπαψαν καί πάλι ὡς διὰ μαγείας.

Καί σὲ λίγο, ἐνῶ ὁ Σοῦμερ ἀναρρωτιόταν πὼς θὰ κατάρθωνε νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα ὅπου τὸν εἶχε φυλακίσει ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» ἀκούσε τὸν χαρακτηριστικὸ μεταλλικὸ θόρυβο ποὺ κάνει ἕνα κλειδί ὅταν μπαίνει στὴν κλειδαριά καί ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς του ἀ-

νοίξε μὲ πάταγο διάπλατη.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὀπισθοχώρησε ἕνα βήμα, ἔτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἀπρόοπτο. Εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἀνθρώπους πιά καί ὄχι μὲ φαντάσματα!

Λίγο, ὅμως, ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Μπροστὰ του ἔβλεπε τὸν φίλο του ἀριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, τὸν Νίκολας καί τὸν Τσάο—Τσέν. Καί οἱ τρεῖς κρατοῦσαν ἀπὸ ἕνα πιστόλι μὲ κωνοειδῆ κάννη.

— Μάρτεν!

— Σὺ; λέει ὁ ἀριστοκράτης, κατάπληκτος δὴθεν γιὰ τὴν συνάντησιν!

Καί παίρνοντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὸ στοιχειωμένο σπιτί.

Ὁ δρόμος ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ περιέργους. Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ μίλοῦσε ζωηρὰ μὲ μερικὸς ἀνδρας τοὺς ὁποῖους ὁ Σοῦμερ ἀναγνώρισε. Ἦσαν ἀστυνομικοί.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ παρέσυρε τὸν Σοῦμερ στὴν πλατὴν μονοκατοικία ὅπου τὸν περιέμεναν ἄλλες ἐκπλήξεις. Τρεῖς ἀνδρες ἦσαν ἐξαπλωμένοι καταγῆς καί μολονότι τελείως ἀναίσθητοι εἶχαν τὴς χειροπέδες στὰ χέρια. Πληθὺς ἀστυνομικῶν καί δικαστικῶν τοὺς περιτριγύριζε περιμένοντας νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἀναίσθησίν τους.

— Μὴ τοὺς κυττάξῃς αὐτοὺς, λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ παρασύροντας τὸν Σοῦμερ σὲ μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ μιὰ καταπακτὴ καί κατέβαινε εἰς βάθος δώδεκα μέτρων. Ἐλα νὰ δῇς τὰ φαντάσματα!

Καί κατὰπληκτος ὁ Σοῦμερ εἶδε μὲ λίγες κατέβηκε τὰ δώδεκα μέτρα, ἕνα θωλοτὸ ὑγρὸ ὑπόγειο, μέσα ἀπὸ ὁποῖο ἐσάπιζαν τρεῖς δωδεκάδες ἀσυσώδετοι ἀνδρες, πραγματικὰ φαντάσματα!

Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς θρηνοῦσαν, ἄλλοι γελοῦσαν, ἄλλοι σέρνανε τὴς βαρεῖες ἀλυσίδες τους, ἄλλοι χτυποῦσαν γροθιὲς στοὺς τοίχους καί ἄλλοι τραγουδοῦσαν, ἀλλὰ σχεδὸν ὅλοι ἦσαν τρελοί!

Σὲ λίγο, στὸ πάνω πάτωμα, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐξηγόρει:

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, κύριοι, μὲ λίγα λόγια τὸ μυστήριον τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ, ὅπως τὸ κατάλαβα. Φαίνεται ὅτι χθὲς βράδυ, ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» ἦλθε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ καί τὸν παρακολούθησε ὁ Σοῦμερ. Ἐταῖ ἰσπεκτωρ;

— Μάλιστα, λέει ὁ Σοῦμερ.

— Ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» κατάρθωσε νὰ φυλακίσῃ τὸν Σοῦμερ μέσα στὸ δωματιάκι ποὺ τὸν βρήκαμε, ἀνακάλυψε ὅτι ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ καί, σήμερα τὸ πρωί, ἔξροντας πὼς συνδέομαι μὲ τὸν Σοῦμερ, μοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα καί μοῦ ἔδωσε οδηγίες. Ἐγὼ πήρα

τοὺς φίλους μου Νίκολας καί Τσάο—Τσέν καί ἔτρεξα εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου μου καί αὐτῶν τῶν δυστυχῶν. Μὲ τὰ πιστόλια μας ἐξακοντίσαμε κεραυνοβόλων ἀναίσθητικῶν ἀερίων ἐκεραυνοβολήσαμε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κακούργους καί ἀφοῦ σὰς ἐτηλεφώνησα, ἔτρεξα καί ἀπηλευθέρωσα τὸν Σοῦμερ. Καί τώρα, ἄς ἔλθουμε στὸ μυστήριον τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα ράκη ποὺ εἶναι σφιγμένα στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο, εἶναι τραυματίαι πολέμου ποὺ ἔχουν μεγάλες συντάξεις! Οἱ τρεῖς κακούργοι τοὺς παρέσυραν ὡς ἐδῶ, τοὺς ἔρριχναν στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο, τοὺς ἀλυσόδεσαν καί εἰσέπρατταν αὐτοὶ τὴς συντάξεις τους! Οἱ περισσότεροι τρελλάθηκαν. Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν ἔφθαναν στὸ πλανὶν σπῆτι γιὰτὸ μεσοτοιχὸς εἶνε ἀπὸ κούφιο τοῦβλο! Ἐταῖ, τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ἀνομάσθηκε στοιχειωμένο καί γι' αὐτὸ ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶναι καί ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες, ὁ ἀρχηγὸς ἰσως, ἐξήγησε νὰ τὸ ἀγοράσῃ! Ἀλλὰ νά! Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνέρχεται. Δέν θὰ ἀργήσουν νὰ συνέλθουν καί οἱ ἄλλοι. Θὰ ἀργήσουν νὰ φθάσῃ τὰ νοσοκομειὰ αὐτοκίνητα ποὺ θὰ μεταφέρουν αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους στὰ διάφορα νοσοκομεία;

— Εἶναι ζήτηματα λεπτῶν. Ἀλλὰ, μιὰ λέξη ἀκόμη μίστερ Μάρτεν Ντάλ. Θὰ δῇτε ἰσως τὸν ἀσὺλληπτο «Λωποδύτη — Φάντασμα»; ρώτησε μὲ πονηρίᾳ ὁ Σοῦμερ.

— Ἀτυχὸς ὄχι. Δέν τὸν γνωρίζω.

— Κρίμα! Ὅα τοὺ διαβιβάζατε τὰ συγχαρητήριά μας!...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Πνεῦμα τῆς στιγμῆς

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Φυσικά, ἡ ἱστορία γίνεται στὴν Ἀμερικῇ.

Δέν εἶναι πολλὰ χρόνια ὅπου ἕνας κύριος μπήκε σ' ἕνα κατάστημα τῆς Νέας Ὑόρκης ν' ἀγοράσῃ κάτι. Ἐξαφνα, βλέπει ἕνα χονδρὸ νόμισμα πάνω στὸ χαλί. Ἀφήνει μὲ τρόπο νὰ πέσουν ἐπάνω τὰ γάντια του καί σκύβει, τάχα γιὰ νὰ τὰ πάρῃ. Ὅταν ὅμως σηκώθηκε, παρατήρησε μὲ λύπη του ὅτι τὸ νόμισμα ἔστειλε πάντα στὴ θέσιν του.

Ἐκανε μερικὰ βήματα μπρός, μερικὰ πίσω καί ξαναγύρισε στὸ ἴδιο μέρος. Τὸ νόμισμα ἦταν πάντα ἐκεῖ. Ρίχνει τότε τὸ μαντῆλι του, βλέπει κλεφτόντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σκύβει καί σηκώνει τὸ μαντῆλι του. Τὸ νόμισμα ὅμως ἔμεινε στὴ θέσιν του.

Θυμωμένος τότε, ἀφήνει τὸ καπέλο του. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, νοιώθει ἕνα χέρι νὰ τὸν χτυπᾷ ἐλαφρὰ στὸν ὄμο. Γύρισε ἔξω φρενῶν καί εἶδε ἕναν ὑπάλληλο ποὺ μ' ἕνα χαμόγελο ὅλο γλῆσα τοῦ εἶπε στ' αὐτί:

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε, νὰ σὰς συστήσω τὴν ψαρόκολλά μας. Δέν ὑπάρχει δευτέρη στὸν κόσμον, ὅπως ἔχετε πεισθῇ καὶ ὁ ἴδιος.

☐ ☐

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

—Μοῦ φαίνεται πολὺ λυπημένος, φίλε μου, τί σοῦ συμβαίνει;

—Μεγάλη συμφορά. Ἐγραψα στὸν πατέρα μου νὰ μοῦ στείλῃ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσω τὸ ράφτι μου καί ἀντὶ νὰ μοῦ στείλῃ χρήματα μοῦ ἔστειλε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ράφτι ἐξωφλημένο.

Παύσετε νὰ χορεύετε ἂν θέλετε νὰ ζήσετε 100 χρόνια!

Η... ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΤΕ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

Τὸ πρόβλημα τῆς διαρκείας τοῦ ἀνθρώπινου βίου, ἀπασχόλησε καί ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ ἀπασχολῇ τὴν ἐπιστήμη. Τί πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς, πὼς πρέπει νὰ ζῇ γιὰ νὰ φθάσῃ τὰ 100 χρόνια, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ ἐπιστὴμη; Τί πρέπει κανονικῶς νὰ τὰ φθάσῃ ὁ ἀνθρώπος; Οἱ ὑγιεινολόγοι διαφωνοῦν διαρκῶς: ὁ καθένας προτείνει καί ἀπὸ ἕνα σύστημα ζωῆς.

Ἐταῖ, οἱ μόνοι ἀρμόδιοι νὰ μιλῇσουν γιὰ τὸ... ζωτικώτατο — κυριολεκτικῶς — αὐτὸ ζήτημα, εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι: αὐτοὶ θὰ ἔφθασαν καί ἐσπεράσαν τὰ ἐκείνὰ χρόνια. Μὰ καί αὐτοὶ δέν συμφωνοῦν. Καθεὶς λέει καί τὸ δικό του. Τὴν πῶς τελευταία, ὅμως καί... συνταρακτικὴ γνώμη τὴν ἔδωκε ἡ Αὐστραλὴ μίστερ Σάρα Μάσγκραιβ, ποὺ ἔφτασε αὐτὲς τὴς μέρες τὴν 107ῃ ἐπέτειο τῆς γεννήσεώς της.

Λοιπόν, ἡ ἀξιοσεβαστὴ κυρία Σάρα, λέγει ὅτι χρωστᾷ τὴν θαλερότητά της καί τὰ χρόνια της στὸ ὅτι δέν χόρεψε ποτέ στὴν ζωὴ της. Καί ἡ ἀγαθὴ γερόντισσα, ἔφαλε τὸν ἐξάγαλμο τῶν σημερινῶν κοριτσιῶν ποὺ ἐφημερεύονται στὰ

νὰ ἀποδίδῃ τὰ χρόνια της... στὴν στέρησή του!

Μὰ τὰ ἴδια περίπου βεβαιώνει καί ἕνας ἀνδρὸς ὑπεραιωνόβιος, ὁ Ἀγγλὸς μίστερ Σκίτ, ποὺ πέθανε τελευταία σὲ ἡλικία 104 ἐτῶν. Προτοῦ πεθάνῃ εἶπε σὲ κάποια ἐφημερίδα ποὺ τὸν ρώτησε σχετικῶς, πὼς χρωστᾷ τὰ χρόνια του στὸ ὅτι δέν ἐξενύχτησε ποτέ χορεύοντας ἢ διασκεδάζοντας, ὅπως ὁποῖτε — ὥστε κατὰδικαστέος ὁ χορὸς, ἐφόσον, τουλάχιστον, συνοδεύεται μὲ τὸ ἐξενύχτι πράγμα ποὺ συμβαίνει συνήθως στὴν ἐποχὴ μας.

☐ ☐

Επειδὴ, ὅμως, μιλάμε γιὰ μακροζωία ἄς ἀναφέρωμε ὅτι σπουδαῖο ρόλο παίζει στὸ ζήτημα καί τὸ ἡθικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἐννοοῦμε ἐδῶ τὸν καλὸν ἢ κακὸν ἡθικῶς, ποιτικῶς, ἀλλὰ τὴν δυναμικότητα ποὺ πρέπει νὰ διαθέτῃ ὁ καθεὶς μας ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικώτερη ἀντιμετώπιση τῶν διαφορῶν ἀντισημάτων τῆς ζωῆς. Ὅσο πῶς καλοδιατηρημένο τὸ ἡθικὸ τόσο πῶς ἀκμαῖο καί

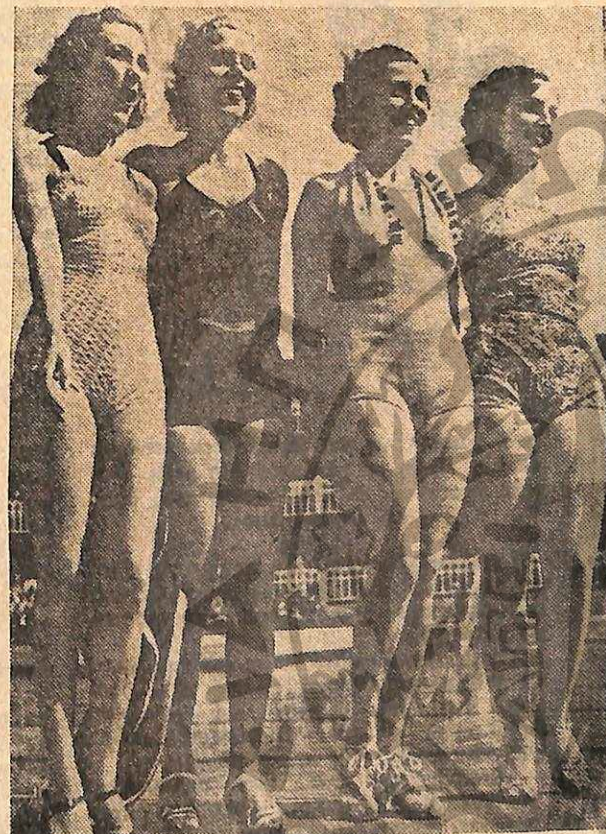
τὸ σῶμα. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀρχὴ βασιική ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν ὅσοι παρασύρονται εὐκόλα ἀπὸ τὴς ἀναποδιές, ὅσοι ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ τίποτε καί παθαίνουν μὲ τὸ παραμικρὸ. Δέν ἀρνείται, βέβαια, κανεὶς ὅτι τὰ βάρη εἶναι ἀπείρα στὸν κόσμον αὐτόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ ρίχνῃ κανεὶς ἔξω καί ποτέ μέσα. Νὰ μὴ φθάνουν ὡς τὸ βάρος τῆς ψυχῆς του. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς οἱ λεγόμενοι ἐπιπόλαιοι, εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι γιὰτὶ εἶναι καί οἱ ὑγιέστεροι! Μὴν τὸ πάρετε ὡς παραδοξολογία αὐτὸ. Ὁ «ἐπιπόλαιος» ἄνθρωπος, αὐτὸς ποὺ δέν σκοτίζεται σχεδὸν γιὰ τὸ τίποτε, ποὺ δέν κρατᾷ τίποτε μέσα του, ποὺ δέν σταματᾷ γιὰ πολὺ στὸ ἴδιο πράγμα, παρὰ πᾶν τὴν πεταλούδα, ποτέ ἐδῶ καί ποτέ ἐκεῖ, τρυγώντας τὴς χαρὲς τῆς ζωῆς, ὅπου τὴς βρῇ, εἶναι καί ὁ υγιέστερος, ψυχικῶς, ἄνθρωπος. Ἡ λεγομένη σταθερότης τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ρωμαντικὴ διάθεση, κ' ὅλα τὰ συναφῆ, εἶναι ἀρρωδστείες, λέγει ὁ καθηγητὴς Λαζάρεφ. Ὁ ἴδιος, λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, κανονικῶς, πρέπει νὰ ζῇ ἐκείνους

πενήντα χρόνια, ἂν δέν τὰ φθάσῃ εἰναι γιὰτὶ αὐτοφθείρεται, τρώγει τὸν ἑαυτό του προτοῦ τὸν φάγῃ ἡ ζωὴ, τὰ ἐξωτερικὰ αἰτία.

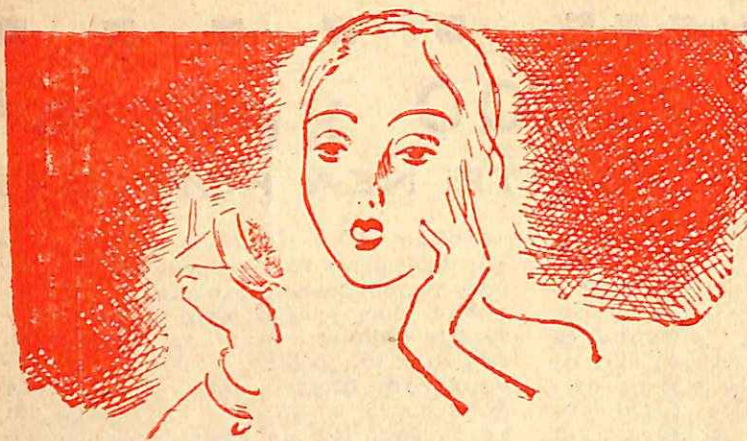
Ὁ δὼρ Λαζάρεφ, πάλι λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅταν φθάσῃ σὲ κάποια ἡλικία, πάνω ἀπὸ τὰ 55—60 αἰφνης, πρέπει νὰ ἐξαπαταντρέυεται μιὰ νέα κοπέλα!... Ὁ ἄνθρωπος γεννᾷ γιὰτὶ τὸ θέλει. Ὅταν πῇ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ὅσο καί κοινότοπο: «Τώρα πιά ἐγώ...» πᾶν, χάθηκε. Ἀφῆθηκε στὸ ἔλεος τοῦ χρόνου καί τῆς φθορᾶς. Καμμιὰ ἀντίδραση. Ἀφῆναι τὸν ἑαυτό του νὰ καταρρεῖ. Οὐτε ἡ λίγη γυμναστικὴ ποὺ ἔκαμε πρῶτα, οὐτε ὁ περίπατος μὲ τὰ πόδια στὸν καθαρὸ ἀέρα. «Πᾶμε πιά ἐμεῖς...» θ' ἀκούσετε συχνὰ τοὺς γέροντες νὰ ψιθυρίζουν. Καί ὅμως, γιὰ προσέξτε, ἕνα πενήντα ἄνθρωπο ὅταν ἡ τύχη, ἡ παιχνιδιάρικα αὐτὴ θεὰ τὸ φέρῃ καί ἐρωτευθῇ ἡ παντρετὴ καμμιὰ νέα κοπέλα, κυττάχτε λέγω, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο πὼς ἀλλάξῃ! «Ἐγὼ» δέκα χρόνια νεώτερος! θὰ σὰς πῇ γεμάτος χαρὰ καί θάνατος ἀλήθεια! Τί ἔγινε; Ἀνασύναξε ἄπλως τὸ ἡθικὸ του. Εἶδε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς δέν χόρθηκαν ἀκόμη ὅλα, πὼς γελάστηκε νομίζοντας ὡς τώρα, πὼς ὅλα πιά εἶχαν τελειώσει γι' αὐτόν, καί ἀρχίζει νὰ ἐξαγῇ! Εἶναι ὁ ἐξαγνημένος. Σὰς ἀναφέραμε, παραπάνω γιὰ τὸν ὑπερεκατοχρονίτη Ἀγγλὸ μίστερ Σκίτ. Λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δέν εἶχε μονάχα ἀποφύγει τοὺς χοροὺς καί τὰ ἐξενύχτια, ἀλλ' εἶχε φροντίσει, ὅταν χόρεψε σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν, νὰ ἐξαπαταντρέυῃ, παίροντας ἕνα νέο κορίτσι. Καί ἡ ζωὴ του ἄλλαξε διὰ μιὰς!

Ο ΙΑΤΡΟΣ Χ.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

Τρεῖς ὑπῆρχαν οἱ χάριτες στὴν ἀρχαίότητα. Ἡ ἐποχὴ μας παρουσιάζει τέσσερις γιὰ φέτος τοῦλάχιστον. Εἶναι οἱ τέσσερις ὠραιότερες ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν κολυμβήτριες ποὺ διακρίθηκαν σὲ μιὰ κολυμβητικὴ ἐορτῇ στὴν πισίνα Μολιτόρ, στὸ Παρίσι. Στὴν ἴδια ἐορτῇ εἶναι καὶ διαγωνίσματα γιὰ τὸ ὠραιότερο μαγιά. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ μὲς Βαρ βάρυ Σάου (πρώτη ἀριστερά). Θὰ ἀμολογήσετε ὅτι τῆς ἀξίζει ὁ κότινος.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΝΩΦΕΛΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΕΣ

«Ό,τι έγινε, έγινε!» έλεγε ο δήμιος του Ντίκενς που είχε αποκεφαλίσει έναν άθωο κατά λάθος. Δεν είναι αντιπαθητικός ο δήμιος αυτός. Ξέρει καλά ότι η μετάνοια δεν είναι αρκετή για να ξαναμπή ένα κομμένο κεφάλι στον τόπο του. Έτσι δεν θα γελαστή πιά και δεν θα κάνει λάθος σ' άλλο κεφάλι. Γιατί ξέρει ότι το πράγμα είναι ανεπανόρθωτο.

Μοδ φαίνονται περισσότερο αντιπαθητικοί οι άνθρωποι που έχουν τη μετάνοια πολύ εύκολη. Τό να μετανοή κανείς και να έχει τύψεις είναι σαν να θέλη να μην έχει γίνει εκείνο που έγινε πιά. Και σιγά-σιγά καταλήγει να πιστεύει ότι τα έσβυσε όλα με τα δάκρυά του. Και όταν σβυσθούν όλα, ξαναρχίζει...

Υπάρχουν δυο ειδών χαρακτήρες: Εκείνος που παραδέχεται τα λάθη του και δεν αρχίζει τα θρηνολογήματα. Γιατί υπόσχεται στον εαυτό του ότι δεν θα το ξανακάνει. Κι' εκείνος που έχει τάση στο να κλαίει και να οδύρεται γι' αυτό που έκανε και να τραβή τα μαλλιά του. Βρίσκει, φαίνεται, στην συντριβή μια πρόσθετη ήδονη: «Αν ήξερα! Αν ήξερα!» λέγει. «Ήξερε πολύ καλά, πιστέψτε με. Άλλά γιατί να στερηθώ κανείς την ήδονη να κάνει κάτι κακό, όταν είναι έτοιμος να συγχωρεθώ;»

Είστε πρόθυμος να ζητήσετε συγγνώμη; Τότε δυσπιστήτε στον εαυτό σας. Η ευκολία με την οποία μετανοεί κανείς σημαίνει και την ευκολία να διαπράττει σφάλματα. Μα ούτε οι συγγνώμες ούτε τα δάκρυα δεν θεραπεύουν την κατάσταση και δεν σβύνουν εκείνο που λυπεί τόσο... Καλύτερα να λέτε από πριν ότι εκείνο που γίνεται δεν μπορεί να «ξεγίνη». Και να μην το κάνετε...

Όταν πάλι, όμως, γίνη κάτι αναπότρεπτα, αντιμετώπιστε το με θάρρος. Τα δάκρυα είναι περιττά κι' άνωφελα.

ΛΟΡΑ

□ □

ΜΟΔΑ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Τό κύμα της αιδούς, ή μάλλον τό κύμα της καλαισθησίας και της κομψότητας που κατέκλυσε τελευταίως τις πλάζ, μ'ας υποχρεώνει να πούμε τη γνώμη μας σχετικά με την καταλληλότερη εμφάνιση...

Φυσικά και οι πυχζάμες — κυρίως οι

Ένα χαριτωμένο και άφελεστατο χτένισμα για την έξοχη με χαρίστρα στη μέση, ελαφρές μπούνιες κι' ένα φιδόγχο που δίνει πολύ νεανικό ύφος.

Τό μοντέλλο που σ'ας δείχνει ή εικόνα μας είναι ένα από τα μοντέλλα που θαυμάσθηκαν περισσότερο στην έφετεινή επίδειξη.

Τό ανσάμπλ αυτό «ζυπ-κυλόττ» είναι τό πιο κλασσικό και τό πιο εύκολοφόρετο για όλες σχεδόν τις γυναίκες. Χρησιμεύει έξιςου για φόρεμα σπόρ: για τό τέννις, για τό κροκέ κλπ.

Αποτελείται από ένα απλούστατο φόρεμα με «ζυπ-κυλόττ» αρκετά ευρύχωρη, που κομπώνει στους γοφούς. Τό ντεκολτέ του είναι τετράγωνο εμπρός και πολύ ανοιχτό πίσω στην πλάτη.

Αν δεν σ'ας άρέσει ή κυλόττα μπορείτε να κάνετε τη φοδούσα απλή. Τό μοντέλλο δεν αλλάζει καθόλου σχεδόν. Πρέπει να σημειωθή, όμως, ότι για να ξαπλώση κανείς στην άμμο και να κυλιση χαρούμενα στον ήλιο ή κυλόττα

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

φανταζι — και τά σπόρ και τά ανσάμπλ ζυπ-κυλόττ, όλα είναι χαριτωμένα και κανείς δεν έχει αντίρρηση σ' αυτό. Τό μόνο που

καταδικάζεται έφέτος είναι τό μαγιό, τό πραγματικό απλούστατο και κολλητό μαγιό του οποίου έγινε κυριολεκτικά κατάχρηση.

Γιατί όσο πρακτικό κι' ευχάριστο είναι τό μαγιό για την διαμονή «μέσα στη θάλασσα» για τό πραγματικό μπάνιο, άλλο τόσο καταδικάζεται από την μόδα προκειμένου να κάθεται μ' αυτό μια γυναίκα στην άμμουδιά, να διαβάζη ή να πλέκη επί ώρες δόλοκληρες.

Οι νέες συλλογές μας παρουσιάζουν τόσα ωραία ανσάμπλ για πλάζ που θά ήταν κρίμα να μη έπωφεληθούμε

είναι πιο κατάλληλη γιατί δίνει μεγαλύτερη έλευθερία στις κινήσεις.

□ □

Γιά να πάτε στην πόλη και να κάνετε τά ψώνια σας, ή για να πάρετε τό τσάι σας στη δροσιά, περνάτε επάνω από τό φόρεμα αυτό της ήλιοθεραπείας μία μικρή βέστα μπολερό από φανελλίτα ζωηρόχρωμη, χωρίς γιακά, με μανίκια κοντά και φουσκωτά.

Τό φόρεμα γίνεται από τουάλ λευκό, από βαμβακερό οτομάν, από πικέ ή από ζερσε λευκό: αποφεύγετε τό τουάλ ντέ σουά, που κιτρινίζει και σκληραίνει από τό νερό της θάλασσας.

□ □

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΜΠΡΙΜΕ

Υπάρχουν χίλιοι τρόποι να χρησιμοποιήσετε τό έμπριμέ. Τουλάχιστον θά μπορούσε να τό πιστέψη κανείς αυτό βλέποντας με πόση φανταζι κατορθώνουν οι ραπτικοί να ανανεώνουν κάθε χρόνο τους τρόπους της χρησιμοποίησης του.

Έν πρώτοις, έχουμε τό ταγιέρ έμπριμέ με μία μπλούζα από όργαντζα σκούρα ή ανοικτόχρωμη, αναλόγως του ανοικτόχρωμου ή σκούρου φόντου του έμπριμέ. Αυτό, όμως, δεν είναι τίποτα τό καινούριο.

Πιο περίεργες είναι οι «ένκρυστασιόν» μονόχρωμου υφάσματος σέ έμπριμέ. Λόγου χάριν μαύρες ένκρυστασιόν στο λαιμό, στα μανίκια και στη μέση ενός φορέματος έμπριμέ.

Βρίσκει ακόμη τό έμπριμέ υπό μορφήν μεγάλων λουλουδιών από μουσελίνα, ραμμένων στον ποδόγυρο μιάς βραδυνης τουαλέτας από μονόχρωμη όργαντζα ή στα ρεβέρ των απογευματινών άμπιγιέ ταγιέρ από κρέπ ντέ σίν ή κρέπ σατέν σκούρο.

Οι ρίγες που μ'ας άρέσουν τόσο ένέπνευσαν στον οίκο ραπτικής του Παρισίου «Κοστιό ντέ Βάρ» ένα χαριτωμένο κοστούμι για ποδήλατο, μιά που ή τελευταία λέξις του σνομπισμού είναι ή μανία της ποδηλασίας. Τό κοστούμι αυτό αποτελείται από μιά τουνίκ με κοντά μανίκια και μιά κυλόττα που είναι κάτι μεταξύ των πανταλονιάν του γκόλφ και του μαγιό—κυλόττ που φορούσαν οι γιαγιάδες μας όταν πηγαίναν στο μπάνιο ή στο ψάρεμμα. Είναι χαριτωμένο, πολύ μοντέρνο και λίγο «παλαιό» συγχρόνως: ό,τι ακριβώς μ'ας άρέσει έφέτος. Τό μοντέλλο αυτό είναι από σκούρο κόκκινο υφασμα με λεπτότατες λευκές ρίγες κατά μέγανλα διαστήματα.

Πολλά έμπριμέ παριστάνουν μοτίφ όριζόντια: ρίγες μπαγιανταίρ, γραμμές ή μπάντες μικρών λουλουδιών πολύ κοντά την μιά στην άλλη. Οι μπάντες αυτές έναλλάσσονται συχνά με μπάντες μονόχρωμες. Αυτές όμως θά τις συμβούλευα μόνο στις γυναίκες που είναι υπερβολικά λεπτές, και σέ όποιαδήποτε άλλη έποχή εκτός από τη σημερινή θά έθεω-

σεηίδες

ρούντο σκελετώδεις.

Μεγάλες ένκρυστασιόν από έμπριμέ γαρνιρουν συχνά βραδυνές τουαλέτες.

Ένα μακρύ μαντώ από πικέ ή λινό έμπριμέ σκεπάζει τό μαγιό ή τό σόρτ της πλάζ.

Πολλές φορές ένα πλισσεδάκι έμπριμέ «μπορντάρει» τον ποδόγυρο μιάς μονόχρωμης φούστας.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΣΑΜΠΑΝΙΑ ΣΠΙΤΙΚΙΑ

Σ'ας δίνωμε παρακάτω μιά συνταγή διοιστικού ποτού, πολύ οικονομικού και εύκολου στην κατασκευή του, που μπορεί κάλλιστα να όνομασθή σπιτική σαμπάνια, γιατί παρουσιάζει πολλές αναλογίες με τό αφρώδες αυτό και τόσο άκριβο ποτό:

Παίρνετε,

- 1 φούχτα λυκίσκου
- 3 φύλλα πορτοκαλιάς
- 80 δράμια ζάχαρη
- 1 κονταλιά της σούπας ξύδι
- 2 όκάδες περίπου νερό.

Ρίχνετε μέσα στο νερό τά ύλικά ποτ σ'ας δώσαμε παραπάνω, σκεπάζετε τό δοχείο και τό αφήνετε επί δυο μέρες σ' ένα μέρος δροσερό, άνακατεύοντάς το προί και θράδυ.

Μετά, δύο μέρες, φιλτράρετε και γεμίζετε τό ποτό σέ μπουτίλλες.

Προσέξτε να δέσετε καλά με σπάγγο τον φελλό στην κάθε μπουτίλλια γιατί τό ποτό είναι πολύ άεριοϋχον.

□ □

ΡΟΔΑΚΙΝΑ ΜΕ ΖΕΛΕ

Α δόσεις: 10 ροδάκινα μικρά ή 6—7 μεγάλα, 150 δράμια ζάχαρη, 20—22 φύλλα ζελατίνας, ένα άσπράδι αγγού, ένα ποτηράκι λικέρ και 300 δράμια νερό.

Εκτέλεση: Αφού καθαρίσωμε τά ροδάκινα και τούς αφαιρέσωμε τά κουκούτσια, τά βράζωμε με τά 150 δράμια νερό και τά 75 δράμια τη ζάχαρη, χωρίς να λυώσουν.

Υστερα, χωρίς να κατεβάσωμε την κατσαρόλα από την φωτιά, βγάζωμε τά ροδάκινα μ' ένα πηρούνι και τά βάζωμε σ' ένα πιάτο προσθέτοντας στην κατσαρόλα την υπόλοιπη ζάχαρη, τό νερό και τό άσπράδι, του αγγού.

Τά δουλεύωμε διαρκώς να άνακατωθούν καλά και όταν ξεσταθούν βάζωμε μέσα τη ζελατίνα, αφού προηγουμένως τη μουσκέψωμε σέ κρύο νερό. Έξαικολουθώμε να δουλεύωμε τό μίγμα μέχρις ότου λυώση ή ζελατίνα και μέχρις ότου θράση τό περιεχόμενο της κατσαρόλας. Τότε βγάζωμε στην άκρη

της φωτιάς τη ζελατίνα να έξαικολουθήση τό σιγοβράσιμο μέχρις ότου ό ζελές καθαρίσει και πάρει διαφανές χρώμα κιτρινωπό.

Κατεβάζωμε την κατσαρόλα από τη φωτιά και όταν μισοκρυώση περνάωμε τό ζελέ από πετσέτα ή τουλπάνι. (Γυρίζωμε άναποδα μιά καρέλα, δένουμε στα πόδια της την πετσέτα ή τό τουλπάνι, βάζωμε από κάτω μιά λεκάνη, την δέ ζελέ ρίχνωμε μέσα στην πετσέτα κι' έτσι γίνεται εύκολα τό πέρασμά του).

Όταν περάση, τότε ρίχνωμε μέσα τό κονιάκι ή τό λικέρ. Παίρνωμε κατάλληλη φόρμα (υπάρχουν ειδικές για τούς ζελέ), τη βάζωμε όλόκληρη μέσα σέ λεκάνη με πάγο και παίρνοντας από τόν ζελέ βάζωμε μέσα σ' αυτή 2 δάκτυλα ύγρο. Κατόπιν—όταν πήξη λίγο—ρίχνωμε μέσα στη φόρμα μικροκομμένα τεμάχια ροδάκινο κι' επάνω σ' αυτό άλλον ζελέ.

Τό κομψότατο ανσάμπλ ζυπ-κυλόττ, με τό μπολερό που τό συμπληρώνει, όπως γράφωμε στην σελίδα παραπλεύ- πλεύρας

Έξαικολουθώμε έτσι μέχρις ότου γεμίση ή φόρμα, την οποία αφήνωμε μέσα στον πάγο να πήξη καλά τό περιεχόμενο της επί 30—45 λεπτά της ώρας. Όταν πήξη και θέλωμε να σερβίρωμε τόν ζελέ, βγάζωμε τη φόρμα από τόν πάγο, την βυθίζωμε λίγα δευτερόλεπτα μέσα σέ χλιαρό νερό και ξεφορμάρωμε τό ζελέ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

2

Στό προηγούμενο σ'ας έγραψα γενικώς πως άναπτύσσονται τά μπιμπίκια και τά μαύρα στίγματα στην έπιδερμίδα καθώς και για την μεγίστη διαφορά που υπάρχει μεταξύ αυτών και μιάς άλλης δερματικής παθήσεως: τόν άμμόν.

Σήμερα θά σ'ας γράψω τόν τρόπο με τόν όποίο θ' άπαλλαγίτε από την όχλησή κι' άνταισθητική αυτή πάθηση της έπιδερμίδος σας.

Είπαμε ότι τά μπιμπίκια και τά μαύρα-νια άναπτύσσονται μόνον στα λιπαρά δέρματα κι' ιδιαιτέρως στα πιο πολύ λιπαρά φυσιολογικώς μέρη τού προσώπου (σαγόνι, μέτωπο, πλάγις της μύτης), κι' ότι πρέπει να ένεργήτε εναντίον τους άμέσως και χωρίς χρονοτριβή, γιατί ένόσω παραμένουν σκληθαίνουν καταληκτικά. Η κατάρσηφή τών μπιμπικιών έπιτυγχάνεται μόνον με μιά άυστηρά τοπική άγνείνη της έπιδερμίδος. Με την τοπική άντισηψία μόνο μπορεί να κατανικηθή ή προδιάθεση τού εδάφους (της έπιδερμίδος) προς άνάπτυξη τού μικροβακίλλου, τόν όποϊον καθώς είπαμε στο προηγούμενο όφειλονται τά μπιμπίκια. Πως γίνεται αυτή ή τοπική άντισηψία; Έν πρώτοις πρέπει να σαπουνίζετε, τά προσδεδιημένα έννοείτε, μόνον μέρη. Τό σαπουνισμα είναι ή βάση της άποστείρωσεως και τό πλέον ουσιώδες μέρος της τοπικής άγνείνης. Μ' ένα χονδρό δηλαδή κομμάτι σαπουνιού, βρεγμένο μέσασε ζεστό νερό και τριμένο καλά επάνω σ' ένα σαπούνι με άντίδραση όξινη (Savon pour grasse ή Jnoiyol ή Fissan) σαπουνίζετε καλά με κυκλικές κινήσεις τά πάσχοντα μέρη. Πρέπει όμως ν' αλλάζετε κάθε φορά τό σαπούνι γιατί οι μικροβακίλλοι φωλιάζουν εύκολα σ' αυτό, κι' έτσι διαρκώς άναμολώνονται και τά γειτονικά μέρη της παθήσεως. Καταλαβαίνετε λοιπόν ύστερα απ' αυτό τί καλό προσεγγίτε στην έπιδερμίδα σας όταν χρησιμοποιήτε πάντα τά ίδια: σαπουνιάρια, πανιά ή λαστιχένια γάντια για την περιποίηση τού προσώπου σας. Τis πιο πολλές φορές αυτά γίνονται πρόξενοι διάφορων δερματικών παθήσεων της έπιδερμίδος σας.

Σ'ας γράφω παραπάνω ότι τό σαπούνι που θά χρησιμοποιήτε γι' αυτή την δουλειά πρέπει να ήν όξεία, και τούτο γιατί τό δέρμα έχει κι' αυτό όξύτητα, συνήπως εύχρηστέται καλλίτερα από προϊόντα που περιέχουν όμοιομορφα στοιχεία. Ο ίδιος που εκκρίνεται από την έπιδερμίδα περιέχει όξύτητα. (Αυτή ή όξύτης τού δέρματος είναι ένα από τά σπουδαιότερα μέσα της άμύνης του εναντι των διαφόρων έθρων του. (μικροβίων κ.τ.λ.) και τά όποια στο έδαφος της όξύτητος δεν μπορούν ν' άναπτυχθούν. Απ' την λοιπόν την όξύτητα τού δέρματος πρέπει να την άποβοηθώμε κι' όχι να την έλαττώνομε με την χρήση άκατάλληλων προϊόντων. Όστε βλέπετε ότι δεν φθάνει τά καλλυντικά να είναι μόνον άγνά αλλά και κατάλληλα για την ποιότητα και την άντίδραση που παρουσιάζει τό δέρμα σας (δηλ. όξινη ή αλκαλική). Διαφορετικά μέσα σέ

λίγο καιρό από της χρήσεως αφαιρούνται ώριμα στυπτικά του δέρματος κι' αυτό μαλακώνει, ρυτιδώνει και γεμίζει εξανθήματα, σπυριά, μπιμπικία και μαύρα στίγματα. Την αντίδραση αυτή του δέρματος την εξετάζουμε με την τελευταία επιστημονική μέθοδο Πέ-χά. Αυτή μας δείχνει ασφαλώς ποιανό δόση πρέπει να έχουν τα καλλυντικά για να είναι κατάλληλα κι' ωφέλιμα στο δέρμα που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν. Για τους λόγους αυτούς τα καλλυντικά παρασκευάζονται πια πρόσφατα κι' ανάλογα με την παρουσιαζόμενη περίπτωση, αντί να είναι έτοιμα και να συνοδεύονται με τη στερεότυπη φράση «για λιπαρά ή ξηρά δέρματα».

Στο επόμενο θα συνεχίσω, για την τοπική υγιεινή και θεραπεία των μπιμπικιών δίδοντας συγχρόνως και διάφορες κατ'αλληλίας συνταγές.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Χαστούκια, κλωτσιές και άλλα διάφορα

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

Πρόεδρος.— Καλά. Κάτσε κάτω. 'Η κ. Μπερενίλ έχει τον λόγο.

Κα Μπερενίλ.— Τι να σας πω, κ. πρόεδρε; 'Ο άντρας μου με παράτησε σύζυγα, ύστερα από όσα του είπα κι' ώρμησε στην σκάλα. 'Εγινε μεγάλη φασαρία και σε λίγο ξανακατέβηκε. Δεν ξέρω πώς έγινε κι' αρπάχτηκαν με τον αναθεματισμένο αυτό τον ξενοδόχο, που του μαύρισε το μάτι όπως είναι τα ιατρία των πεκινουά. Σάν να μην έφθανε αυτό, του ξέσκισε το σακκάκι του αντίδω μου. 'Υστερα, βόηκα τον άντρα μου στο πεζοδρόμιο, κουρελή, αίματωμένο, αξιολύπητο!

Κατόπιν συντόμου σκέψας, άναγ-γέλειται το αποτέλεσμα.

Πρόεδρος.— Τό δικαστήριο, Μπουφέ, σας καταδικάζει εις πρόστιμον 25 φράγκων, εις 100 φράγκων αποζημίωσιν εις τον παθόντα και τὰ έξοδα της δίκης.

Μπερενίλ.— Μόνο τόσα; 'Εκατό φράγκα! 'Ορίστε πληρωμή! Κι' όμως έφαγα ένα σωρό χαστούκια, κλωτσιές, μου ξέσκισε και το σακκάκι...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΛΟΓΟΣ

'Ο Νίκος μπαίνει εκείνο το απόγευμα στο καφενείο πολύ δύσθυμος.

—Τί έχεις κι' είσαι έτσι; τον ρωτά ο φίλος του Κώστας.

—Τί ναύω; Πρό όλίγου πήρα ένα γράμμα το οποίο με πληροφορούσε ότι η γυναίκα μου με άπατα.

—Ξέρεις με ποιόν;

—Ξέρω.

—Τότε να πάς να του ζητήσεις τον λόγο!

—Δεν μπορώ.

—Γιατί;

—Πρώτα, πρώτα η αξιοπρέπεία μου δεν μου το επιτρέπει, δεύτερον, δεν αντέχω στις δυνατές συγκινήσεις και τρίτον, ο έρωμένος της γυναίκας μου είναι ένας πρωταθλητής της πυγμαχίας!

Οι ήρωες της άλλοτε

'Ο στρατάρχης ντε Σάξ ήταν θαρραλέος, όταν έφυγε για την έκστρατεια εκείνη που θα τελείωνε με την περίλαμπρη νίκη του Φοντενούα.

Φεύγοντας τον ρωτά ο Βολταίρος πώς θα κατόρθωνε να φθάσει επί τόπου στα χάλια που θρискότανε.

—Δεν πρόκειται τώρα, απάντησε ο γενναίος στρατιώτης το πώς θα φτάσω, αλλά το πότε θα φύγω!

'Ο αλήτης

"Ελα κι' άπόψε σούφεξεν, αλήτη... δεν θάσαι μόνος, συντροφιά σου έχω θά (γίνω....)

'Αλήθεια, θές; τη νύχτα γύρω μας την (κούφια)

οι δυο μαζί να τη γεμίσουμε με θρήνοι;

Δεν ξέρω αν θέλεις... μα το βλέπω πώς (διστάζεις,

ω! ναί... διστάζεις, οι ματιές σου οι τό- (σο κρύες)

μου το φωνάζουν.... Κι' όμως νάξερεις (πώς μοιάζουν,

αλήτη, άπόψε και των δυο μας οι ιστο- (ρίες....)

'Εσύ μία νύχτα έκίνησες μονάχος και δεν αντίκρουσες στών δρόμων σου (την πλήξη)

την πριγκιπέσσα των όνειρων σου, τη (Μοίρα,

με χαμογέλιο το κεφάλι σου ν' άγγιζίπ... (του κ.λ.π.)

"Ετσι και γώ είχα κάποια νύχτα ξεκί- (νήσει)

άπόνα σύννεφο, κι' άκλούθησα ένα (βόγγο;

τη γη και γώ δεν την κατάχτησα ποτές (μου....)

(της Ιστορίας γιατί ν' αυξάνουμε τον (δύγκο;)

Κι' όμως, αλήτη, πόνεσα' κι' έντός μου κάτι τεράστιο άναψε κι' έσβυσε: η 'Ελ- (πίδα....)

(πόσες σελίδες.... Ιστορίας αν δεν σβυ- (νόταν)

κι' άκόμα πόσες Ιστορίες κάθε σελίδα....)

"Ετσι ασφαλώς αλήτη μου και σένα μία φλόγα σ' έπνιξε ένα δειλί, μα η όρ- (μή σου)

έρρευσε δάκρυα κι' έτσι τώρα άπομει- (νάρει)

μιάς πυρκαγιάς γέρνει στην μπόρα τό (κορμί σου.

Κι' όμως άπόψε σούφεξε... Για δός μου, δός μου το χέρι σου και πές μου, άπόψε (πές μου)

κάτι δικό σου.... 'Η ριγνή φωνή σου (θάνα)

μιά μελωδία που δεν την άκουσα ποτές (μου....)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΑΤ.— (1937)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

συνεργάτις του «Σικάγο Νταί-ηλυ Νιούς».

Μιά μέρα την φωνάζει ο διευθυντής της και της λέγει:

— "Ενας μαχαραγιάς με την μαχαράνι του έφθασαν στην πόλη μας. Μοῦ χρειάζεται μιὰ συνέντευξη. Κάνετε ό,τι θέλετε!

'Η μίστρες Κέρναν, πήγε πρώτα στο ξενοδοχείο του μαχαραγιά, προς άναγνώριση του έδάφους. 'Η είσοδος δεν ήταν διόλου εύκολη. 'Ο μαχαραγιάς είχε ζητήσει να τον προστατεύσουν με κάθε τρόπο από τους περιέργους και άδιακρίτους. "Ετσι, η άστυνομία και το προσωπικό του ξενοδοχείου φρουρούσαν άγρυπνα.

"Όταν, όμως, η γυναίκα θέλη!... Τό άλλο πρωί, η μαχαράνι έβλεπεν έκπληκτη να της παρουσιάζεται αντί της συνειθισμένης της καμαριέρας μιὰ άλλη. "Ηταν μιὰ νέα κοπέλλα, όμορφη και πολύ χαριτωμένη.

— 'Η άδελφή μου, που σάς ύπηρετούσε, είπε της κυρίας μαχαραγιά, άρρωστησε και έστειλε έμένα στο πόδι της. 'Ελπίζω να μείνετε εύχαριστημένη και από μένα, ύψηλοτάτη.

Και πράγματι, η νέα καμαριέρα έδειξε τόσο τέχνη στην δουλειά της, και τόσο τάκτ, που η μαχαράνι ήταν ένθουσιασμένη μαζί της και την έκαμε.... και φιληνάδα της.

Να σάς ποῦμε την συνέχεια; Την μαρτυρείτε: το «Σικάγο Νταίηλυ Νιούς» δημοσίευσε την άλλη μέρα το πιό συνταρακτικό ρεπορτάζ που είχε ποτέ γραφεί.

Οι άναγνώστες της έφημερίδος αυτής, μάθαιναν σ' όλες της τις λεπτομέρειες, — έκτός βέβαια των πολύ-πολύ άποκρύφτων, — την ζωή του ζεύγους, τις συνήθειές του, τους σκοπούς του ταξιδίου του κ.λ.π. 'Η κυρία μαχαραγιά είχε, φαίνεται, φλαρήσει άρκετά στη χαριτωμένη καμαριερύλα της!

Θα μπορούσε κανείς να άναφέρη και άλλα, άπειρα, παρόμοια κατορθώματα γυναικών ρεπορτέρς, άλλα σταματοῦμε, γιατί δεν θέλουμε να κάνουμε να κοκκινίζουν όί άρρενες συνάδελφοί των των 'Αθηνών!

Σκέψεις

— "Όποιος μπορεί να στρέψη τὰ δακρυ-σμένα μάτια του προς τον ούρανό δεν χάνει ποτέ.

(Ρίχτερ)

—Οι μυστικές έχθρες είναι περισσότερες έπιφθοες παρά οι φανερές.

(Κικέρων)

—Πρέπει όλα να τὰ παίρνη κανείς στο σοβαρό, ποτέ όμως τραγικά.

(Θιέρσο)

—Περισσότερο άνυπόφορος κι' άπ' τον άνθρωπο που δεν έχει ποτέ άδικο, είναι ο κείνος που νομίζει ότι πάντα έχει δίκιο.

(Μπαλζάν)

—"Όλοι γεννιούνται κλαίοντας αλλά κανείς δεν πεθαίνει γελώντας.

(Ρουσό)

—Πλούτος είναι όχι να έχη κανείς πολλά αλλά να έχη λίγες ανάγκες.

('Επίκτητος)

'Από τον Προμηθεα στον 'Αρχιμήδη

Οι μεγάλες εφευρέσεις της αρχαιότητας

Κρατεί, γενικώς, η γνώμη, για πολλές εφευρέσεις, ότι είναι άποτελέσματα της προόδου της εποχής μας, ότι είναι με δυο λόγια, μοντέρνες ανακαλύψεις. 'Εθεωρήθησαν δε έτσι η αρχαιότης και ο μεσαίων, ως εποχές σκοτούς και στασιμότητος από της άπόψεως αυτής. Μεγάλη πλάνη. Είναι αλήθεια ότι οι δυο τελευταίοι αιώνες έσημείωσαν τεράστιες προόδους στην βιομηχανία και τις τέχνες, προόδους που σκέπασαν με μιὰ μεγάλη σκιά τους ύπομνητικούς, και έξ' ίσου σοφούς, μ' έμάς, τεχνίτας των περασμένων εποχών. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν κάμανε τίποτε κι' αυτοί, και ότι όλα τὰ εφεύραμε έμεις!

Είχαν και οι περασμένοι αιώνες τις εφευρέσεις των και άς μη ξεχνούμε το κλασσικό πιά όσο και πανάρχαιο παράδειγμα του 'Ικάρου, που ήταν ο πρώτος που σκέφθηκε το άεροπλάνο, έστω και αν θέλησε να γίνη ο ίδιος το πετούμενο που ώνειρεύθηκε:

□ □

Θα σάς άναφέρουμε μερικά από τὰ άπειρα παραδείγματα που έχομε ύπ' όψει μας.

Θα παρατηρήσουμε όμως πρώτα, πώς η διαφορά μεταξύ των δυο εποχών, της αρχαιότητος και της σημερινής, ως προς τις εφευρέσεις υπάρχει στας μεθόδους έμεταλλεύσεως των φυσικών δυνάμεων.

'Η αρχαιότης, όπως και ο μεσαίων, ζέρουν ως κινητήριο δύναμη, μόνον έκείνη που παράγουν ο άνθρωπος και τα κατοικίδια ζώα. Αυτό όμως, δεν θα πη πως οι θαυμαστές αυτές πρόοδοι που έπραγματοποίησε ο άνθρωπος κατά τους τελευταίους χρόνους, δεν είχαν την αρχή τους, την βάση τους στους παλαιότερους χρόνους. Οι βιομηχανίες του σιδήρου, του μπρούτζου, του χάλυβος, που κάνουν σήμερα θαύματα, άνθοῦσαν και στους προ-ποιστορικούς άκόμη χρόνους. 'Επειτα, υπάρχουν εφευρέσεις και ανακαλύψεις, για τις όποιες κανείς δεν είναι σε θέση να πη σε ποιαν άκριβώς, έποχην άναγόνται.

Ποιος π. χ. θα μπορούσε να πη πότε έχει εφευρεθί το άπλούστατο αυτό, αλλά και τόσο πολύτιμο συνδεδεικ μέσο των μετάλλων το περίφημο στην μεταλλουργία βιομηχανικών μπουλό-νι; Και πότε σ' αλήθεια, έχει εφευρεθί η βίδα, άλλο πολύτιμο όργανο, στη διπλή χρήσι της ως συνδεδεικ μέσο

ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Κάποιος κολυμβητής φωνάζει σε μιὰ στιγμή άπελπιμένα:

—Βοήθεια, πνίγομαι!

Και κάποιος από την όχθη.

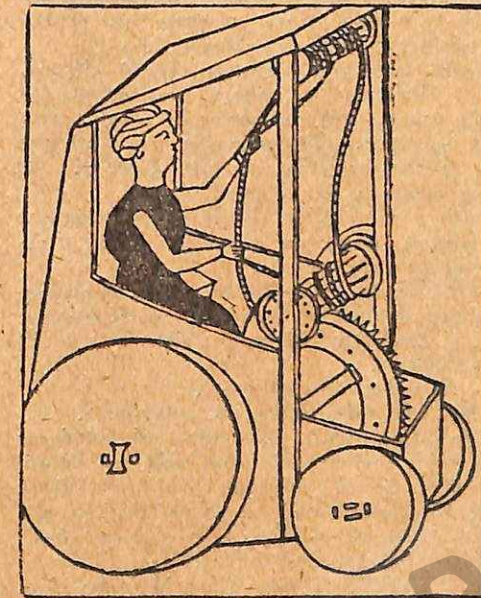
—Μπιά! 'Η εύκαιρία είναι πρώτης τάξεως για να μάθης να κολυμάς!

και ως μηχανή που προκαλεί πίεση; Και το πρίονι; Και το έλαστικό τόξο, ως μέσο προώθησεως; 'Όλες αυτές οι ανακαλύψεις και εφευρέσεις, άναγόνται στην προϊστορία. Μ' όλη δέ την άπλότητά τους, έχουν μέσα τους τὰ σπέρματα ιδεών μεγαλοφυών.

□ □

"Ας πάμε τώρα σ' ένα άλλον βιομηχανικό κλάδο: την ύφαντουργία.

Από τους πρώτους άκόμη προϊστορικούς χρόνους, πολλές χιλιετηρίδες

Το πρώτο αυτοκίνητο το εφεύρε στα 1420 ο 'Ιταλός καθηγής Τζιοβάννι Φοντάννα, και δεν ύπηρε, όπως βλέπετε, διόλου... άεροδυναμικό!

πρό Χριστού, η τέχνη της κλωστικής και της ύφαντικής, είχαν φθάσει σε εξαιρετικό βαθμό τελειότητος. Τὰ αγγυπτικά ύφασματα, μας δίδουν άπειρα παραδείγματα σ' αυτό έπάνω.

Στην Αίγυπτο, η βιομηχανία της κατεργασίας των πολύτιμων πετρεδίων είχε επίσης φθάσει σε ύψιστο βαθμό τελειότητος, που δεν τον ξεπέρασαν άκόμη, ούτε οι φημισμένοι τεχνίτες της 'Αμερικής.

Οι Αίγυπτιοι τεχνίτες της παλαιάς και μέσης Αυτοκρατορίας, κατεργάζονταν τους πολύτιμους λίθους με μεγάλη άκριβεία, πράγμα που άποδεικνύει ότι είχαν στην διάθεσή τους, τέλεια εργαλεία. Μέσα στον τάφο του Θούμσι Ζου (1700 π. χ.) βρέθηκε ένα πλήρες εργαστήριο σιδηρουργού, μ' όλα του τὰ σύνεργα, όμοια με αυτά που χρησιμοποιούν και σήμερα (σφύρες, άμόνια, φυσικά κ.λ.π.).

Στην Πομπηία, μιὰ τοιχογραφία μας δείχνει ένα πριονιστήριο με μηχανικά πρίονια, που δεν διαφέρουν παρά στις λεπτομέρειες από τὰ σημε-

ρινά μηχανικά πρίονια! Στην Πομπηία πάλι, πολυάριθμα άρχαία άγγεία, μας δίνουν ένα σωρό πληροφορίες για την βιομηχανία των αρχαίων που μας πείθουν ότι σε πολλά πράγματα αυτοί ήσαν πιό προώδευμένοι από μäs.

'Επίσης οι άρχαίοι, ήξεραν τόσο καλά την τέχνη να κατασκευάζουν σήραγγες, γέφυρες, ύδραγωγεία, δρόμους κ.λ.π. και άς μην είχαν τὰ γεωτρήπανα μας με τον πεπισμένο άέρα, το μπετόν, άρμε μες, και τὰ άλλα μας τεχνικά μέσα.

Μήπως δεν ήταν ο 'Αρχιτης, ο μαθητής έκείνος του Πυθαγόρα, που εφεύρε την τροχαλία, το τόσο πολύτιμο σήμερα, όργανο αυτοκινήσεως;

'Αλλά την φωτιά! Το πυρ το δημιουργικόν ποιός το άνεκάλυψε πρώτα, αν όχι ο Προμηθεύς; Και ποιός κατεσκεύασε της θαυμάσιες έκείνες πολεμικές μηχανές άλλος από τον 'Αρχιμήδη; Αυτός δεν είναι που άνεκάλυψε τον νόμο της θαρύτητος μέσα στο νερό;

Να άναφέρουμε τώρα και τὰ άρχιτεκτονικά άριστουργήματα της αρχαιότητος που μάταια προσπαθούν να άπομιμηθούν οι νεώτεροι χρόνοι; Και ποιός έχει άνακαλύψει τον τρόπο να κατασκευάζη τους στερεωτάτους έκείνους και τεραστίους θόλους των θυζαντινών έκκλησιών;

'Αλλά την τυπογραφία, δεν την ήξεραν οι Κινέζοι προτού τους... την κλέψη—γιατί όχι;— Γουτεμβέργιος;

Μα αυτό τέλος πάντων το αυτοκίνητο, που μας έκπληττει σήμερα, με τους άεροδυναμικούς του και τὰ άθόρυβα μοτέρ του, δεν είναι παρά μιὰ παλαιά εφεύρεσις. Το έχει σκεφθί πρώτος ο 'Ιταλός Τζιοβάννι Φοντάννα, καθηγής στο Πανεπιστήμιο της Παδούας, κατά τὰ 1420. 'Η εικόνα μας σάς δείχνει τί ήταν το πρώτο αυτό αυτοκίνητο!

'Εν γένει, δεν έχει κανείς παρά να έπισκεφθί τὰ μνησεία, για να μείνη κατάπληκτος μπροστά στις άναλογίες των παλαιών τεχνών με τις νεώτερες: 'Από τις κλειδαριές άσφαλείας, αρχίζοντας, ως τὰ πηδάλια των πλοίων!

Χάρης, λοιπόν, και μόνον σ' όλες αυτές τις προόδους που συνέσφαιραν οι περασμένοι αιώνες, μπορέσαμε, έμεις οι σημερινοί άνθρωποι να φθάσουμε εκεί που φθάσαμε, τελειοποιώντας άπλως όσα μäs παρέδωκαν οι αιώνες, δημιουργώντας και χτίζοντας πάνω στις βάσεις που έκείνοι έθάλαν.

ΖΩΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Για δες τί ωραίες φωτογραφίες που έθγαλα στον ζωολογικό κήπο:

—Μπαβό. Αυτός έδω ό έλέφας είναι ύπεροχος.

—Μά δεν είναι έλέφας, είναι η γυναίκα μου!...

Η ΣΟΦΟΥΛΑ

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Παν. Γιαννουδάκη

Ἡ Σοφούλα είναι τὸ κορίτσι τῆς παρέας. Είναι ἕνα ψηλὸ κορίτσι μὲ καλονικό σῶμα καὶ καλὴ καρδιά. Πῶς ἔχει καλὴ καρδιά τὸ καταλαβαίνει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τὰ μικρούλικά της θ' ἀνοίγονται γιὰ νὰ σοῦ χαρίσουν μιὰ μικρὴ λέξη, ἕνα γελάκι...

Γελά κάθε στιγμή ἡ Σοφούλα. Κι' ἀνοίγει τόσο ἀνεπιτήδευτα τὸ στομάτι της πὺν σούρχεται, βλέποντάς το, νὰ ὀρκιστῇ πῶς κι' ἡ ἐκφραστικότερη προσωπογραφία τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεινὰ διάσημου ζωγράφου, πὺν ἔτυχε νὰ θανατῶσας κάποτε εἶναι κατώτερη, πάρα πολὺ κατώτερη. Είναι μιὰ ζωντανὴ μεγάλη κοῦκλα ἡ Σοφούλα, «ἡ ὠραιότερη κοῦκλα τοῦ κόσμου».

Ἔτσι τὴν ξέρει καὶ τὴ λείει ἡ παρέα της, κι' ὅπως θὰ καταλαβαίνετε δὲν εἶναι δυνατό νάχη ἀδικο... Ὁ Πέτρος μπορεῖ νὰ σὰς ἀποστομώσῃ μὲ τὰ «πλέον ἀκλόνητα» ἐπιχειρήματα—διηγήσεις γὰρ— ἀν σὰς ἀκούσῃ νὰ λέτε τὸ ἀντίθετο. Κι' ὁ Μπάμπης—ὁ δάσκαλος—νὰ σὰς ἀπαγγεῖλῃ μιὰν ὀλόκληρη ποιητικὴ συλλογὴ γραμμένην ἀπὸ τὴ φαντασία του, ἀν ἀντιληφθῇ τὴ διαφωνία σὰς μὲ τὸ «διηγήσομαι».

Περίεργο; Ἀ, ὅχι καὶ τόσο πολὺ, ἡ μᾶλλον, καθόλου περίεργο. Ἀκούστε: Ἡ παρέα τους—Πέτρος, Μπάμπης καὶ Σοφούλα—χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν πρώτη τάξη τοῦ Γυμνασίου, Μαθητοῦδία, σ' ὅλο τὸ γυμνάσιο, πάντα μαζί. Στὸ διάβασμα καὶ στὰ παιχνίδια. Καὶ στῆς φαντασίας τὰ πρώτα ξεπετάγματα. Μήκανε μαζί καὶ στὸ Πανεπιστήμιο. Μ' ἄλλα λόγια, εἶχε πολὺ θαθεῖς ρίζες ἡ παρέα τους γιὰ νὰ διαλυθῇ.

Θάταν ἱκανὸς νὰ πεθάνῃ ὁ Πέτρος ἀν τὴ χάνανε τὴ Σοφούλα. Κι' ὁ Μπάμπης ν' αὐτοκτονήσῃ «μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι»—ὅπως λέει σὲ κάποιο τοῦ στίχο...

Μένουνε στὸ ἴδιο σπίτι. Κάπου ἐκεῖ πρὸς τὴ Δεξιανή. Δυὸ δωμάτια στὸν ἴδιο διάδρομο. Στὸ ἕνα κοιμάται ἡ Σοφούλα, καὶ στ' ἄλλο, μαζί ὁ Πέτρος μὲ τὸ Μπάμπη. Ἡ Σοφούλα εἶναι τῆς ἱατρικῆς κι' ἔχει κι' ἕνα κρανίον στὸ δωμάτιό της. Ἐνα καθαρό, κατὰλευον κρανίον μὲ ὀρθάνοιχτες τὲς κόγχες τῶν ματιῶν. Ὁ Μπάμπης τοῦ ἔχει γράψει κι' ἕνα ποίημα καὶ τοῦ τὸ ἀπαγγέλλει μ' ἕνα δυνατό, κραυγαλέο γέλιο.

(Ὁλο γελᾷ ἡ Σοφούλα. Ἡ φύση της...). Ὁ Πέτρος ἐνθουσιάζεται μ' αὐτὸ καὶ τῆς τὸ λέει καθαρά πῶς ἔχει τὸ πιδ χαριτωμένο γέλιο τοῦ κόσμου. (Ὁ Μπάμπης τὸ ἀποθανατίζει μὲ τὰ ποιήματά του).

—Κοροϊδεύτε με. Τὸ ξέρετε πῶς ἡ ἀνατροπὴ σας μὲ ὑπογράφει, τοὺς λέει ἡ καὶ μὲν ἡ Σοφούλα σὰν παραφέρονται σ' ἐνθουσιασμό μὲ τὴν ἀφέλειά της, μὰ ἡ ἐκφραση πὺν δίνει στὴ μορφή της, ἀνάβει περισσότερο τὴ φωτιά.

—Ἀχ, Θεέ μου, μὰ πάψτε ἐπὶ τέλους. Κάνει πῶς τοὺς θυμώνει μὰ κείνα τὰ χαριτωμένα δοντάκια της δὲν μποροῦν νὰ μένουν γιὰ πολὺ κρυμμένα πίσω ἀπὸ τ' ἀδαφτα χεῖλη της πὺν διάζονται ν' ἀνοίχουνε σ' ἕνα διάπλατο γέλιο, ἕνα γέλιο πὺν μοιάζει καὶ μὲ κλάμμα καὶ μὲ θυμὸ καὶ μὲ παράπονο, μὰ πὺν δὲν εἶναι παρὰ τὸ αἰώνιο γέλιο τῆς Σοφούλας...

—Ὁμόως, ὁμόως, σοῦ πάει, φωνάζουνε κι' οἱ δυὸ νέοι μαζί καὶ τὸ πανηγύρι συνεχίζεται. Ἡ Σοφούλα ξαναρχίζει τὰ γέλια.

κι' οἱ φοιτητές μας καταλαβαίνουνε νὰ τοὺς κυριεύῃ κάτι σὰν ἐνθουσιασμός καὶ σὰ συγκίνηση. Οὔτε τὸ ἕνα ὅμως, οὔτε τὸ ἄλλο, χωριστά, στὴν πραγματικότητα. Μαζί καὶ τὰ δυὸ, καὶ κάτι ἄνομα πὺν εἶναι καὶ κρυφὸ καὶ φανερό. Τὸ ξέρει μονάχα ὁ Πέτρος γιὰ λογαριασμό του, κι' ὁ Μπάμπης γιὰ λογαριασμό τῶν τετραδίων του πὺν τάχει παραγμίσει μὲ στίχους ἀφιερωμένους στ' ὄνομα τῆς Σοφούλας.

□ □

Σ' ἀγαποῦμε κι' οἱ δυὸ. Ὁ ἕνας περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον. Κάτι τέτοιο τῆς εἶπανε σήμερα, σχεδὸν καθαρὰ, κι' οἱ δυὸ μαζί. Ἀδύνατο νὰ κάμουν διαφορετικά. Ὁ Πέτρος δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ μόνο τὰ τετραδιά του. Βοήκανε πῶς θάπρεπε νὰ τελειώῃ πιδ αὐτὴ ἡ ἱστορία, γιὰτὶ σίγουρα κι' οἱ δυὸ θὰ τὴ θρονιήσουν τὸν Ἰούνιο...

—Θὰ νικήσῃ ὁ τυχερός, εἶπε ὁ Πέτρος, κι' ὁ Μπάμπης δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ὁ Θεὸς κι' ἡ ψυχὴ του, ὅμως ἀν ἔκλεισε μὰτὶ ὅλη τὴ νύχτα. Στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του βλέποντας ἔξυπνος ποῖος ξέρει τί εἶδους ὁράματα ὡς τὸ πρωῒ.

Ἰσως νὰ μὴν κοιμήθηκε περισσότερο κι' ὁ Πέτρος, μὰ αὐτὸς συνήθιζε νὰ μὴ στριφογυρίζῃ στὸ κρεβάτι.

—Εἴστε δυὸ παληοπαῖδα, τοὺς ἀποκρίθηκε, σὰν ἀκούσε τὴν ἐρωτικὴ τους ἐξομολόγηση, ἡ Σοφούλα, καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὴ διακόψουν...

—Σοφούλα, ἀκούσε μας...

Μὰ δὲν τοὺς ἀρῶσε νὰ συνεχίσουν.

—Ἐξω, ἔξω... Νὰ πάτε νὰ διαβάσετε γιὰτὶ θὰ μείνετε στὴν ἴδια τάξη καὶ θὰ φάτε ξύλο ἀπ' τὴ μαρὰ σας... καὶ τοὺς ἐβγαλε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐνῶ τὸ γέλιο της—ἕνα γέλιο ὀλοσδιόλου ἀλλοιότυπο—ἐγέμισε, ὅπως πάντα, ὀλόκληρο τὸ σπίτι...

Τζιγὸς! Ὁ Πέτρος κι' ὁ Μπάμπης εἶναι ἀπαρηγόρητοι παρ' ὅλο πὺν ἀναγκαστήκανε νὰ τὸ ρέξουνε κι' αὐτοὶ στ' ἀστεῖο καὶ ν' ἀρχίσουνε τὰ πιδ νευρικά γέλια ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της...

□ □

—Ὁραῖο διάβασμα!... λέει ὁ Πέτρος μὲ ὕφος ἀπελπιμένο καὶ θυμάται τὸ χθεσινὸ γράμμα τοῦ πατέρα του ἀπὸ τὴν ἐπαρχία—

ἐράδα συμβουλές... Μὰ πιδ πολὺ τὴ μορφή τῆς Σοφούλας καὶ τὰ ἐρωτικά του χτυποκάρδια.

—Ἐὖν φταῖς, πὺν δὲν τῆς ἐμίλησες ὀρθάκοφτά. Σοφούλα ἔτσι κι' ἔτσι. Πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία. Νὰ διαλέξῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ. Προθεσμία ὡς τὸ δρᾶδυ, ἀπαντᾷ θυμωμένα ὁ Μπάμπης, μὰ ὁ Πέτρος τὸν προλαβαίνει ὡς ἐδῶ.

—Εἶσαι δλίκα καὶ μισός.—Παρντόν κι' ἄλλας.—Ἐὖν πὺν τὰ ξέρεις τόσο ὠραία γιὰτὶ δὲν τῆς ἐμίλησες ὀρθάκοφτά;

—Ἐγώ;... Μὰ, σὺ δὲν ἀνέλαβες;

—Μὰζὶ κι' οἱ δυὸ, εἴχαμε πῆ. Μὴν κάνῃς τὸ κορόιδο...

—Δὲν ὑπάρχει λόγος... Τῆς τὸ ξαναλέμε τὸ δρᾶδυ... Σοφούλα, αὐτὸ κι' αὐτὸ... —Πάψε!...

Ὁ Πέτρος φεύγει γιὰ τὸ μάθημα... ὁ ἔστι μεθερμηνεύμενος γιὰ τὰ πεικάνια τοῦ Λυκαβητοῦ κι' ὁ Μπάμπης συγκεντρώνει τὴ φαντασία του, σκυμμένος πάνω στὸ τραπέζι του, νιὰ νὰ σκαρῶσῃ κάποιον... τριολέττο...

□ □

Ὁ Πέτρος τώρα καὶ πέντε χρόνια διηγῶρεῖ στὴν πόλη τῆς ἐπαρχίας του. Φαίνεται πῶς ἡ τύχη τὸν εὖνοει, γιὰτὶ τελειώνει πολὺς ὑποθέσεις καὶ τ' ὄνομά του εἶναι γνωστὸ σ' ὀλόκληρη τὴν περιφέρεια. Ἀπὸ πέρυσι εἶναι καὶ παντρεμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα. Ἐχει κι' ἕνα ὠραῖο σπίτι καὶ πολλὰ μετρητὰ ἀπὸ τὴν προίκα. Ἡ γυναικὴ του τὸν λατρεύει μὰ κι' αὐτὸς δὲν κἀει πίσω καὶ πρὸ πάντων αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρὸ, πὺν τὴ βλέπει σ' ἐνδιαφέρουσα. Νουνὸς θάνατο ὁ Μπάμπης, τὸ συμφώνησαν ἀπὸ τώρα. Τὰ κατάφερε καὶ διωρίστηκε κι' αὐτὸς στὴν ἴδια πόλη, κι' ἀπὸ τότε οὔτε τὸ κούνησε. Αὐτὸς δὲν εἶναι παντρεμένος ἀκόμα μὰ εἶναι γνωστὸ πῶς τὴν ἔχει βοηθὴ τὴ μέλλουσα συμβία. Ἐχει πολὺ σουξὺ αὐτὸς μὲ τὰ ποιήματά του. Δὲν εἶναι δὰ καὶ ἀσήμαντο πρᾶγμα, νάχῃς τυπώσῃ δυὸ ποιητικὲς συλλογὲς κι' ἡ κριτικὴ νὰ σ' ἔχη παρουσιάσει στὸ κοινὸ μὲ τὰ πιδ κολακευτικὰ λόγια.

Ἡ Σοφούλα; Δὲν τὴν ξέχασα, ποῖος τὸ λέει;

Ἡ Σοφούλα ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὴν καλὴν καρδιά τοῦ κόσμου. Ἀνοίξε ἱατρεῖο στὴν Ἀθήνα κι' ἔχει κι' ἕνα σύζυγο, μάλια. Πάνε λίγοι μῆνες πὺν ἔγινε καὶ μητέρα, καί... σίγουρα δὲ θὰ τὴ σταματήσῃ τὴ μηχανὴ γιὰτὶ, καθὼς λέει, τῆς ἀρέσουνε πολὺ τὰ παιδιά.

Μὲ τὸν Πέτρο καὶ μὲ τὸ Μπάμπη ἀλλήλοσγραφεῖ κάπου-κάπου καὶ μάλιστα τοὺς γράφει νὰ κατεβούνε τὸ καλοκαίρι γιὰ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ τὸν ἄντρα της καὶ τὴν κορούλα της. Εἶναι πάρα πολὺ εὐχαριστημένη ἡ Σοφούλα μὲ τὸν ἄντρα της καὶ μὲ τὴν κορούλα της, μὰ ὅπως φαίνεται οὔτε ὁ Πέτρος, οὔτε ὁ Μπάμπης ποὺκείται νὰ κατεβούνε σύντομα στὴν Ἀθήνα, γιὰτὶ ὁ πρώτος ἔχει ἕνα σποδ' ἐκκοσμεῖς ὑποθέσεις, κι' ὁ δεύτερος εἶναι πολὺ ἀπασχολημένος μὲ κἀτὶ οἰκογενειακά.

Ἡ Σοφούλα ὅμως τῶναθε πῶς γιὰ τὸν ἐργόμενο μῆνα ἐτοιμάζει τοὺς γάμους του καί, σήμερον τὸ πρωῒ, τοῦ ταχυδρόμουσε μιὰ ποικαταβολὴ συγγαρητήρια...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Ὁριζοντίως:

1. Ὁ διαχειριστὴς τῆς «Ἑβδομάδος».
2. Σεπτῆ.— Δὲν γίνεται νερό.
3. Δένδρον.— Ὁ πρώτος υἱός.
4. Ὁρος λεγόμενος ἐπὶ μουσικῶν.— ράμμα.
5. Ἀνθρωπος γαλλικά.— Σῆμα κινδύρου.— Σύνδεσμος.
6. Ἑθιμον.
7. Τὴν κάνει ὁ ράφτης.— Ὑψωμα ἡς.
8. Κατάρα.— Τὸ ἔχουν τὰ κουλούρια.
9. Παρατηρεῖται διὰ πρίσματος.— Ἐρωτηματικόν.
10. Οἶκος Σουλτάνων.— Πάντοτε.
11. Λαϊκὴ ἔκφρασις τοῦ ὀρισε.

Καθ' ἑτάως:

1. Ὁ γράφων κατὰ σύντομον σύστημα γραφῆς.
2. Ὑπουργὸς βαλκανικοῦ κράτους.
3. ΡΟΑΣ.— Χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ράφτες.
4. Πανί.— Ὁρκωτικὸν μόριον.
5. Θεὸς τοῦ ἀνέμου.— Τροφὴ ζῶων (δημοτικῇ).
6. Μικρόσωμος.— Συνήθης γραφὴ ἀριμοῦ.
7. Γὸ ἀντίθετο τοῦ βάθους.
3. Ἀνθος.
9. Σύνδεσμος.— Ἀθέατα.
10. Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πλ.)— Βρίσκεται στὰ περισσότερα κρεββάτια.
11. Εὐλόν.— Νότα.— Κλωστή.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ κ. Παπανικολῆ).

Ἡ κλοπὴ ἀσημικῶν

(Ἀστυνομικὸ πρόβλημα)

Στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, παρουσιάζεσαι τὸ ζεύγος Χ. καὶ καταγγέλλει μιὰ κλοπὴ πὺν ἔχει γίνῃ στὸ σπίτι του κατὰ τὴν ἀπουσία του.

—Ἡμᾶσαν περίπατο, ὁ ἄνδρας μου καὶ ἐγώ, κατὰθεσε ἡ Κα Χ. ὅταν, ἐπιστρέφοντας μετὰ δυὸ ὥρες σπῖτι εἶδαμε ὅτι μᾶς ἔλειπαν ὅλα τὰ ἀσημικά.

—Μόνον τὰ ἀσημικά;

—Μάλιστα, κ. ἀστυνόμε.

—Κατάλαβα. Θάναί πάλι καμμιὰ δουλειὰ τοῦ Στραβοπόδη. Αὐτὸς ἔχει εἰδικότητα στὰ ἀσημικά. Θὰ ψάξουμε νὰ τὸν βροῦμε.

Ἐνῶστε ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Στραβοπόδης εἶναι στὴν διάθεση τοῦ ἀστυνομίου.

—Ἀσφαλῶς, τοῦ λέγει αὐτός, θάσσι ἀνακατωμένος στὴν ὑπόθεση τῆς ὁδοῦ Κ.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, κ. ἀστυνόμε.

—Πρόκειται γιὰ μιὰ κλοπὴ ἀσημικῶν, γιὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἔκανα ἀκόμη λόγο σὲ κανένα. Καταλαβαίνεις τώρα, πόσο μπορεῖ νὰ διευκολύνῃ αὐτὸ τὴν θέση σου ἀν θελήσῃς νὰ ὁμολογήσῃς.

—Καὶ ἐν τούτοις, κ. ἀστυνόμε, δὲν ἔχω διόλου ἰδέα ἐγὼ ἀπὸ τὴν κλοπὴ αὐτῇ. Ἐχω πολὺν καιρὸ νὰ περάσω ἀπὸ τὴν συνοικία αὐτὴ καὶ τὴν Κυριακὴ τῆς κλοπῆς ἦμουν στὶς Ἱποδρομίες μὲ τοὺς φίλους μου.

—Ὁραῖα! Σὲ θέτω, λοιπόν, ὑπὸ κράτην, γιὰτὶ ἐσὺ εἶσαι ὁ κλέφτης ἢ, τουλάχιστον, συνένοχος τοῦ δρᾶστού.

Τὶ ἔκανε τὸν ἀστυνὸμὸ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Στραβοπόδης ἦταν ὁ κλέφτης τῶν ἀσημικῶν;

(Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχές)

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Φύλλου 511

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Ε	Π	Ι	Τ	Α	Φ	Ι	Ο	Σ	Α	Ι	
2	Υ	Ω	Α	Ρ	Ο	Δ	Ο	Ν	Α			
3	Ρ	Α	Β	Ι	Ν	Ο	Σ	Λ	Α			
4	Ο	Ν	Ν	Ν	Ν	Ε	Ω	Σ	Σ			
5	Τ		Ι	Η	Α	Ν	Τ	Ι	Ο			
6	Α	Ν	Ν	Α	Σ		Ο	Δ				
7	Σ	Ι			Ι	Ο	Ν	Χ	Α			
8	Ν	Η	Σ	Ι	Σ	Α	Ι	Α	Σ			
9	Φ	Α	Ρ	Α	Ω		Ι	Ρ	Ι			
10	Α		Α	Ν	Ν	Α	Σ	Ω	Τ	Ι	Σ	
11	Τ		Ι		Γ	Α	Τ	Τ	Ο	Σ		
12	Ρ	Ο	Υ	Σ	Σ	Ω		Α	Ν	Α	Ε	

Λύσεις

τῶν προηγουμένων

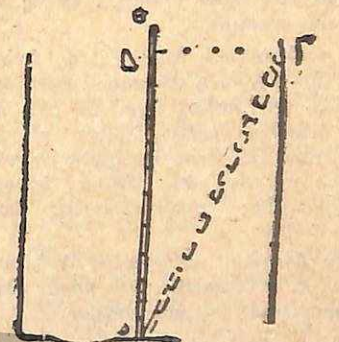
ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ἐάν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας, τὸ περίστροφο θὰ ἦταν πεσμένο κατὰ γῆς, δίπλα στὸν σκοτωμένο, ἢ θὰ εἶχε αὐτὸς τὸ ἕνα δάχτυλο στὴν σκανδάλη. Διὰ τὴν διατηροῦσε τὴν θέση πὺν εἶχε στὸ χέρι τοῦ σκοτωμένου, ὅταν αὐτὸς πυροβολοῦσε. Ὅπως ὅμως τὸ εἶχε σφιγμένο μ' ὅλα του τὰ δάχτυλα ὁ αὐτόχειρ ἀπὸ τὴν λαβή, ἔδειχνε ὅτι κάποιος ἄλλος τοῦ τῶβαλε ἔτσι ἀδέξια, στὸ χέρι. Ἀρα ὁ σκοτωμένος εἶχε δολοφονηθῇ.

□ □

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔ

Τὸ ὕψος τῆς καλαμιάς δίνεται μὲ:

$$O.B. = O.G. = O.A. + 1$$

$$O.G. = O.B. + 25$$

$$E\epsilon \sigma\delta:$$

$$2 O.A. = 24 = O.A. = 12$$

Καὶ τὸ ὅλικο ὕψος εἶναι 13 μέτρα.

□ □

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΓΡΑΜΜΟ

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετήσῃς στὰ κενὰ τοῦ παραλληλογράμμου τοὺς ἀριθμοὺς

1	10	11	29	28	19	18	16
9	2	30	12	20	27	7	25
24	31	3	21	13	6	26	8
32	23	22	4	5	14	15	17

1—32 γιὰ νάχετε τὰ ἀθροίσματα πὺν εἴπαμε!

□ □

Οἱ ΣΚΑΛΕΣ

Ἐν τὰ 9 μέτρα ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸ Α καὶ τὰ 6 μέτρα ἀπὸ τὸ Β ἔχομε:

$$\begin{array}{r} AB \\ \times \quad 9 \times 6 \quad 54 \\ \hline A+B \quad 9+6 \quad 15 \end{array} = 3 \mu. 60$$

Απ' όλα δι' όλους

Η ΛΕΣΧΗ... ΤΩΝ «ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ»...

Όπως είναι γνωστόν, σε κανένα μέρος του κόσμου δεν υπάρχουν τόσες λέσχες, όσες στο Λονδίνο.

Τελευταία, στις άπειρες που υπάρχουν

προσετέθη μια ακόμη, που όπως θα παραδεχθίτε, είναι από τις πιο παράδοξες. Πρόκειται για την λέσχη... των Πεθαμένων. Δεν άστεινόμεθα, άλλ' ούτε και τα μέλη της λέσχης, όλα των ύπηρεσαν πραγματικώς νεκρά για ένα ώρισμένο διάστημα και για όλο τον άλλο κόσμο... έκτος των ξαντών των, φυσικά.

Οι «πεθαμένοι» αυτοί είναι δυο κατηγοριών. Στην πρώτη ανήκουν εκείνοι που άπουσιάζοντας πολλά χρόνια στο εξωτερικό είχαν διακόψει κάθε επαφή με τους γνωστούς των και έτσι θεωρήθηκαν νεκροί. Γι' αυτούς πολλούς μάλιστα απ' αυτούς, έγραψαν και οι έφημερίδες άναγγέλλοντας τον θάνατό τους.

Στην δεύτερη κατηγορία, ανήκουν όλοι εκείνοι που θεωρήθηκαν νεκρά τον πόλεμον ως άπολεσθέντες και νεκροί.

Όλοι αυτοί οι νεκροαναστημένοι συγκεντρώνονται κάθε βράδυ στην λέσχη των και ανταλλάσσουν τις έντυπώσεις των... από τον άλλο κόσμο, πίνοντας το ούισκυ-σόδα καν.

32.714 ΛΕΞΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΡΤ—ΠΟΣΤΑΛ

Ένας Αυστριακός χωρικός, ο Χέρβε Φράντζ Βίλαχ, κατέριψε αυτές τις μέρες το ρεκόρ της φιλογραφίας. Κατόρθωσε να αντιγράψει... όλη την Παλαιά Διαθήκη, δηλ. 32.714 λέξεις επάνω σε μια κάρτ-ποστάλ. Έχει μάλιστα αφήσει κενό και τον χώρο του γραμματοσήμου!

Κάποιος Αμερικανός συλλέκτης, προσέφερε 100.000 δολάρια, δηλ. δέκα εκατομ-

ύβρια δραχμές, για την μαγική αυτή κάρτ-ποστάλ, άλλ' ό... δράστης της δεν την δίνει, βέβαιος ότι θα βρή περισσότερα.

ΠΑΘΗΜΑ ΓΕΝΕΙΟΦΟΡΟΥ

άστειότατο πάθημα συνέβη σ' ένα συνταξιούχο εισπρακτορά φόρων, στην Δανία. Ο άνθρωπος αυτός είχε δύο κακά: μια μακρά γενειάδα που του έφθανε ως την κοιλιά και ένα ποδήλατο.

Κάποτε, αυτές δηλ. τις μέρες ο κύριος με την γενειάδα είχε βγή περίπατο με το ποδήλατό του. Στο δρόμο, του φεύγει η άλυσίδα της κινήσεως και ο σεβάσιμος κύριος κατέβηκε για να την βάλει στη θέση της. Όταν τελείωσε, έκανε να σηκωθεί, αλλά αισθάνθηκε άμέσως ένα δυνατό πόνο στο σαγόνι. Η γενειάδα του είχε μπλέξει στην άλυσίδα του ποδήλατου και έσπρε με τις δάκρυες την μηχανή. Ο δυστυχής, ξαναγονάτισε και προσπάθησε να ξεμπλέξει την γενειάδα του. Στάθηκε όμως άδύνατο. 'Επί τέλους πέρασε από εκεί ένας άλλος ποδηλά-

της, ο οποίος έβγαλε το μαχαίριό του και έκοψε την επαναστατημένη γενειάδα του γέρω-συνταξιούχου, απαλλάσσοντάς τον. Έτσι από την δύσκολη θέση του.

ΔΥΟ...ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Έχετε ποτέ είναι οι δυο νεώτατες εφευρέσεις που... συντάραξαν τώρα την 'Αμερική; Η μια είναι το «μοτόρ-μάτι» που έχει περάσει ήδη ή μόδα του και στην 'Αγγλία. Είναι ένα είδος, πατινιού με

κάθισμα και με μοτέρ. Οι τροχοί του—δύο πάντοτε—έχουν αεροβαλάνους, όπως των αυτοκινήτων, προς τους οποίους μοιάζουν καθ' όλα, έκτος βέβαια... του μεγέθους. Το αυτοκίνητο αυτό πατίνι, μπορεί να άναπτύξει ταχύτητα 60 χλμ. επάνω στην άσφαλτο.

Η άλλη εφεύρεση είναι ή... παγονιόρα-ραδιόφωνο. Οι Αμερικανοί εφευρέται υπολόγισαν ότι μια καλή νοικοκυρά, περνά κατά 60% την ημέρα της μέσας στην κουζίνα. Σκέφθηκαν λοιπόν ότι κάτι πρέπει να γίνει για να γίνεται ή παραμονή της στην κουζίνα πιο ευχάριστη. Έτσι εφεύραν τα ψυγεία ραδιόφωνα που αγοράζονται τώρα, «σάν ψωμί» στην 'Αμερική. Τα ψυγεία αυτά, έχουν μέσα σ' ένα ειδικό διαμέρισμα των ντυμένο με χρώμο για να μην το πειράξει το κρύο, ένα μικρό ραδιόφωνο, που λειτουργεί περίφημα.

ΠΑΡΑΣΕΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

ή χώρα των παραδόξων, ή 'Αμερική, δεν μπορούσε να μην το κάνει κι αυτό. Θα ξέρετε, ίσως, ότι σε μερικές αφρικανικές φυλές, οι άνδρες που έχουν σύζυγον

έγκυον, αναπαύονται καθ' όλη την διάρκεια της εγκυμοσύνης, ενώ ή γυναίκα των, εξακολουθεί να δουλεύει σκληρά! Την ημέρα δε του τοκετού, ο άνδρας της ετοιμόγεννης ξαπλώνεται στο κρεβάτι και δέχεται τις περιποιήσεις των δικών του, σάν νάταν αυτός που θα γεννούσε!

Λοιπόν, άκούτε τώρα τί γίνεται στον 'Αγιο Φραγκίσκο της 'Αμερικής. Έχουν γίνει ειδικά ιδρύματα, τα όποια δέχονται για ώρισμένες μέρες τους συζύγους των ετοιμόγεννων γυναικών, τους στεγάζουν, τους τρέφουν, τους περιποιούνται και έν γενεί, κάνουν κάθε τρόπο ώστε να μη αισθανθούν οι... άτυχείς σύζυγοι την άνωμαλία των ήμερών της γέννας. Οι σύζυγοι αυτοί ξαναγεννούν σίτι των όταν πια όλα έχουν τελειώσει και ή λεχώ έχει σηκωθεί από το κρεβάτι.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

ή γυναίκα δεν διέπρεψε πάντα στην διπλωματία, την καθαυτό διπλωματία, και άς φημιζέται για έξυπνη και διπλωμάτισσα. Όπως, ξέρομε και οι έμπορικές διαπραγματεύσεις μεταξύ των διαφόρων χωρών, είναι κι αυτές μυστικό του Κράτους. Φαίνεται όμως πως μια πρεσβευτίνα, δεν το ήξερε αυτό. Ήταν ή Κα Ζ. Μπόρντεν Χάρριμαν, αντιπρόσωπος της 'Αμερικής στην Νορβηγία. Η Κα Χάρριμαν δέχονταν τους δημοσιογράφους προτού φύγει από την Βάσιλγτον. Ένας των την ρωτά:

—Θά διαπραγματευθήτε μήπως καμμι έμπορική σύμβαση με την Νορβηγία;

—Ό! Αυτό έγινε κιόλας! έκανε ή Κα Χάρριμαν.

Ο παριστάμενος στην συνομιλία διευθυντής του αμερικανικού υπουργείου των έξωτερικών κ. Μάρ Ντέρμτ έβηξε προειδοποιητικά και μουρμούρισε:

—Δεν είναι ακόμη επίσημον το πράγμα Κα Χάρριμαν. Και ή Κα Χάρριμαν έσιώπησε.

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΣ ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ» μη θέλουσα μέχρι τούδε να κάνει ό,τι όλοι οι άλλοι έφημερίδες του κόσμου, που γεμίζουν τας σελίδας των διαφημίσεις διότι θαρρούν να γράψουν, δεν δημοσιεύει κατ' αρχήν διαφημίσεις. Έν τούτοις αυτά εξακολουθούν να καταφθάνουν άδρόαι εις τα γραφεία της, γι' αυτό διά να μη δυσαρεστήση τόσον κόσμον, ή έφημερίς αυτή, προβαίνει σήμερα εις την έκδοσιν έκτακτου φύλλου αφιερωμένου εις τον Κερδών κ.λ.π. Έρμην, διατηρουμένων από την συνήθη ύλην, μόνον του θελξικαρδίου μυθιστορηματός μας, και των θαυμασίων παχινηδιών μας.

Με το μπαρόν
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΝΤΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

ΘΑΥΜΑ-ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Θά σάς διηγηθώμεν σήμερα μίαν φαιδράν ιστορίαν με την όποίαν θά γελάσετε πολύ.

Δυό άτομα, φίλοι κατά πᾶσαν πιθανότητα, διότι έχαιρεντίζοντο καθ' όδον, κατήχοντο προχθές βραδέως την λεωφόρον 'Όλγας κάμνοντας προφανώς περίπατον.

Εις μίαν στιγμήν ό εις εκ των δυό φίλων έρωτά τον δεύτερον:

—Τί έφαγες σήμερα;
—Φασολάδα!
—Τί μου λές! Καί έφαγες πό-
λύ;

—Τέσσερα πιάτα! Γύρεφα και πέμπτο αλλά είχε τελειώσει.

—Τέσσερα πιάτα και δεν έπα-
θες τίποτε;

—Γιατί να πάθω, αφού παίρ-
νω το περίφημον καθαρτικό
«Έντεροκτόνο»; Τρώω
δσο θέλω, κατόπι πίνω ένα πο-
τήρι από το καθαρτικό μου και
δεν αισθάνομαι τίποτε!

—'Αλήθεια, μα αυτό είναι φάρ-
μακον θάμνα. Κι' εγώ που δεν
μπάω να φάγω ούτε μιά φτε-
ρούγα φασιανού χωρίς να με πι-
άση κωλικόνονος!

—Νά πές άμέσως και να πά-
ρως από το καθαρτικό παύ σου
είπα.

—Τρέχω άμέσως!
Την επομένην ό άτυχής άνθρω-
πος έκηδέυτο μεγαλοπρεπώς έν

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ, άκόπως εις έξέ-
μνον μαθήματα διδάσκειται υπό
ειδικού παραμειναντος επί μίαν
εικοσαετίαν εις Πορτογαλίαν. Δί-
δακτρα μέτρια.

ΟΔΗΓΟΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ,

πεπειραμένος, παραδίδει μαθήμα-
τα. Ειδικότης εις επιδείξεις τα-
χύτητας εις τας στροφάς. Γρά-
ψατε Γεώργιον Κοψοπόδην, σω-
φέρ, φυλακάς Συγγρού.

του Ι. ναού του Α' Νεκροτα-
φείου.

Παίρνετε λοιπόν και σεις το
«Έντεροκτόνο» και θά
σωθήτε!

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΦΛΙΚ-ΦΛΑΚ

νεώτατον κατασκευάσμα, μίγμα πετρελαίου, δεν-
ζίνης, σπορελαίου και σάλτσας έστιοτορίων.
Φονεύει όλα τα έντομα: όσον ποντικούς, νυχτερί-
δες, ανθρώπους, πλην των μυών, κωνώπων, κα-
τσαριδών και κορέων!

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΡΟΤΟΥ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ!

ΣΕΒΑΧ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ... ΔΕΝ ΗΘΕΛΗΣΕ!

Ιστορία έρωτος και φρικα-
λεοτήτων

Πιστή μετάφρασις έκ του
σανοκριτικού υπό:

ΝΩΝΤΑ ΚΑΡΕΚΛΟΠΟΛΑΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είπαμε στο προηγούμενον ότι
μια νεαρά μήτηρ έτεκε μίαν ω-
ραίαν πρωίαν ήβλη βρέφος, εις
τό όποιον έδόθη το όνομα 'Αρ-
γυρώ. Το ήβλη αυτό επέπρωτο να

γίνη μίαν ήμέραν ή Κλεοπάτρα
ή περίφημος βασίλισσα του Σαβᾶ
και πάσης Αιγύπτου. Προτού
χωρήσωμεν εις την αφήγησιν
των κατά Κλεοπάτραν και Μάρ-
κον Μπότσαρην, παρτών, Μαρ-
καντώνιον, θά ήθέλαμε να πούμε,
άνάγκη να κάμωμεν μίαν άπα-
ραίτητον διευκρίνησιν, προς άπο-
κατάστασιν της ιστορικής άλη-
θείας.

Λοιπόν, όπως ένθυμείσθε όλοι
όσοι παρευρήθητε εις τας ιστο-
ρικοτάτας έκείνας στιγμάς, άπό-
τρεις αυτόπται και άφειδεις του
φοβερού δράματος, ότι ή Κλεο-
πάτρα απέθανε δηλητηριασθείσα
από ένα όφιν τον όποιον αφήρε
ελεύθερον επί του λευκοτάτου και
λίαν πλαστικού δοαγίονος της.

Ο όφης ένέπηξε τους ιοδόλους
όδόντας του εις τας λευκάς σάρ-
κας της βασίλισσης και έξέχισε
εις αυτούς όλο το δηλητήριό του,
όσαν να ήτο 'Αθηναίος κριτικός
θεάτρου.

Ο όφης έκείνης έλέγετο διά
την ελκωνείαν της τυχής άσπίς
και ή Κλεοπάτρα απέθανε ως
γνωστόν. Έως εδώ δεν άμφι-
σθητούμεν τίποτε. Ούτε αυτόν
τον θάνατον της προωίδος μας.
'Απ' εδώ και μπρός αρχίζει ή πα-
ρεξήγησις, το μέγα ψεύδος της
ιστορίας. Διαιτί απέθανε ή Κλεο-
πάτρα; Διαιτί λέγομεν; Διαιτί;
Δεν άπάντα κανείς; Λοιπόν θά
σάς το είπωμεν ήμείς.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Το πρώτο μου είναι γραμμα
το μεσαίο μου επίσης γραμμα
και το τρίτον το ίδιο, γραμμα
και αυτό. Τί είμαι;

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΚΥΡΙΑ σεβαστής ηλικίας πο-
λύ καθώς πρέπει και σοβαρά ζη-
τεί νεαρόν κύριον ώραϊον, μορ-
φωμένον και πολύ περιποιητι-
κόν... διά να συνοδεύη την ά-
νεψιά της εις τον περίπατον.

ΥΠΟ ΝΕΑΡΟΥ κυρίου παρα-
δίδονται μαθήματα ένορχάνου γυ-
μναστικής επί μονοζύγων, διζύ-
γων, σχοινίων κλπ. εις υπερήλι-
κας κυρίους. Πληροφορία εις την
όδον 'Αναπαύσεως όδους 368.

ΝΕΑΡΟΣ δημόσιος υπάλλη-
λος, υπηρετών επί του παρόντος
ως κλητήρ, αλλά με εύρύτατον
μέλλον ζητεί νύμφην διαθέτουσαν
τουλάχιστον ένα και ήμισυ εκα-
τομμύριον.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ:

Στο

ΕΥΠΟΛΥΤΟΥ

Λεωφόρος 'Ακροπόλεως
Γίνεται και πεντικιούρ
συνοδεία όρχήστρας.

Τί είναι αυτό που θά
σας κάνει να γελάσετε
μέχρι δακρύων;
Η νέα μας εφεύρεσις, το
τυλοφόρον

Ο ΚΑΛΟΦΑΓΑΣ

Δεκαετής δοκιμαστική
χρήσις δαρσάν.

Νεοδημητριάδα

ΠΟΘΟΣ

Ένα σπίτι με τριαντάφυλλα,
κι' άλλα λουλούδια πλημύρα.
Μ' ένα κλήμα μ' αφροστιάφυλλα
στον εξώστη του τριγύρα.

Στην αυλή την ήσυχη αστείρευται
στο ήλιο φως κι' αναλύεται.
Κι' από πάνω πολυμύρεται
μιά φιλόρα να ισοκρίνει.

Ένα τέτοιο σπίτι πόθησα...
και στο σπίτι αυτό λουλούδι
στά λουλούδια, μιά συντροφιά
τρυφερή κι' ένα άγγελουδι.

Γ. ΜΗΤΣΙΤΣΟΣ

ΕΠΡΕΠΕ!..

Έπρεπε να περάσουν μέρες αγωνίας, μή-
νες απανταχώς, για να καταλάβω ότι γε-
λάστηκα. Σε κάθε βήμα της άγνης νεότη-
τός μου, στεκόταν ή πλάνα ψευτιά, ή βασίλισσα
της ζωής.

Με τα ροδόλευκα χέρια της άπλωνε μπρο-
στά μάτια μου το πλουμισμένο πέπλο της,
φρόνιτάς με σε άλλους κόσμους, και την
ελάτρευα, δίχως να ξέρω τι λατρεύω.

Έπρεπε να βασανισθώ τόσο για να νοι-
ώσω την πλάνη μου, την αλήθεια που την
περιφρονούσα.

Μα μήπως την έφερα ποτέ στην σκέψη
μου, την σοβαρή κοπέλα, που το μελαγχό-
λικο ύφος της σκεπάζει ροδοπέταλα στην
ζήση, όταν την θυμηθούμε;

Μα μήπως την θυμάται και κανείς;

Όλοι μαγεμένοι γονατίζουν μπροστά
στην άλλη, την παιχνιδιάρη, που πρωταγω-
φάρη το όνομα της γιαγιάς του προ-
νιστή στο διάβα της ζωής μας.

Κι' όλοι κυττούμε αυτήν και την λατρεύ-
ουμε σαν θεά. Τι κι' αν άργα την νοιώ-
θουμε, όταν τα μυτερά της νύχια χωθούν
μέσα στην ψυχή μας, και της σπαράξουν τα
όνειρα, γκρεμίζοντας με άγρια χαρά, ότι
αυτή ή ίδια έκτισε.

Τι κι' αν παίρνει όλη την ευτυχία που
μάς χάρισε; Όλοι την κυνηγούμε.

Έτσι κι' εγώ μιά μικρούλα, μέσα στο
πέλαγο της νεότητας μου, εθάρσιασα την προ-
ταγωνίστρια και την παρακολούθησα.

Κι' άργα πιά, σαν νύχτωσε, κι' έπεσε ή
αυλαία, κι' ο ένθουσιασμός μου λιγδότεψε
γι' αυτήν, τότε πιά κατάλαβα την πλάνη
μου.

Τότε θυμήθηκα τα ερωτήρια λόγια που
μούλεγε εκείνος με το στόμα της, κι' εξύ-
πνησα απ' τον λήθαργο που μ' είχε ρίξει.

Εκύτταξα γύρω μου. Όλα ίδια, μόνα,
έρημα. Κι' όμως άλλοτε έδωκα τόσα πολλά,
τόσο πολλά. Έπρεπε να τραβηγτώ λιγάκι
από την ζωή για να καταλάβω πως το βλα-
στάρι της ψευτιάς το χοήμα, κέρδισε τον
άγγελο της αλήθειας την αγάπη.

ΛΙΟΛΙΑ Ρ.

ΚΑΤΙ ΚΡΥΦΥΛΕΝΕ

Στο γυμνό φαράγγι, σμίγουν ίσκιος...
κι' όλο κάτι λένε... κι' είναι σά να κλαίνε
στον δειλιού την ώρα...
Κάτι τους ταραίζει... κάτι τους παιδεύει
κι' όλο κρυφολένη.

Από τις ραχοϋλές, ροβολάει τ' άγρι
και μαζί του φέρνει κι' ίσκιους που τους
στένει

του θραυνοῦ τ' αστέρι.

Κι' έτσι στο φαράγγι όλοι τους σά σμίγουν
κάτι κρυφολένη.

«Πέρου κάποιο δειλί (τί να πουν τα χείλη);
ήταν καλοκαίρι... Απ' τ' έβρο της χέρι
την ξανθή μου φίλη
Στο γυμνό φαράγγι, έφερα με πόθο
από ξένα μέρη.

Τα χρυσά μαλλιά της ίσκιος πλημμύρισαν
και τ' άγνα της μάτια—(όνειρων παλάτια)
σάμπως να διακρύσαν...

Κι' έγινε ή καρδιά μου (πώς να πω τον
πόνο;)

χίλια δυο κομμάτια...

Κι' έτσι μέσ' στο δειλί—το ξανθό κεφάλι
παίρνοντας στα χέρια (λάμπιζαν τ' αστέρια)
—κι' ό τί θεία ζάλη—
των χελιών το ρόδο—φίλησα με τρέλλα...

.....Να τί κρυφολένη...

Στο γυμνό φαράγγι, κι' όταν σμίγουν—
τόρα—

οί ίσκιος... να τί λένε... κι' είναι σά να
κλαίνε

στον δειλιού την ώρα...

Να τί τους ταραίζει... να τί τους παιδεύει
κι' όλο κάτι λένε...

ΣΩΤΟΣ Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΧΟΜΟΣ

...Και κρύβαν τα έρμα στήθη μου μιά θα-
ροχειμονειά
κι' ο πόνος, άγριος βορράς, μάνιαζε στην
καρδιά μου

σαν μαύρο φερίδι μ' άξονα της μοναξιάς μου
όταν ή μοίρα σ' έστειλε πονετικά κοντά
μου...

Ω! Έρθεσ άναπάντεχα, σαν κάποιο ούρα-
νιο φως
να μου διαλύσης της ψυχής τα όληπληχτα
σκοτάδια

Έρθεσ! και σαν αγριόρνεο πέταξε ο πόνος
μου ο κρυφός
των χρυσονείρων για νάρθουν τα νοσταλγά
κοπάδια...

Έρθεσ! κι' ή άγνη άγάπη Σου, έλπιδοφόρο
αστέρι
κάποιονε δρόμο άνθόσπαρτο μούφεξε στη
ζωή

για να με φέρη στής χαράς τα ποθητά τα
μέρη...

Έρθεσ! και ή διλλίτσα μας πούταν κειρό
κλεισμένη
κι' ο κήπος που τον μάρανε τ' άνοιον χει-
μώνα ή πνοή
πήσαν ξανά γιορτιάτικη μορφή, κι' εύτυ-
χισμένη...

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

Δολώνει με σκυλήκι ο ψαράς
τη μαύρη καθετή του την πεταίει
πρός τα θαθεία θολάμια και κυττάει
τί ψάρι θ' άγκιστρώση ο φουκαράς.

Μ' αλλοίμονο. Πολλά ώρα περνά,
κι' ούτε τσιμπά το χέρι του γουρναίει.
Σιγά-σιγά την καθετή τραβάει
και θλέπει τα άγκιστρια άδειανά!

Γελά και το κεφάλι του κουνά
με πίκρα και θυμάται τα παλιά του:
κάποιαν πού'νε φαρώνει την καρδιά του
με δόλωμα δυο μάτια γαλανά.

ΡΟΔΑΝΘΗΣ

ΑΔΙΚΑ ΚΛΑΙΣ ΚΑΙ ΠΟΝΑΣ

Τί να το κάνω αν λές πως μ' αγαπάς;
Γι' μ' όφειλε πιά; Τώρα που ξεχάστηκαν
όλα;

Τί και αν με την κιθάρα σου τις σελιγνό-
φωτες νύχτες έρχεσαι με το τραγουδι σου
να μου θυμίζει τα παλιά;

Και αν πίνης και μεθάς για να ξεχάσης
τον πόνο σου έμένα τί με νοιάζει;

Και αν στis σκοτεινές νυχτιές γυρνάς σε
ξένες άγκαλιές ζητώντας τα χείλη τους, για
να ξεχάσης τα δικά μου. Τί με μέλλει;

Μα και αν κλαίς, και αν με δάκρυα με
παρακαλείς να γιατρέψω πάλι τον πόνο της
καρδιάς σου, άδικα χάνεις τα λόγια σου,
αφού πιά ή Λήθη νέκρωσε για πάντα την
πιότερη γαρά της ζωής μου.

ΣΟΦΙΑ ΠΙΛΑΦΙΤΖΗ

Η ΣΤΕΡΝΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Μονάχα μιά μ' άτόμεινε άγάπη αλήθινή:
αυτή π' ούτε την γνώρισα κι' ούτε την είδ'
ακόμα,
αν είναι μιά όλόξανθη ή μιά μελαχροινή
με μάτια που ζαλίζουν, ή που μεθά, ένα
στόμα.

Αυτή που ίσως μ' Άγγελο να μοιάζει έναν
ξανθό
με μιά σειρήνα έξωτική, με γαρυγής αστέρι
με πεταλούδα που πετά από άνθ σ' άνθ
ή μ' άχρη και σκότεινη την όψη της.
Ποιός ξέρει!

Αυτή που της άγάπης μου της πρώτης την
ψυχή
και την καρδιά την πέτρινη της δεύτερης
δεν έχει
που δεν όντιστηκε ποτέ κι' έπειτα μοναχή
όπως ή τρίτη, σ' άγκαλιές, ά'λές, κρυφά να
τσέχνη.

Αυτή που τόσο πόθησα από πλύν καιρό
και θάνα ή πιστότερη και θάνα ή στεονή
μου
και θάνα ή όμορφότερη αυτή που γαστρώ
που μ' έπομένει μοναχή για νάρθη: 'Η θα-
νή μου!

ΘΑΝ. Δ. ΠΑΠΑΓΕΡΗΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 200.—

Έξάμηνος > Δρ. 100.—

Έτησία έξωτερικού Δρ. 1.10.

> Αμερικής Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνας 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Γ. Δ. Άρτελάρη ν. Λυπόμαστε πολύ
που θ' άπογοητευόμαστε έναν τόσο πιστό ά-
ναγνώστη μας αλλά όλα άνεξαιρέτως τα ποι-
ήματά σας μμούνται καταληπτικά την ποι-
ηση του Λάσκου—όπως άλλωστε γράφετε
και μόνος σας—χωρίς όμως να έχουν κα-
θόλου το δούλεμα που χρειάζεται για να
ρέη ο στίχος. Σκοντάφτουν φοβερά στον
ρυθμό και έχουν πολύ έξζητημένες εκφρά-
σεις. Ούτε καν μ' ένα απλό διόρθωμα θα
ήταν δημοσιεύσιμα αλλά θέλουν γενναίο
δούλεμα για να γίνουν άρμονικά. Στα ύ-
ρον Ταμπάκ έαν. Κι' οι δικόι σας
στίχοι έχουν τεχνικά έλλείμματα. Καλύτε-
ρα γράφετε στο πεζό. Άποφύγετε όμως αυ-
τή την μονοτονία που διακρίνει τα θέματά

σας. Διαλέξτε κάτι περισσότερο πρωτότυπο.
Τσιγγάναν. Έγκρίνεται το «Σάν ένα
τραγουδι» και θα δημοσιευθί με την σειρά
του. Κώσταν Νότην. Όχι δημοσιεύ-
σιμο το ποιήμα σας. Έλαττωματικό μέτρο
και όχι άρμονική είμα. Άποφύγετε εκ-
φράσεις από την καθαρεύουσα όπως «Πλήν
φού» κ.λ.π. Δίλιαν Χ. Το «Είμαστε μό-
νοι» αρκετά κοινό. Το «Σε κάποια μακρινή
έκκλησία» καλό και ως θέμα και ως γράφι-
μο. Δεν μπορούμε όμως να το δημοσιεύσω-
με γιατί είναι λίγο τολμηρή για το περιο-
δικό μας ή συγκρίσει των Θεοτήτων που
κάνετε. Στείλτε μας τίποτε άλλο. Νικ.
Κραναιόν. Έγκρίνεται το «Είμαι στι-
γμές» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του.
Και τα άλλα συμπαθητικά, θέλαν, όμως πε-
ρισσότερο δούλεμα. Για τα καλά σας λόγια
ευχαριστούμε. Νικ.μ. Άναστασιά-
δην. Θα δημοσιεύσουμε το «Σάν κι' άπόψε»
αφού το διορθώσουμε λίγο. Το άλλο πολύ
πρωτόλειο. Για το ενδιαφέρον σας ευχαρι-
στούμε. Γ. Κοκκινίδην. Το γράφημό
σας δεν είναι στρωτό γιατί ανακατώνετε
την δημοτική με την καθαρεύουσα. Και το
θέμα που μεταχειρισθήκατε έχει γραφή χί-
λις φορές. Διαβάστε άκόμη πολύ, γιατί φυ-
σικά ή έλλειπής μόρφωσης δυσκολεύει πολύ
έναν άνθρωπο να γράφει, καλά. Νάσον
Γυθιώτην. Έγκρίνεται το «Πικρό Τρα-
γουδι» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του.
Αντώνην Φιντικίαν. Συμπα-
θητικός ο «Στενός πόθος». Μόνο τον τρίτο
στίχο θα τον κάνουμε: «Νάμαι ήθα έρείπο
σμερό κ.λ.π.», γιατί τα επίθετα που έχετε
ήθελαν κάποιο ουσιαστικό για να μη φαί-
νονται έτσι ξεκάφροτα... Και θα το δημο-
σιεύσουμε με τη σειρά του. Για σεμιά.
Μερικές φράσεις προς την μέση καλές, μα
στο σύνολο κοινό και το τέλος πολύ προ-
χειρογραμμένο. Νικ. Κορ. Πολύ πρωτό-
λειο και τα δύο. Έκτος από το θέμα τους
που είναι κοινότατο και ή τεχνική τους εί-
ναι έλαττωματική. Και ή είμα σας δεν εί-
ναι καλή. Το «αίονια» δεν όμοιοκαταλητεί
με το «όδω». κ.λ.π. Διαβάστε ποίηση προ-
τού έπιχειρήσετε να ξαναγράψετε. Τα σταυ-
ρόλεξά σας έδόθησαν στον άρμόδιο συντά-
κτη. Ευχαριστούμε. Γιόργον Βασι-
λείον. Έγκρίνεται το «Σουβενί» και θα
δημοσιευθί με τη σειρά του. Το άλλο πολύ

Έκδόσεις

«ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ»

Έξεδόθη το 5ον τεύχος της «Παγκο-
σμίου Ανθολογίας» των κ. κ. Ση-
μηιώτη και Α. Κωνσταντινίδη, με ποιήμα-
τα και βιογραφίες των Σαίξπηρ, Γκαίτε,
Ρεκέ, Έσαγιάν, Άπολλινάιρ, Βαλερί, Ρ.
Γκουρμόν Σίλλερ, Βερμοντόφ, κατά μετά-
φρασιν: των κ. κ. Σ. Μαρτίνοκη, Ποριότη,
Βουτιερύδη, Βλαστόν, Κοτζιούλα Μαγνα-
νάρη, Λάμψα κ.λ.π. κ.λ.π.

άφελές. Φώτην Σκοτεινιάν. Θέ-
λουν δούλεμα άκόμη οί «Έλπίδες». Έτσι
δεν είναι δημοσιεύσιμες. Κυρ. Ματ. Δη-
μοσιεύουμε έδώ το ποιήμα σας στον κριτικό
της «Έβδομάδος» για να διασκεδάσουν και
οί άναγνώστες μας.

Δεν γνωρίζω ποιος είσαι,
ούτε είδα τη μορφή σου
μα φαντάζομαι πως είσαι
αυστηρός στην κριτική σου.

«Ατεχνους θεωρείς τους στίχους
μερικούς δίχως αξία.
Κι' άλλοι σύμφωνοι δεν είναι
σ' όμοιοκαταληξία.

Ποιητής και λογοτέχνης
ήθελα κι' εγώ να γίνω
σε φοβούμαι, κι' ότι γράφω
στον συρτάρι μου τα κλείνω.

Τί έντύπωσι σας δίδω
εις τα πρώτα δημάτά μου;
Ισιανός, να προχωρήσω
ή να σχίσω τα χαρτιά μου;

Τα «πρώτα δημάτά σας» μας δίνουν την
έντύπωση, φυσικά, ότι είναι πολύ πρωτό-
λειο και παιδιαστικά άκόμη. Γι' αυτό δεν
μάνετε πολύ άσχημα να τα κλείνετε στα
συρτάρια σας, προς το παρόν, τουλάχιστον.

Η ΟΡΑ ΤΟΥ KELLOG'S

Corn Flakes KELLOG'S στο πρόγευμα σημαίνει δύναμιν δι' όλην την ήμεραν. Οι σιγορέες αυ-
τές νιφάδες του άραδοσίτου είνε
βασιμίστες σεβρίσιμες με γά-
λα ή άφρόγαλα και θρεπτικές
για όλη την οικογένεια. Είνε
πάντοτε έτοιμες προς χρhσιν και
διατηρούνται φρεσκότατες μέ-
σα στα ειδικά περικαλύμματα
WAXTITE Πολυούτι εις ό-
λα τα έξωδιμοπωλεία.

ΑΥΤΕΣ ΖΗΤΕΙ Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΣΑΣ

Τις κρέμες του Scherk, που θα την
διατηρήσουν στην φυσική της όμορ-
φιά και υγεία! Η κρέμα Τριζένα-της
ήμέρας· κάνει το πρόσωπο λείο, δρο-
σερό και ιδίως μάτ. Προστατεύει τους
πόρους και κρατεί ιδεωδώς την πουδρα.
Μόνον με τις κρέμες του Σέρκ εφαρμόζετε πραγματικά έπιστημ. περιποίησι που θα διατηρήση
την έπιδερμίδα σας θελκτική. Τιμαί: Δρ. 70.- (βαζα), σωληνάκια των Δρ. 35.- & 50.- Έναντι 3δρ-
γραμμήρου άποστελλεται δείγμα νυκτός. Γεν. Αντ. Οίκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

ΟΙ απαντήσεις μας για ζητήματα γυναικής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

“Αντι-Τάσι.” Θα επιθυμούσα κι' εγώ με όλη μου την καρδιά να ανταποκριθώ στην παράκλησή σας, αλλά δεν μπορείτε να φαντασθείτε πόσες δυσκολίες συναντά κανείς εδώ στην πρωτεύουσα. Είναι βλέπετε τώρα και καλοκαίρι και το πράγμα είναι δυσκολώτερο ακόμη. Το μόνο που θα μπορούσα είναι να σας δημοσιεύσω καμιά σχετική μικρή αγγελία στην «Εβδομάδα», αν θέλετε.

“Ανώνυμο.” Από το γράμμα σας κατάλαβα ότι είσθε ένας χαριτωμένος πολύ εύθις και ειλικρινής και σας συγχάρω για τα αισθήματά σας. Όχι, δεν πρέπει ν' απογοητεύσετε και να δίνετε σημασία στα λόγια του κόσμου. Την στιγμή που έσείς κινάτε το μαθήριο σας προτείνοντας τον χωρισμό, μά ή άγνη σας στάθηκε άνωτερη από τις κακοτυχίες που την εμποδίζουν πρέπει να τραβήξετε τον δρόμο σας και να νικήσετε. Μπορείτε να επισημοποιήσετε τους άρραβώ-

νας σας, αναβάλλοντας φυσικά τον γάμο για ευθετώτερο χρόνο. Δεν μπορεί να σας ειρωνευθεί κανείς εφόσον φερθήκατε τόσο τίμια.

Μίαν ανώνυμο. Ίσως προκειμένου για μιάν άλλην αναγνώστριά να μην ήμουν τόσο κατηγορηματική στην απάντησή μου. Σ' εσάς όμως που φαίνεται ότι έχετε ζυγίσει τα υπέρ και τα κατά και δείχνετε ότι είσθε εις θέσιν ν' αντιμετωπίσετε τη ζωή θα σας συστήσω να επιμείνετε. Φαίνεται ότι έχετε τα απαιτούμενα ψυχικά εφόδια για να νικήσετε, παραδίδοντας τα χρηματικά ζητήματα. Το ελπίζω και το εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Φιλομήλα Σ. Π. Α. Δυο ασκήσεις εύκολες κι' αποτελεσματικές για τους γοφούς, την κοιλιά και τους μηρούς είναι αι εξής: Έν πρώτοις πλαγιάζετε πλαγίως—καλύτερα στο πάτωμα—και με τα χέρια ψηλά και τα πόδια ενωμένα. Ολόκληρο το σώμα πρέπει να βρίσκεται σ' οριζόντιο γραμμή. Μ' άλλα λόγια πλαγιάζετε στο πλευρό. Κατόπιν ανεβάστε και τα δύο, πόδια μαζί κι' ήνωμένα όσο μπορείτε πιδ ψηλά από το πάτωμα, και κατόπιν να τα κατεβάσετε χωρίς ν' ακουμπούν στο πάτωμα. Αυτά θα γίνονται καθημερινώς 5 φορές απ' το κάθε πλευρό. Κατόπιν γονατίστε και καθίστε επάνω στα πόδια σας, καθώς είσθε γονατισμένη. Τότε απλώνετε το αριστερό

σας χέρι προς την διεύθυνση του ώμου και το δεξί σας το απλώνετε στους μηρούς και κάθεστε ακουμπώντας στο πάτωμα μια από την δεξιά μεριά, μια απ' την αριστερή, αλ-λάζοντας και τα χέρια. Μπορείτε επίσης να κάνετε χρήση και των απισχαντικών λουτρών. Η διαίτα δεν ωφελεί για τα τοπικά πάχη.

Π. Γ. Γ. Πειραιά. Παρασκευάσμα του ιδίου. Χρησιμοποιείται κατά την νύκτα ως κρέμα. Στοιχίζει 150 δρχ. το βάζο. Στο πρώτο βάζο καθαρίζουν τελείως.

Γαλάν. Π. Π. Αποτανήτε στον κ. Λαδά και θα σας καθοδηγήσει.

Πονεμένη Λευκή. Για να σας εξυπηρετήσω καλύτερα σας συνιστώ να γράψετε απ' ευθείας στον κ. Λαδά έσωκλείοντας μόνον 3δρχ. γραμματόσημον για λεπτομερή απάντηση σε όλα τα ζητήματά σας.

Τριπολιτσιώτισσα ν. Η ψώρα που είχατε δεν έχει τίποτε το κοινό με τις δερματικές ενοχλήσεις που αισθάνεσθε τώρα από καιρού εις καιρόν. Πρόκειται περί αναφυλαξίας καθαράς. Όστε ν' αποφεύγετε τ' αλμυρά, παστά, ιδίως το γάλα, το γιαούρτι τα αυγά. Η τροφή για κανένα τρίμηνο τουλάχιστον να είναι: πατάτες βραστές ή πουρέ, δυο φορές την εβδομάδα μόνον χόρτα, ξυμαρικά εν γένει δηλ. μακαρόνια, ρύζι, κλπ. μπριζόλακια σχάρας ή κρέας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' ελάχιστην 4—7 εις το Ιατρείον του, Αγ. Δημητρίου 14.

Τελειόφοιτον Α. Κ. Ο γιατρός σας πολύ σωστά σας είπε ότι δεν έχετε τίποτα απόλυτως σεις, γιατί λοιπόν θέλετε να σκοτίσετε το μυαλό σας για να βρήτε σε τί οφείλονται αυτά τα εξογκώματα; Μπορεί νάναι και δυο λιπώματα είναι απαραίτητον νάναι και φυσιολογικά; Άλλωστε μόνος σας βλέπετε ότι πυρετό δεν έχετε. Αφήστε λοιπόν κατά μέρος τη σκέψη αυτή και διαβάστε για να δάσετε εξετάσεις άφου πρόκειται να τελειώση ο σκοπός σας. Πηγαίνετε έξοχη, κάμετε μπάνια θαλάσσια, ήλιοθεραπεία με σύστημα και να είσθε δέ-θαιος ότι όχι μονάχα δεν θα σας βλάψη άλλα θα σας ωφελήσει και στα νεύρα ή έξοχη και η θάλασσα.

Τυχερών Χανιά. Ζητάτε να σας δώσω συμβουλή για ένα ζήτημα που είναι τόσο λεπτό ώστε και αν ακόμα εξέτασα το

πρόσωπο αυτό να δρισκώμουν προ διλήμματος αν έπρεπε να πω ναι ή όχι. Φαντασθείτε τώρα μ' αυτά τα λίγα που γράφετε να αναλάβω μια ευθύνη που μπορεί να με βαρύνει σ' όλη μου τη ζωή. Όστε αδυνατώ να σας απαντήσω. Κάμετε ό,τι νομίζετε καλό για τον εαυτό σας και για κείνην.

Ερμιόνη ν. Έχετε απόλυτα δίκιο σ' όσα γράφετε είναι τόσο συχνά αυτά τα φαινόμενα ώστε δεν φαίνονται σπουδαία για έναν άνθρωπο που ζή στην κοινωνία και έμα-θε δυτυχώς την κακία του κόσμου. Πάντως σεις τώρα φροντίστε να τα διορθώσετε τα πράγματα. Πάντα υπάρχει καιρός. Λοιπόν θα πάρτε Αγκομανσίν και Σιστομανσίν Σίμπα εις κομπριμέ και θα παίρνετε δυο

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ώτορινολαρυγγολόγος
ΕΧ ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού
κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου.
Εμ. Μπενάκη και Μαυροκορδά-
του 6, από 4—6 μ.μ. Τηλεφ.
29 - 562

“Ηλιος” και NIVEA Προσέξατε όμως

Μύτη, ώμοι, λαιμός, μηράκια, πόδια, εκτίθενται περισσότερον εις κίνδυνον κατά την ήλιοθεραπείαν. Δι' αυτό μη μένετε επί μακρόν χρόνον εις την αυτήν θέσιν. Ακριβώς δε αυτά τα μέρη του σώματος πρέπει να τριβετε καλά με NIVEA, κρέμα ή λάδι. Η έν-τριβή πρέπει, αναλόγως των περιπτώσεων, να επαναλαμβάνεται. Έτσι αποφεύγετε τον κίνδυνον των έγκαυμάτων, αποκτάτε δε μιάν νεανικήν, και δροσεράν όψιν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμα-
κεία και μυροπωλεία.
Το μικρόν κυτίον δρχ. 3,50
Το μεσαίον “ 15.-
Το μεγάλο “ 30.-

“Οτι modérnon μόνον «ο Ροζάνης»

Βουκουρεστίου 13. Τηλ. 23-378

Μεγ. Αλεξάνδρου 25. » 54 673

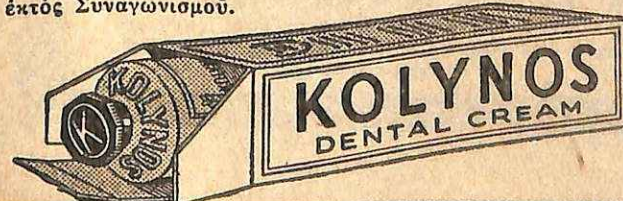
ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Με “ΚΟΛΥΝΟΣ” και σεις θα
αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

Είναι τόσο εύκολο όταν χρη-
σιμοποιήτε “ΚΟΛΥΝΟΣ”,
ή “ΚΟΛΥΝΟΣ”, προσδίδει εις
τα δόντια γοητείαν ευχάριστον
εις το βλέμμα.
Μη λησμονείτε, ότι η “ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ”, είναι ή πλέον αποτελε-
σματική. Διαρκεί δύο φορές
περισσότερον από τις ΚΟΙΝΕΣ
όδοντοκρέμες, διότι χρησιμο-
ποιείτε μόνον το ήμισυ της πο-
σότητος από οιαδήποτε άλ-
λην. Δοκιμάσατε την τεχνικήν
της ξηράς φέκτρας με έν και
ήμισυ εκατοστόμετρον “ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ”, Θα έκπλαγίτε από τα
αποτελέσματα.

Επιμήθη εις την Χ και ΧΙ
Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλο-
νίκης με Μέγα Βραβείον
έκτός Συνταγωνισμού.

ΜΟΡΙΤ ΦΑΡΜΑΤΗ ΑΕ ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Η καλλιτέρα πούδρα διά τη
θπαιθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλιτέρα πούδρα διά το
σπίτι, διότι δεν κάμνει ποτέ «πλά-
κες» επί του προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατά όλό-
κληρόν την ημέραν, διότι είναι ανα-
μεμιγμένη με «Μούς ντέ κρέμ»
4. Η πούδρα που σας απαλλάσ-
σει από την γυαλάδα της μύτης και
το προσώπου και διατηρεί εις την
έπιδερμίδα δροσιά και νεότητα,
χάρis στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου
περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε απ' σή

■ την την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισάτε το έντός
■ ποτηρίου ύδατος. Αποσύρατε το... Η πούδρα είναι πάντοτε και
■ το δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρά
■ την έπιδρωσιν και τον χορόν, τον βροχερόν καιρόν και τα
■ θαλάσσια μπάνια. Δεν περιέχει κανένα απ' αυτά τα ελάχιστα
■ τριβουλίδια, που είναι δυνατόν να εισέλθουν εις τους πόρους
■ της έπιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τον σχη-
■ ματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και όλων
■ των μειονεκτημάτων της έπιδερμίδος.

■ 5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραιες μητέρες μεταχειρί-
■ ζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν αναμεμιγμένην με
■ «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τους διεσταλμένους πόρους. Οι πα-
■ ρασκευαστάι έγγυώνται αποτελέσματα, άλλως τα χρήματά επί-
■ στρέφονται.

κομπιμέ από το καθένα την ημέρα. Τρεις ημέρες προ και τρεις μετά δεν θα παίρνετε. Θα πάρετε εν όλω τρία σωληνάκια από το ένα που έχει 40 και 6 από το άλλο που έχει 20. Όταν δε τελειώσουν τότε παίρνετε. Ενεργείες με το ίδιο όνομα και κάμνετε μέρα παρ' ημέρα από μία.

Βασανισμένον νέον. Έκείνο που συχνά κάνει κατάπληξη είναι η νοοτροπία ώρισμένων να θέλουν σώνει και καλά να χαρακτηρίζουν ένα πράγμα, που για μία στιγμή αισθάνονται, ως αρχή ασθενείας. Ακούσατε φαίνεται ή διαβάσατε κάπου ότι η φυματίωση πολλές φορές άρχίζει με δέκατα δάλατε αμέσως θερμόμετρο και μάλιστα σε μία ώρα που ποτέ δεν θερμομετρούμε ούτε

κι' αυτός τους φυματικούς κι' αμέσως άρχισε η φαντασία σας να δουλεύει: «είμαι προφυματικός! Τι να κάμω τώρα;» Μου φαίνεται τόσο άστείο ώστε αν μπορούσα θα γράφα ένα μικρό βιβλίο θα το μοίραζα και οδτε λίγο ούτε πολύ θα έλεγα ότι είσαθε τρελλός. Γιατί μόνον τρέλλα μπορεί να είσαι και τίποτε άλλο. Μήπως δεν έχετε άλλη δουλειά να κάμνετε; αν όχι τότε φροντίστε να δουλέψετε. Είναι κρίμα νέος άνθρωπος να κάθεσθε με δελφάνα τα χέρια και να σκέπτεσθε τέτοια πράγματα.

Σταφυλόκοκκον. Τόσους πολλούς σταφυλόκοκκους έχετε στο σώμα σας ώστε να παίρνετε αυτό το ψευδώνυμο; Όμολογώ ότι έχω δη πολλά ψευδώνυμα, αλλά ένα τέ-

τοιο πρώτη φορά μου πέφτει. "Ας αφήσωμε τ' άστεία. Ακούτε τώρα τί θα κάμμετε. Θα γράψετε στον Ιατρόν κ. Αλ. Κόμη, 'Ακαδημίας 72, στέλλοντάς του 75 δραχ. για να σας στείλη μία σειρά αντι-σταφυλοκοκκικών ζυμοθέντων έμβολίων και να είσαθε βέβαιος ότι προτού τελειώση όλη ή σειρά όλα αυτά τα άνιαρά και άντισηπτικά σπυριά θα έχουν εξαφανισθή. Και όχι μόνον θα φύγουν αλλά με πεποίθησιν σας λέγω ότι δεν πρόκειται να ξαναβγούν. 'Αποφασισατέ τη αυτή την θεραπεία και να είσαθε βέβαιος ότι θα έλθη ή σωτηρία σας όπως την θέλετε.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μη τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις γεφυρῶναι καὶ βαφαὶ ARTI με τὰς ὁποῖας δύνασθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ περυνά σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κάνετε καινούργια καὶ μοντέρνα. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικά.

ΥΓΕΙΑ - ΕΥΚΟΛΙΑ - ΩΜΟΡΦΙΑ
μόνον με πομπὸν πούδρας ἐκ καουτσούκ
MIRACLE
Ἀντιπρ. ΣΤ. Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ

Κυρίες μου,

Πολλοὶ θέλουν νὰ μᾶς μιμηθοῦν εἰς τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τίς ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ καὶ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ εὐκόλουν διότι ὁ κάθε τεχνίτης ἔχει καὶ ἰδίαν μανταλιτέ. Μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἰδική μας ἔχει τόσα προτερήματα ποὺ ὅπως καὶ ἂν τὴν κάμετε εἶναι ὥραία ποὺ καὶ χωρὶς μιζαμπλὶ σᾶς ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια στὴν ἐξοχὴν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κωνσταντίνου 11 Ἀγίου Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-106

ΦΟΙΝΙΞ

Καὶ τὰ δικά σας Μαχρία

Θὰ γίνουν ὥραϊα, ἄρκει νὰ τὰ λούζετε μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα με τὸ γνωστὸ Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Noire). Κάθε φάκελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιά φυσικὴ γυαλάδα, ὕγεια καὶ τὰ διατηρεῖ πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: Τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ τὰ ξανὰ καὶ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ σκούρα.

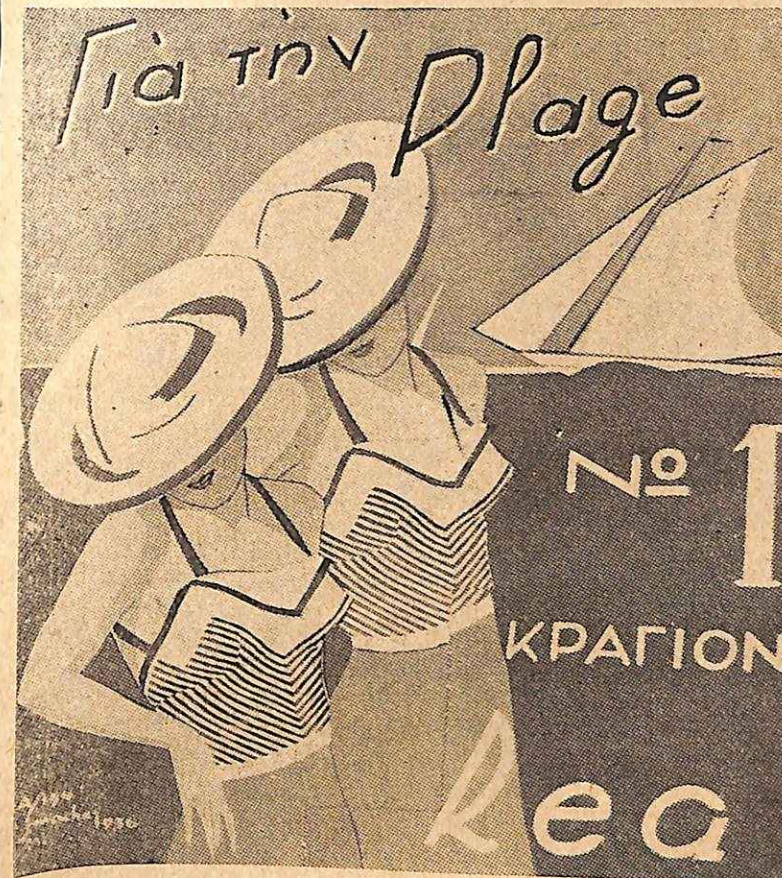
**ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE**

2 εἰδῶν:
**Shamposan
Shampodor**

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Ra
**ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ**

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.
Προνομιούχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στὴ μάχη κατὰ τοῦ γήρατος. Νέον προϊόν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρὸ, πάντα φρέσκο, πάντα νέον. Ζητήσατέ τας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι, Ἑρμοῦ 35. Τηλέφωνον 22-0-88

Διὰ νὰ εἶναι ἀβλαβὴς μία πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσίν της καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμένη εἰς τὴν κατασκευὴν της. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶναι μία ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπίδερμίδα. Ἐνα κοσκίνισμα τελειοποιημένο τῆς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτον ὁμοιογένειαν. Δὲν ἀφήνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δέσμα, ἀλλὰ τὸ καθιστᾷ λεῖον καὶ θελοῦδιον. Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλην σας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας. Εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω, ὅτι παρέλαβα καὶ μεταχειρίζομαι ἀπὸ σήμερον τὸ νέον φάρμακον FIXOL διὰ τὴν ONDULATION PERMANENTE.

Τὸ νέον τοῦτο φάρμακον εἶναι ἓνα γαλάκτωμα, μίγμα ἐλαίων καὶ φυτικῶν οὐσιῶν, δὲν περιέχει δὲ οὔτε ἀμμωνίαν, οὔτε καυστικὰς οὐσίας, ποτάσας, σόδας κ.τ.λ., ὅπως περιέχον τὰ παλαιὰ καὶ ἔφερε μίαν πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου πρωτοεμφανίσθη πρὸς μὴνὸς ἀκόμη.

Διὰ τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ, ἐπιτυγχάνεται μία ζωντανὴ Περμανάντ, κάμνει τὰ μαλλιά νὰ εἶναι εὐπλαστά, γυαλιστερά, μαλακά, διότι τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ εἶναι τὸ ἔλαιον.

Τὰ μαλλιά, ὅταν βγοῦν ἀπὸ τὴν μηχανήν, εἶναι γεμάτα λάδι καὶ τοιουτοτρόπως δὲν μπορεῖ ποτε καὶ εἰς οὐδεμίαν περιπτώσιν νὰ καοῦν ἢ νὰ ἀποχρωματισθοῦν ἢ νὰ γίνουν κατσαρά, ἄγρια, ποὺ τόσο ἀντιπαθητικὰ κάμνουν τὰ κεφάλια τῶν κυριῶν.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Δοκιμάσατε καὶ αὐτὴν τὴν μέθοδον τῆς ONDULATION PERMANENTE. Θὰ δῆτε πόσον θαυμάσια θὰ εἶναι τὰ μαλλιά σας καὶ με ποῖαν εὐκολίαν θὰ μπορεῖτε νὰ τὰ κτενίζετε.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37, ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΣ ΑΚΕΙΟΥ, ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛΕΦ. 23-208.

• Κυρίες μου
Πόσες ἀπὸ εἰνὼ ἔχετε θαυμάσιο
δέρμα δὲν εἶναι ποτε δὲν βελούδο,
• Ἢ πούδρα ποὺ παρουσιάζει
τὸ Ἰνστιτούτον μετ' οὗ οὐδὲ κατὰ τὴν
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Χαμαράκη
ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΤΗΛ. 23-208

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 52.673 — 52.674

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

ΑΡΩΜΑΤΑ εἰς ΧΥΜΑ. Ἐφάμιλλα τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν εἰς χῦμα καὶ εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως.

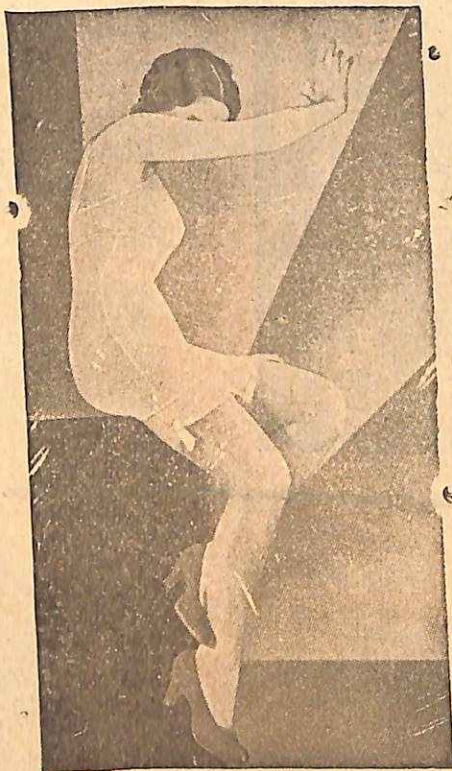
Ἐπίσης τὸ NEON ἄρωμα ΚΙΟΥΝΟΥΚ γεμάτο πρωτοτυπίας καὶ Μοδερνισμό ὥς καὶ τό:

Eternel Printemps τὸ ἄρωμα ποὺ θυμίζει τὴν αἰώνιαν ἀνοιξιν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν ὑπέροχον Κολώνια μας Αθήνια φυσικὴ αἰθερία καὶ ἄφθαστη.

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ.

Εἰς τοὺς λουομένους συνιστῶμεν τὴν Lait de Soleil πικνόρρευστον κρέμα. Προφυλάσσει, θεραπεύει καὶ δίδει στὸ δέγμα ἓνα χρῶμα café naturel. Πωλεῖται εἰς χῦμα.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ
ΚΑΙ
ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τελευταία Μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαίτερον Τμήμα τοῦ

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ἀπὸ τὰ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ.

Κάλους, πλατυποδιάν, Κότσια κ.λ.π. τὸ Φαρμακεῖον μας ἀντιπροσωπεύον τὸν παγκοσμίον φήμης Οἶκον Dr Scholl ἱδρύσε τμήμα chiropodie ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἁγγλοῦ ἐιδικοῦ μετὰ ἀναγκαιοῦντα ἀξεσουὰρ τοῦ οἴκου Scholl.

Κάθε πληροφορία δωρεάν.

ΚΑΤΑ τῆς ΠΙΤΥΡΙΔΑΣ καὶ ΛΕΥΚΑΝΣΕΩΣ τῶν μαλλιῶν δοκιμάσατε τὴν Lotion Regenerateur τονώνει τὰ μαλλιά ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὸν φυσικόν τους χρωματισμόν τῆς λευκῆς τρίχης.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ καὶ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ

Τὸ ὀδορλες, εἶνε τὸ ἰδεώδες ἀπολυμαντικὸ κατὰ τοῦ ἰδρώτος καὶ δυσσομίας. Τελείως ἀβλαβές. Προστατεύει τὰ φορέματα. Πωλεῖται εἰς χῦμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ.